

# ÁGOS ÉVA



ÚRKÖKÉNY  
LEGENDÁJA

# ÁGOS ÉVA

## ÚRKÖKÉNY LEGENDÁJA

Minden jog fenntartva!

<https://eletiranytu.hu>

2011

*Egy nem mindennapi történet, szerelemről, árulásról, kibékíthetetlen ellentétekről. Ahol a múlt, és a jelen szálai, egymásba gabalyodva formálják a jövőt, és egy régészeti lelet, ami megváltoztatja a történelmet.*

Amikor Kővári Alex és Kovalcsik Judit a Budapesti Régészeti Központ munkatársai a Pilis közepén terpeszkedő, tekintélyes hegy gyomrában egy kivételes „leletre” bukkannak, a megmagyarázhatatlan csoda zamata bekebelezi a mindennapjaikat.

Miközben igyekeznek titokban tartani az évszázad felfedezését, a média munkatársa, Polyáki Laura észrevétlen mégis bekúszik az erdőbe és részévé válik az eseményeknek.

A három fiatal kénytelen – kellelten, de kompromisszumot köt egymással. A régészek elviselik a szőke tévés jelenlétét, aki cserében diszkréciót fogad, mindaddig még a munkálatok be nem fejeződnek.

A feltárás szépen halad, de a régészek mégis csalódtak. Rábukkantak életük felfedezésére, aminek múltbéli valós jelenlétét azonban semmi, de semmi nem támasztja alá. Egy soha nem létező hely magasodott előttük, amiről nem írnak a történelemkönyvek, amiről nincsenek emlékek, még csak mende-mondák sem.

A fiatalok már épp feladni készülnek a küldetést, amikor megjelenik életükben a 105 éves Hunvald Hunor, és elkezd a „mesét” Úrkökény életéről, Magyarország valaha volt legszebb birtokáról.

**Úrkökény Legendája** mesés, múltbéli tájakra kalauzol, úgy, hogy közben a jelen szereplőinek életét is nyomon követhetjük. Éld át a csodát, és ismerd meg Úrkökény urainak, fájdalmas, szívbemarkoló, olykor kegyetlen világát...

## Tartalomjegyzék

1. Fejezet .....	4
2. Fejezet .....	8
3. Fejezet .....	15
4. Fejezet .....	17
5. Fejezet .....	22
6. Fejezet .....	27
7. Fejezet .....	34
8. Fejezet .....	38
9. Fejezet .....	40
10. Fejezet .....	52
11. Fejezet .....	56
12. Fejezet .....	60
13. Fejezet .....	65
14. Fejezet .....	67
15. Fejezet .....	75
16. Fejezet .....	79
17. Fejezet .....	82
18. Fejezet .....	87
19. Fejezet .....	93
20. Fejezet .....	97
V é g s z ó .....	100

## 1. Fejezet

A mindig csöndes, Aranypille lakópark elegáns lépcsőházból, halovány fény, éles, kiabálás hangfoslányai szűrődtek ki. Mindehhez, ráadásként, egy olyan erőteljes dübörgés társult, amiből, az utca ember, még arra is következtethetne, hogy megkergült elefántok rohangálnak odabenn. Na igen, a megkergült kifejezés, mint olyan, akár helytálló is lehetne, de elefántokról szó sem volt.

- Várj már Alex, hallod? – kiabált kétségbeesetten a lány, miközben, kitartóan próbálta összebb húzni, lenge köntöse pántját. Pechére, még a selymes gönccel bíbelődött, kishíjján a fejét veszítette, az arcába csapód nehéz vasajtónak köszönhetően. Nem csoda hát, ha a finom kis teremtés száját, bizony csúnya szavak hagyták el. Persze túl élte, mert az utolsó pillanatban észrevette a feléje közeledő csapást, így mindössze egyetlen karcolással megúsza, s már rohogott is a férfi után.

- Alex, az égre kérlek, hadd magyarázzam meg!!! Nem az volt, aminek látszott...- érte be a felzaklatott férfit, már a nyüzsgő utcán. A jócskán alul öltözött, Mickey Egér fejét életre keltő, szőrös papucsot viselő lány, aki nagy feltűnést keltett a járókelők körébe. Engedd, hogy megmagyarázzam – könyörgött - s tovább próbálta kimagyarázni a teljesen egyértelműt.

- Na ide figyelj Mariska – a férfi amennyire tőle telt türtőztette haragját, de az imént látottak után, még a türelem mintaképének kikiáltott Kővári Alexnél is elszakadt az a bizonyos cérna - elárulnád, mi a frászt lehet abban félreérteni, hogy a legjobb barátnőd vonaglik rajtad teljes pucéran? Igen, talán ostoba vagyok, egy szerencsétlen balfácán, akit könnyű átverni, de a szememmel semmi gond nincs. Hihetetlen – csóválta a fejét, és arcára a csalódottsággal keveredett düh, furcsa vonalakat rajzolt - több mint egy éve szórakozol velem, de nem, ebből nem mosod ki magad.

- Ne, mi nem – hebegett Mariska – vagyis, tényleg, csak most az egyszer, ki akartuk próbálni, hiszen te mindig dolgozol és én....

- Felejtsd el – rázta meg a fejét a férfi – vagy tudod mit, inkább menj vissza és folytassátok ott, mielőtt belerondítottam az estétekbe. Mi végeztünk Mariska, semmi kedvem egy lesbivel járni. Te szent szar .... – húzta fel az orrát Alex - de mégis mi ez? Kutyaumi – a nagybetűs valóság– még ez is.

Alex??? – adta elő műkönnyes műsorát, a jó színészi képességekkel megáldott Mariska, de hiába. Az imént, kutyaszarba lépett Alex fejébe, örökre belevésődött a kép, amelyen Mariska és Dórika egymással játszadozik. És még ha mindez kevés lenne, csak rá kell néznie a bűzölgő cipőjére, és máris minden olyan katasztrofális. Szegény Alex, tényleg egy pojáca másfél évet pazarolt a nőre, aki nem is a fiúkra bukik. De miért? Tette fel magának útközben számtalanszor a kérdést, miért?

- Hogy miért? – válaszolta fél órával később, negyedik emeleti garzonjában ülve legjobb barátja Tamás – mert egyszerűen egy balek vagy. Nem akarok azzal jönni, hogy mi megmondtuk, de hát tényleg, mi megmondtuk.

- Igen, megmondtátok, sőt talán még sejtettétek is, hogy megcsal, de azt ne mondd, hogy még arra is rájöttetek, hogy egy nővel csal.
- Nem, arra nem – vallotta be töredelmesen a barát - Amúgy, ez nem akkora katasztrófa ám– vigyorgott Tamás – gondolj bele, csinálhatnátok akár hármásban is. Az ám a valami
- Te már csak tudod? Szerintem, emelkedj fel a fotelból és hozz még két sört, útközben meg szórakozd ki magad, mert ma este nem vagyok vevő, a pofátlan humorodra.

Ezen az estén, a mindig visszafogott, és csak tejet ivó Alex megállíthatatlanul berúgott, olyannyira, hogy másnap, ébredés után, még a saját barátjának lakására sem ismert rá. A fáradságára és másnaposságára aztán igencsak felemelő hatást gyakorolt a hetet ütő kakukkos óra.

Igen, Kővári Alex, becsületes, tisztességes polgárként tengette napjait. Mindent megkapott az élettől, amit csak kérhetett. Volt állása, nem is akár milyen, hiszen az egyik legelismertebb régész egész Magyarországon. Mi több, határokon túlnyúlóan is, felkapják neve hallatán a fejüket, a régészetben valamennyire is jártas emberek.

Szép kertés házban él, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a Duna partra. Sármos, rokonszenves külsője mindehhez már csak ajándékként társult. A lányok körében mindig is nagy népszerűségnek örvendett, a maga koromfekete hajával, barnás bőrével és őzike szemével. Még akkor is, ha első ránézésre, az ember lánya nem is tudja eldönteni, hogy egy sármőrrel van dolga, vagy éppen egy szolid kis egérrel. A végső megállapítás aztán mindenkinél a kiséger variációra mutat rá. Igen, mert bár Alex művelt, helyes, és még nem is épp szegény, mégis visszahúzódó, csendes féle, olyan igazi könyvmoly típus. Alex életében talán először, találta szembe magát a kőfallal. Egy olyan akadály gördült az útjába, ami elől, látszott, hogy nincs kiút. Mariska élete szerelme, aki immár a múlté, el kell őt engednie. Alex nagy iramban robogott munkahelye felé, igyekezett behozni a késést, ami lehetetlen vállalkozásnak tűnt. Minden áldott reggel pontosan hét órakor lépte át munkahelyének, a Csillagbérc névre keresztelt Régészeti Kutatóközpont aulájának küszöbét. Egyedül a vasárnap képezett ez alól kivételt, és ezen a bizonyos reggelen nagyon szerda volt. A nagyon szerda egész délelőttje a találgatások délelőttje lett, „*Vajon miért késett Alex? Talán csak nem átbulizta az éjszakát? Nem, szerintem a nője fárasztotta le.*” Találgatták, viccelődve kollegái, főleg úgy, hogy ezt a férfi is jól hallja. – Jó gyerekek – kelt ki magából, persze csak félig komolyan Alex – ha vége a napnak, ígérem, kielégítem a kíváncsiságotokat és elmesélek, hát, ha mindent nem is, de a lényegét mindenképp. Cserébe most lássunk neki a feladatoknak, hiszen akad bőven tennivaló. Alex nem állított valótlan, a munkából mindig jócskán kijutott, de ezen a szerdán valami olyan várt rájuk, amire senki nem volt felkészülve.....

- Látod ezt? – mutatott Alex a vélhetően XIV. Század korabeli kehely legalján, található címerre, amely nagyon nehezen ugyan de láttatni engedte körvonalait.

- Hú – nézte őszinte csodálkozással Judit – még soha nem láttam hasonlót. Ez a „*még soha nem láttam hasonlót*” kijelentés persze annyira nem lenne meglepő, ha nem épp Kovalcsik Judit szájából hangozna. Na, ő az a történész lány, aki megszállottan ismeri az elmúlt korok valamennyi szimbólumát, a valaha élt királyok, nemesek címereit, szokásait, stílusjegyeit, kedvenc bútorait. Judit még egy feltárt tányéron lévő fél vonal alapján is képes beazonosítani, hogy mely korban, vagy épp mely család használhatta. Ígyhát, ha valamire azt

mondja, hogy nincs, az bizony nincs, vagy épp van csak senki nem is sejti A kishölgy – mert így becézik a munkahelyén – alacsony, vékony, teremtés, hosszú, loknis barna haját általában egy sötét gumival összekötve, copfba viseli, aminek a végén egy bojtra emlékeztető fodor húzódik. Orrán, négyszögletes, feketekeretes szemüveg pihen, ami még tudálékosabbá, teszi az amúgy is formás pofiját, és megfelelő rámát ad, a semmi mással össze nem hasonlítható penészzöld árnyalatú szemeknek. Amolyan „mindenki szereti” lány, cserfes, könnyed, laza. Ha elkezd beszélni senki másnak nem jut szó. Kollegáik titkon azért drukkolnak, hogy Alex és Judit végre találjanak már egymásra. Annyira passzolnának. Mindketten megszállottan szeretik a munkájukat, képesek egy amforáért akár több napot is utazni, a tenger mélyére merülni, vagy épp hegyet mászni. Két aprócska akadály gördült mindössze a tervek elé, a két jómadár összeboronálását illetően: Mariska, Alex nője, és Károly, Judit pasija. Persze, száz szerető egy feleség, mondják a barátok, úgy, hogy közben nem is sejtik a jó sors időközben elég rendesen a kedvükre tett.

Alex és Judit is régészeti kitüntetést kapott 1990-ben, az USA-ban megrendezett Régészeti Világnapon. Ezt megelőzően, több hónapon át Egyiptomban dolgoztak. Egy addig ismeretlen Fáraó, **Humbaret** sírját tárták fel, egyetlen árulkodó kő jelenlétéből kiindulva. Nem volt egy sima menet, sőt mi több már majdnem kudarcba is torkollott a küldetés, de a fanatizmusuk és a jó szimatuk végül hatalmas elismerést hozott mindkettőjük számára. Két hónapig kutattak szüntelen, nem kímélve időt és fáradságot, de semmi. Eredmény híján a szervezet visszalépett a további finanszírozástól és az egész kutatástól. Alex és Judit mindezek ellenére hallgatott az ösztöneire, és szembe menve főnökeikkel tovább folytatták a munkát, saját költségükön. Két nap múlva megtörtént a lehetetlen, amiből egy világraszóló felfedezés született. Eztán majdnem két évet vett igénybe, még mindent feltártak és tartósítottak, de megérte, hiszen igazi csodaként tartják azóta is számon. Turisták ezrei özönlenek a szenthelynek kikiáltott sírhelyhez. Mindenki egyetértett abban, hogy az érdem Alexé és Judité. A Humbaret feltárás egy régész életében olyan mintha egy kutató feltalálná a rák gyógyszerét. Olyan megvalósult lehetetlenség, ami ezerévente egyszer, ha megeshet.

- Valami félkörív – tolt a nagyítót a kehely talpazata fölé Judit – nem – mégsem inkább olyan, mint egy obsit, nézd, nézd meg te is.

- Nem látom tisztán – csóválta a fejét Alex – nagyon el van mosódva, de talán lehet fölötte egy szőlőfürt, vagy egy kör alakú valami, ahhh – bosszankodott - nem tudom, nem tudom túl homályos, és nagyon felületesek a vésések. Sokáig heverték a föld alatt, sérültek. Használhatatlan.

- Az nem létezik, hogy ne jöjjünk rá! Hozd ide az ecsetet!

- Számtalanszor lesepertem...

- Add ide – szólt rá erélyesen – jó bocs csak még egyszer. Na lássuk- legyintett párat a kehely alján majd így szólt: Megmondtam az egy sisak. Ez az – kiáltott fel győzedelmesen majd lélekből visszazuhant a valóságba. De minek lenne egy címeren sisak? Nem... nem létezett olyan dinasztia, aki sisakot emel a címerére. Ennek nincs semmi értelme

- Hát ezt mondom én is – helyeselt Alex

- Mintha azt állítanám, hogy a macskám ugatott az éjjel.... – morfondírozott Judit

- Na ne- ugratta Alex – most azt mondod, hogy Gombolyag ugatott? És mi lesz, ha holnap reggel már kukorékolni fog? Na-ná, hogy kidobod a vekkert – kacagott jóízűen a férfi

- Figyelj! – folytatta meg sem hallva az iménti viccet – emlékszel még az Orcziak címerére? Azon egy nagy disznófej van.

- Igen... hiszen ők egy furcsa família voltak, szentként szerették a disznót, de ezt már tudjuk.

- Persze, de ebből kiindulva miért ne lehetne egy obsit???...

Hát igen, egyik felvetés követte a másikat, majd a harmadikat és kitudja hányadikat, de a lényeg, hogy a sokadik verzió sem hozott magyarázatot az obsitkérdésre. Alex és Judit derékig benne voltak a könyvekbe. Óriási hangyabolyra emlékeztető kupac tornyosult előttük az asztalon, ami mögül alig látszottak ki.

- Bocsi Alex, megint én vagyok.

- Nem Krisztián – válaszolt dühösen asszisztensének, fel sem nézve a papírkupacból – elmondtam világosan, hogy nem vagyok itt Mariskának, sem most, sem máskor- nagyot sóhajtott majd folytatta. És mivel úgy is megtudnátok, inkább elmondom, de jól figyeljetek, egyszeri, és soha vissza nem térő szavaimra: *Tegnap este szakítottunk*, - mondta mindezt olyan hanglejtéssel, mintha csak egy elintézendő feladatot bízna asszisztensére, s közben kitartóan bíbelődött valamivel a nagyító alatt – véglegesen. Az okát ne firtassátok, a drága Mariska a lányokat szereti. Ennyire egyszerű. És hogy honnan tudom mindezt? Elkaptam őket! Épp a legjobb barátnője ült rajta lovagló ülésben. Ennek hozadékaként - bár, a látvány már önmagában is alaposan lerészegített - átmentem Tamáshoz, és ittam pár kupicával a nagy felfedezésre. Tisztán ittam, a vodkát. Most pedig rohadtul másnapos vagyok.

- Mi? – Csapta össze a bőrkötésű enciklopédiát Judit, olyan hirtelenjében, hogy még meg is sebesítette homlokát annak éles csücskével – Mariska leszbikus? Húúúúú, most, hogy így mondd, néha tényleg olyan furcsán méregetett. Te szent habakkuk talán tetszettem neki?

- Khö- khö – köszörült torkán az ajtóban álldogáló Krisztián és a két könyvmoly tekintete végre rávetődött. Sajnálom haver... - húúúú nem semmi sztori fújtatott Krisztián.

- Az meg ki a fene melletted????? – kerekítette ki szemeit Alex látván, hogy egy számára ismeretlen férfi álldogál Krisztián jobbján.

- Ő itt... szóval ő....

- Kollár Mihály vagyok– segítette ki az ismeretlen, és látszott rajta, jól szórakozik az iménti kis szójátékon – de szólítsatok csak Misinek, most, hogy így megtudtam mi is történt tegnap. Részvétem a barátnő miatt.

- Krisztián – rivallt rá Alex – mit keres itt egy civil? Azonnal vidd ki! Régészeti műemlékekkel vagyunk körbevélve. Az Istenért, de ezt pont neked magyarázzam?

Alex szája tüzet okádott és a feje, olyan vörös színt vett magára, hogy a legpirosabb tollazattal megáldott kakas is megirigyelte volna. Még jó, hogy a kakasok helye a baromfi udvarban van, s nem holmi puccos régészeti izében.

- Bocs – rázta meg a vállát Krisztián – gondoltam érdekel benneteket, hogy Misi, vélhetően, egy több százéves műemléket fedezett fel a kirándulása során. Elmondása szerint teljesen véletlen, de ha benneteket nem érdekel...

- Folytasd, na folytasd már – nógatta Alex



- Majd én – vette át a szót Misi – a barátnőmmel sokat járunk ki a természetbe, és hegyet mászunk, fényképezünk, állat és növény ritkaságokat kutatunk, ez a mi külön hobbink.
- A lényegre – türelmetlenkedett tovább Alex
- Nagyon felkeltette érdeklődésünket a „*Csodahegy*”, Reméltük, talán lehet odafenn, a csúcsa felé valami ismeretlen növény, esetleg mohafaj, és ezért Kriszta, a barátnőm – magyarázta - felmászott, egészen a tetejéig.
- Óriási – legyintett Alex
- Alex kérlek – fordult hozzá Judit – hallgassuk meg Misit. Gyere be, fogalj helyet, és kérlek, folytasd.

Misi beljebb lépett az irodába és az ablak előtti szabad székre telepedett. Judit ekkor vette csak észre, hogy a fiatal fiú mennyire zaklatott lelkiállapotban van. A lába még ültő helyében sem pihent, és mintha némileg remegett is volna, egész testében. A kezében egy borítékot tartott, ami még így, lezárt állapotában is felkeltette a mindenre kíváncsi Judit figyelmét.

- Szóval, mikor Kriszta felért a tetőre, először nem történt semmi, semmi szokatlant nem talált, kivéve azt a pár lombot, ami kilógott a hegy belsejéből, és amiről már egyébként is sok legenda hallatszott. Kriszta előhúzott egy metszőollót. Mintát akart venni a fa kérgéből, hogy megállapítsa a korát, de ügyetlenségében leejtette az ollót. Utána nyúlt, de már későn. Ekkor a fa ágai közé tévedt a tekintete, ahol egy furcsaságra lett figyelmes. Pár pillanattal később pedig erős koppanást hallott, mely vélhetően a metszőolló földre érkezését jelenthette.

- Miféle furcsaságra? – kanyarodott vissza Judit
- Nem! Én ezt nem tudom elmondani – hebegte Misi – Kriszta is teljesen ledöbbsent ezért is kérte, hogy jöjjenek én, mert képtelen lenne.., mert annyira felfoghatatlan az egész. Inkább nézzétek meg a képeket, nézzétek meg a saját szemetekkel.

## 2. Fejezet

### *Két hónappal később....*

Polyáki Laura az egyik vezető kereskedelmi televízió - a BLT - csavaros eszű hírtudósítója, 10. emeleti irodája ablakában álldogált. Arca nyugalmat árasztott, még el is mosolyodott, látván a mélyben kígyózó végeláthatatlan duót, mely autók százait kényszerítette megállj -ra. Igen, Laura maga is számtalanszor átélte a cseppet sem kellemes kényszerpihenőt a fővárosi forgatagban, most mégis valami egészen más aggasztotta. Miközben a fentről Liliputinak látszó autókat szemlélte, többszörre zúzott át éles agyán a vészjósló gondolat: *valami megfoghatatlan kering a levegőben.*

Laura vezette az esti híreket főműsoridőben a csatornánál, és mindezek mellett sorra részt vett a háttér munkálatokban, vezetőszerkesztő beosztásban. Afféle hírek szerelmese, akinek saját bevallása szerint még kedvesebb is a kutatási, hírszerzési feladat, mint beülni a jól szituált stúdióba, smink mögé bújt arccal, tökéletes felső ruházattal, kihúzott háttal, beolvasni a híreket. „*Erre még egy alulképzett, nyolc általánossal rendelkező seggfej is képes*” felelte

válaszként egyik kollegájának, aki meg merte kérdezni miért hajt annyira a hírszerzésért, és miért nem ül inkább nyugton az irodában, hiszen ő már akkora sztár, hogy ezt is megtehetné. Hírek terén pedig sosincs hiány, mert mindig akadnak olyanok, akik gondoskodnak arról, hogy legyen az embereknek miről csámcsognia.

Szerencsére van rengeteg politikusunk, akik mindig szolgálnak meglepetésekkel, vannak bűnözőink, sokan épp az előbb felsorolt krémből pottyannak ki végül, (tisztelet a kivételnek). A sorra kitörő járványok, áremelések, balesetek, tüntetések, sztrájkok, még a globális felmelegedés is, mind, mind napi téma. Rendre beszámol róla a híradó, sokszor még tüzetesebben, is mint várnánk. Igen, annak ellenére, hogy most lett vége a parlamenti választásoknak és minden médiából kicsorog a jobb és baloldal között folyó vita, és megy az ünneplés és a mocskolódás ezerrel, Laura mégis egészen máshol jár. Sokkal jobban foglalkoztatja őt a Pilisben folyó serény munka. Már első hallomásra sántított neki a hír, miszerint hatalmas aknamező fekszik a terület nagy részén. Még hogy aknamező a Pilisben – badarság – ez volt az első gondolata, de a köztudat hamar elfogadta, és szinte senki, még egy kósza madár sem mert a környékére menni.

Laura mindig kiszimatolta a turpisságot, s híres orra s ez esetben sem hagyta cserben. Kétségei már a legelején elszálltak. Laura esze vágott, és azonnal levette, ha egy területet aknamezőnek nyilvánítanak, mint ez esetben az egész Pilis völgyét, akkor ott még egy libatollat sem lehet elejteni, ezzel szemben az erdő mélyén túlzottan nagy a mozgás. Sokan vannak és igencsak nagy zajt csapnak. Arról nem is beszélve, hogy bármennyi akna is legyen ott, nem kell két hónap a hatástalanításához, pláne akkor, ha egy hadseregnyi ember tolakodik az elhárítási területen. Laura sejtései beigazolásáért odáig merészkedett, hogy egy nap - a tévé helikopterét használva - a terület fölé emelkedett, csak hogy a sűrű lombok szinte mindent eltakartak. Majdnem mindent, viszont a tisztások fölött szállva látszott rengeteg autó és sátrak, meg különféle gépek, markolók és dömperek. A nő egyre biztosabban érezte, hogy az aknamező verzió csak egy tökéletes fedősztori, aminek a segítségével távol tudják tartani a sajtót, és mindenki mást. Mert ki lenne az a hülye, aki egy ilyen veszélyes telepre téved?? Igen, Laurán kívül senki. Viszont, ha a fedősztori csak egy jól kidolgozott álca, akkor valami óriási szenzáció lapulhat a Pilis mélyén, valami olyasmi, amiért megéri kockáztatni – gondolta Laura, s morfondírozott volna még tovább is...

- Jól van, jól van – morgolódva nyúlt az asztalán megcsörrenő telefon után – mondjad Berta

- A húgod van a vonalban

- Hogy az a., annyira éreztem, hogy elfelejtetek valamit. Mondd neki, hogy már úton vagyok a Pax felé.

Így változnak az idők, az imént még megmosolyogtató dugó igen is nagy fejfájást okozott Laurának, aki félórányi késéssel indult útnak. Javában a desszertet kellene fogyasztania a híres PAX vendéglőben, a két hónapja nem látott kishúga társaságában, de nem, ő inkább furcsa elméleteket gyárt a Pilisi eseményekről. Még jó, hogy az említett étterem, csak kétsaroknyira volt, és mehetett metróval.

- Mara édesem – borult tíz perccel később húga nyakába bűnbánóan – annyira röstellem, de akkora volt a dugó.

- Aha – bólogatott a nő – hogy inkább metróval jöttél.
- Hogyan????
- Kiálltam a teraszra, gondoltam elfüstölök egy cigit, még ideérsz, és mit látok? Az én nővérkém lohol fel az aluljáróból.
- Sajnálom Mara csak..
- Semmi baj, ismerlek már Lau, biztosra veszem, hogy még az irodádban voltál mikor telefonáltam. Te munka hőse – ütötte vállon – mesélj, mi a nagy sztori, ami még tőlem is fontosabb?

Tiszta szerencse, hogy e kínos kérdés közepette egy jóvágású pincér lépett a lányok asztalához, kezében ital és étel lappal. A PAX kínálata bőven adott időt arra, hogy még átböngészik a sorokat, Laura úgy tegyen, mint aki meg sem hallotta Mara előző kérdését. Rutinosan elütötte, azzal, hogy rendeljenek ugyanolyan ételt, elkerülendő azt, hogy egymás tányérjába turkáljanak, mint általában. Nem, Laura nem szerette volna, ha ebben az elit étteremben, ahol előszeretettel költi a pénzét, észrevegyék személyiségének eme, gyerekes, felszabadult oldalát. Persze „szegény” nem tudhatta, hogy ami a pincéreket illeti, sokkalta jobban értékelnék a lelkiismerettel rendelkező Laurát, mint a mindig kényes, és kiállhatatlan, sokszor remek fogásokat foghíjasan, lekicsinylően visszaküldő primadonnát. Előételnek Hortobágyi Húsos palacsintát rendeltek.

- Ez egy olyan étel – tolmácsolta Lau – amit különösen jól készítenek itt, persze csak halkán mondom, nem jó, ha elbázzák magukat.
- Igen, ez tényleg nagyon ízletes, épp annyira fűszeres amennyire kell és ez a szósz a tetején, olyan krémes, mint a tejszín. Húm – nyalta körbe a száját Mara – még legalább hármat meg tudnék enni belőle.
- Azt már nem kicsikém, úri hölgy nem fal, hanem méltósággal táplálkozik. És soha, érted, soha nem kér az előételből repetát.

Laurát még húga is nehezen tudta kimozdítani abból a szerepből, amit évek óta „játszott”, s amiről még saját magával is elhitette, hogy a valódi énje. De Mara még emlékezett arra a vidéki lánykára, aki önfeledten szaladt a virágokkal teli réten, s aki szívszakadva rohant édesapjához azzal a törött lábú cinegével, akit egy fa alatt talált. Sokat el is töprengett rajta vajon hová lett az a lány?

- Laura mondd, nem hiányzik neked a vidéki élet?

A Pincér, akár csak rendelésre jönne, ismét a legjobbkor tért az asztalukhoz. Felemelte a vörös terítőn heverő két darab üres tányért, és helyükre illesztette, kivételes ízorgiában úszó, áfonyamártásban fürdőző libamájás bifszteket.

- Lau, te aztán tényleg tudod, hogy kell élni. Libamáj és áfonya szósz, még soha nem ettem ilyesmit.
- Mindig mondtam, hogy költözz közelebb és segítenék mindenben. Te jó festő vagy, és Gyula támogatásával, akár saját galériád is lehetne.
- Nem Lau én, ismersz. A saját lábamon akarok megállni, és hát ott van a gazdaság is.

- Sokat gondolkodtam ezen, és arra jutottam, hogy talán itt lenne az ideje, elgondolkodunk az eladásán.

- Nem... azt soha nem engedtem – emelte erényesre a hangját Mara – ez a mi örökségünk, ennyi maradt nekünk a szüleink halála után. Hogy lehetsz ennyire lelketlen?

A lányok szülei, egy autóbalesetben életüket veszítették, idestova két éve. Laura már a fővárosban élt akkor, és Mara minden idejét Székesfehérváron töltötte, egy nagy bemutatóra készülve. Hétfégre, ha tehetne gyakran haza látogatott Hortobágyra. Azon a hétfégen viszont úgy alakult, hogy a szülők akarták meglepni a lányukat. A november a végét taposta, de mégis szép napos volt a délelőtt. Az útjuk közepe felé váratlan, elkezdett szállingózni a hó, és ahogy közeledtek Pest felé egyre sűrűbb pelyhekben hullott. Zúdult lefelé, és pillanatok alatt fehérre meszelte az autópályát. Egy hatalmas terepjáró, persze mit sem törődött az időjárás veszélyeivel, és közel 180 km/h-ás sebességgel száguldott a külső sávban. Egy Skoda, épp akkor akart előzésbe kezdeni, és nem vette észre a terepjárót. Frontálisan ütköztek és a kisodródó terepjáró épp a Polyáki szülők autójába vágódott. Mindketten a helyszínen meghaltak. A családi gazdaság, azóta haldoklik. Megvannak még a csirkék, a kacskák és jó néhány liba, meg malacok, és a két kecske: Mancsi és Sári. A teheneket azonnal el kellett adni, de a többi jószággra még ügyelt Laura nagybátya. Különösen a két deresre, Mara és Laura lovára, melyeket mindig nagy becsben tartottak. Mostanra viszont nagyon úgy tűnt, ha valaki nem veszi kezébe az irányítást mindennek vége.

- Mara, nem vagyok én szívtelen, csak reális. Homokba dughatod a fejed, de tőlem ne várd! – Laura farkasszemet nézett hűgával, látszólag fikarsznyt sem hatottak rá az emlékek - Én nem megyek oda vissza többet, és gondolom te sem. Tovább megyek, a tudós barátod, Alex, nyilván ő sem hagyná itt a zsiros munkáját, hogy régészkedés helyett egy farmra költözzön, csirkéket nevelni, meg disznókat ganajászni.

- Hát pedig, jobb ha beletörödsz! Soha nem veszel rá, hogy eladjuk a farmot. – Mara is a sarkára állt, és keményen visszavágott testvérének. - Ott nőttünk fel, és régen még te is szeretted. Ott van a lovad is, Deres, ő sem hiányzik???. Sokszor azt kívánom, bár sose jöttél volna Pestre. Olyan más lettél...

- Igazságtalan vagy! – fortyogott Lau - Úgy teszel, mintha nem értenéd mit jelent nekem ez a presztízs! Rengeteget dolgoztam, és annyi áldozatot hoztam mindazért, hogy itt lehessenek, és így ahogyan most vagyok. Beteljesíttem az álmaimat, úgy élek ahogyan mindig is szerettem volna.

- Hát jó neked – fanyargott Mara, de szavai inkább azt sugallták, hogy mennyire megveti nővérét.

- Mi ez a fintor? Gyerünk, mondd a szemembe?

És ekkor, mintegy teljesen váratlanul, az előző témától merőben ellentétes tartalmú közlésével Mara testvéérébe fojtotta a szót.

- Rájöttem, hogy leszbikus vagyok.

Olyan csönd telepedett kettejük közé, amit még az időközben megérkező poncér sem tudott szétrobbantani. Még úgy sem, hogy a kezében pihenő, lángoló édességtorony bizony elég figyelemfelkeltő képet tárt eléjük. Normál esetben Mara, nem győzte volna ismételni, hogy ő

még sosem látott ételt lángolni – kivéve talán a gundel palacsintát – de a téma komolysága miatt ez a rész most elmaradt.

- Oké – szedte össze magát Mara- nem várom, hogy megértsd, de azt hittem vagy annyira felvilágosult, hogy ha valaki hát te biztosan elfogadod.

- Várj, várj – sóhajtozott Laura – szó nincs arról, hogy nem értenélek meg – felelte tárgyilagosan – mindössze, hipermeglepetésként döfött szíven a hír. Én úgy tudtam Alex-el jársz. Ő ugyebár férfi, ráadásul nem is rossz – fűzte hozzá mintegy mellékesen.

Marából ömlött a szó, és a megszokottól ellentétben most ő csiripelt és testvére hallgatott. Alapjában véve a lányok jó testvérek voltak, és bármi gond is érte őket, közösen mindig megtalálták a kiutat. Mara előadta az egész sztorit, elejétől a végéig, hogyan vette észre legjobb barátnőjében a nőt, és hogyan kezdtek közelebb kerülni egymáshoz, és ezzel egyidejűleg hogyan nőtt a távolság Alex és közöttük.

- Teljesen biztos? Mara nem lehet, hogy csak kíváncsi voltál milyen egy nővel?

- Én is ezt hittem, de nem.

- Mit mond Alex? Vagy, azóta nem is beszéltetek? Butaság – legyintett – persze hogy beszéltetek, egy ilyen helyzetet tisztázni kell.

- Ez a legborzasztóbb! Mindennek már két hónapja és Alexet nem lehet elérni.

- Letagadtatja magát- bólogatott Laura - férfiak, és az ő sértettségük...

- Éppenséggel van miért megsértődnie, de mindegy is most ez. Én is azt hittem, hogy csak szimplán nem akar látni de

- De?????

- Sokadszori sikertelen próbálkozásom után, személyesen mentem el a házához, egymás után, öt napig minden este vártam. Tudod, még a kulcsok nálam vannak, és ott is aludtam, de ő nem jött haza.

- Fura..., Gondolod, hogy becsajozott?

- Igen, mármint nagyon is fura, de nem hiszem, hogy nőügy lenne. Bementem a Központba is, érdeklődtem felőle, de mindannyiszor azt válaszolták, Alex épp területen dolgozik. Egy nap aztán nem bírtam tovább és kijátszottam a portást. Felosontam a második emeletre, ott van Alex irodája, és képzeld csak el tényleg nem volt ott, és nem csak ő, de egy teremtett lelket sem találtam. Mintha az egész központ megszűnt volna működni, vagy kiköltözött volna egy időre valahová. Te érted ezt?

- Ez nagyon érdekes – válaszolt Laura, és arcára egy megfejtethetlen ábrázat telepedett, amit Mara nem tudott nem észrevenni

- Most meg miért nézel ilyen gyanakvóan?

- Semmi csak... - kicsit habozott majd folytatta – van egy ügy, biztos te is hallottad, hogy a Pilisben elméletileg bombákat találtak. Ahhh – legyintett – nem untatlak ezzel, meg van neked a saját bajod. Beszéljünk másról.

- Nem... folytasd kérlek. Különben igen, hallottam az aknamezőről, de hogy jön ide Alex.

Laura megosztotta titkos kutatásainak eredményét húgával, és azt a feltételezést miszerint az aknamező csak a rendőrök kitalációja, és valami egészen más tevékenység zajlik a Pilisben.

- Szóval, ha a te Alexed és az ő kis csapata kiköltözött a Pilisbe, és ott szorgoskodik, amit ráadásul teljes titoktartás övez, akkor ott tényleg valami nagy szenzáció lapul – Laura tiszta szívéből beszélt, és kiült az arcára mennyire boldog a hír hallatán.
- Ne felejtse el, hogy ez csak feltételezés- próbálta visszafogni Mara
- Apró Puzzle darabok...
- Mi???
- De amik ha egymás mellé kerülnek, kirajzolódik a megoldás... - gondolkodott hangosan Laura, majd hirtelenjében felugrott a székéből. - Ne haragudj hugi, de mennem kell. A számlát majd kifelé menet rendezem.
- De...- ahh legyintett - Menj csak, te mindenhol szenzációt találsz. Tisztellek ezért.
- Meddig maradsz Pesten? – vetette közbe távozásul még Lau
- Két hét múlva lesz a kiállítás, addig minden bizonyal.
- A szokásos bérelt lakásban leszel?
- Aha – bólintott Mara
- Ok. Majd hívlak. Szeretlek, szia.

Laura zaklatott állapotban lépett az utcára. Belső hangja egyértelművé tette, igen is jó nyomon jár. Minden idegszálával arra koncentrált, hogyan furakodhatna be a Pilis völgyébe. Fű alatt vagy hivatalosan, mindegy csak benn legyen. Nem sokat teketóriázott, hamarjában feltárcsázta a megfelelő telefonszámhoz tartozó férfit, az ő kis macikáját. A kis macika polgári nevén Rendes Gyula, 56 éves építész, mindössze csak 26 évvel idősebb az ő kis Laurájánál. Na igen, és nem mellesleg azon módos férfiak egyike, aki szerény kis vagyonának köszönhetően, az előkelő harmadik helyet érdemelte ki, a száz legvagyonosabb magyart listáján az 1995-ös évben. És még mondja azt valaki, hogy a pénz nem boldogít. Ugyan már dehogynem. Elég csak ránézni a Laura – Gyula párosra, s már adja is magát a kérdés: *vajon ez a csinos nő akkor is ennyire boldogan mosolyogna a hájpacni, kopaszodó, kerekarcú és idétlen vigyorú vénember mellet, ha csóró volna?* Nehéz kérdés, tényleg az, de a válasz, nos szerintem mindenki ugyanarra voksol. Tény, hogy Gyula kedves, és intelligens, olyan férfi, aki mindenben Laura kedvét keresi, és képes is neki megadni mindent, amiről egy nő csak álmodhat. Mégis, a nagy ő, első ránézésre inkább gyomorforgató, mintsem izgató. Ezzel szemben Laura... Laura külsejében nem lehet hibát találni. Ő az a nő, akinek még a fogai is mindig tökéletesen csilognak, a nő, akinek platinaszőke hajat adományozott a természet, és búzakék szemeket, akinek a bőre anélkül is puha és ragyamentes, hogy folyamatosan kozmetikusok rádiroznák agyonra. A nő, aki smink nélkül is gyönyörű, reggel is, nyúzottan, ébredés után. Mindig ízlésesen, alkalomhoz illően öltözik. Rövid, már -már fiúsan tépettre nyírt trendi frizurájának köszönhetően, mégis feltűnik egyéniségében, a vagány csaj. Egy szó, mint száz, ők ketten a mese életre kelt szereplői: a legendás szépség és a rút szörnyeteg. De lássuk be, Laura köztudottan kiállhatatlan természete miatt, tán az egész világon nem létezik más férfi, aki a gyönyörű kirakat ellenére elviselné őt a hétköznapi poklában. Ha másért nem is, hát ezért mindenképp kitüntetést érdemel az ő *Rendes macikája*.

„ *A mindig elérem a célokat Laura* „ dühösen csapta össze a mobiltelefonját és idegesen topogva kémlelte az utcát egy kóbor taxi reményében. Gyula telefonján a hangpostája jelentkezett. Eme üzenet azt jelezte, hogy a macika, épp valami fontos üzletet bonyolít. Laura mégsem várhatott. Az ő ügye is épp olyan fontos, ha nem fontosabb – szögezte le magában és

sebtiben lecsapott az első taxira, mely úgy félórányi zötykölődés után Gyula irodája előtt tette ki.

- Szia Gerda- dobta fel lakkbőr táskáját a recepció pultra gondterhelten – mondd, hogy Gyszi idebenn van.

- Szia Laura. – üdvözölte Gyula titkárnöje kedvesen - Igen benn van, de épp egy Kínai delegációval tárgyal. Várnod kell.

- Ezt nem hiszem el – zúgolódott kényesen – annyira sietek, és olyan fontos lenne beszélnem vele.

- Már egy órája bezárkóztak, nem tart már soká.

- Kedves vagy Gerda, de ne akarj becsapni – húzta félre a száját – egy ilyen buli akár estig eltarthat, nem most jöttem le a falvédőről.

- Én nem úgy értettem – mentegetőzött Gerda

- Nem érdekel hogy gondoltad – sértegette a semmiről sem tehető titkárnököt - inkább hozz egy kávé, jut eszembe még ma nem is ittam.

Egy felfuvalkodott pulykakakashoz hasonlított Laura, de nem, még a pulyka sem annyira rátart, mint amennyire a szőkeség, a feketéje kortyolgatása közben. Valami hihetetlen undor ült ki az arcára már az első korty elfogyasztásával párhuzamosan.

- És Gyszi ezt a pocsek kávé issza? Hihetetlen – mondta lekicsinylően. Na jó nekem erre nincs időm, - pislantott az órájára - mindjárt a szerkesztőségbe kell lennem. Mondd meg Gyszinak, hogy itt jártam, és feltétlen hívjon, ha végzett. Sürgős, - emelte parancsolóan mutatóujját az plafon irányába - ami azt jelenti, hogy első dolga legyen a kínaiak eltűnése után – vetette oda búcsúzás helyett a titkárnöknek, aki távozása után olyan nagyra nyújtotta felé a nyelvét ahogy csak a száján kifért.

- Hát neked meg mi bajod? – lépett át a küszöbön Anita, Gyula könyvelője és kérdően nézett a felpaprikázott Gerdára – és mondd, miért szellőztetsz?

- Itt volt a *naccsága*, - legyintett két oldalra kezeivel urasan - „*szenyorita*” fő híradós személyesen. Jaj ez a kávé pocsek – adta elő játszi kényességgel az iménti jelenetet – Gyszi is mért nincs itt, mikor nekem szükségem lenne rá. Felfordult ettől a szökétől a gyomrom.

- Ah... és ezért szellőztetsz.

- Hát nem érzed, milyen vaníliában úszik az iroda? Mintha egy nagy vanília fagyi kellős közepén ülnék. Ahhhh – rázta meg magát.

Bizony – bizony a külső isten adta adottság, és persze ott vannak még a gének is. Vagy szépnek születünk vagy csúnyának, nincs beleszólásunk. Viszont az, hogy milyenek vagyunk, milyen ember válik belőlünk, azt alakíthatjuk, elleshetjük, vagy megtanulhatjuk szüleinktől. Mégis vannak, akik nem tudják hol a határ. Laura tökéletes külsejét bizony nagyon ellensúlyozza, sőt csúffá teszi az a valakit, aki odabenn a lelke legmélyén él, és irányítja tetteit. A túlzott dinamizmus, a törtetés, hogy minél magasabbra szárnyaljunk akár anyagilag akár szellemileg, sokszor annyira a vonzalma alá kerít, bekebelez, hogy nem látjuk meg az igazán értékes pillanatokat. Elveszítünk gesztusokat, lenézünk másokat, kinevetjük azokat, akik nem jutottak olyan magaslatokig, mint mi, pedig ettől még nem kevesebbek. Polyáki Laura gazdag, sikeres, és vonzó. 28 évesen már pályája csúcsát tapossa, olyan szakmai díjakat zsebelt be, kitartó, és valóban profi munkájának köszönhetően, amelyre másoknak akár 40 évet is várniuk kell. Mégis akik ismerik, úgy, kollégák, felszínes barátoknak mondott személyek,

ismerősök, akár Gyula ismerősei, azt gondolják, neki csak megszületni volt nehéz, hiszen Gyula hátán keresztül sima út vezet a sikerhez. Pedig ez így ebben a megvilágításban nem teljesen igaz. Bár Gyulának sokat köszönhet, befolyást és látszólagos tiszteletet, Laura a semmiből indult. Sokat tanult azért, hogy elérje hön dédelgetett álmát, hogy a médiában dolgozhasson. Annak idején egy szál utazótáskával és nagy reményekkel érkezett a fővárosba. Háttér munkásokat kerestek egy kereskedelmi televízióban. Laura talpraesettnek született, el tudta adni magát, bármilyen hirtelen jött szituációban. Felvették, igaz csak mindenesnek. Annyi volt a feladata, hogy a szerkesztők keze alá dolgozzon, olykor kávéfőzött, és kifényesítette az asztalokat, előkészítette- egy –egy fotózás helyszínét, meg ilyesmik. Itt barátkozott össze az egyik szórakoztató riportokat feltáró magazin szerkesztőjével, Klarával, magyarul az ő asszisztense lett. Úton voltak egy riportalany házához mikor Klára telefonja megszólalt, a kislányát baleset érte. Talán az ég rendezte így, talán csak a véletlen, de a riportot végül Laura készítette el, ami olyan jól sikerült, hogy több megbízás is követte. Eztán Klára képernyőre került és Laura lett az, aki hozta a híreket. Mindkettejüket előléptették. A BLT megalakulásakor Laura megpályázta a hírszerkesztői munkakört, és nagy meglepetésére meg is kapta. Ezekben az időkben, egy riport kapcsán ismerkedett meg Rendes Gyulával, és amikor a szakma és a hatalom szövetséget köt akkor már nincs megállás. Rendes, több vasat éget a tűzben, és többek között részesedéssel bír a BLT-ben is. Természetesen a bimbózó kapcsolat sokat lendített Laura karrierjén, de szakmai hozzáállása ettől függetlenül is vitathatatlan. Talán nem is érné ennyi kritika, ha nem viselkedne úgy, mint egy hárpia, mint aki magáénak tudhatja az egész világot, még ha a világ valóban az övé is... Azóta Klára is átjött a csatornához, Laura közbenjárásával, aki talán egyedüli igaz barátnő Laura életében.

### 3. Fejezet

*„Huncut mosollyal érkezett a hajnal. Fürgén kukucskált ki a sűrű, tojáshabra emlékeztető pára mögül. Kipihenten ébredve, újult erejű, villogó fogú mosolyával, végül áttörte a hálót, ami a Csodahegy csücskét, még mindig karanténban tartotta. Micsoda örület, megálmodni sem lehetne merészebbet, meseszerűbbet. Mert ott, ahol a „porcukorfelhőt” felváltja a reggeli fény, emelkedik egy hegy, mely már láttatni engedi, mélyében rejlő kincseit...”*

A „Csodahegy” – bár évek hosszú sora óta, kirándulók ezrei fordultak meg körzetében – ennyi népszerűséget, állandó jelenlétet, még sosem birtokolt. Egy felbolydult hangyaboly hasonlított az egész Pilis völgye. Az egykori, nyugalmat, és valamilyen formában mindig jelen lévő titokzatosságot árasztó tartomány sorsa, vitathatatlanul irányt váltott. Egyik napról a másikra történt, hogy a békésen egymás mellett cöveket vert tölgyek, sudár gyertyánok, több tucatnyi kétlábú vendéget kaptak. Vendégeket... hívatlanokat, akik többükben, - akaratlan bár - de kárt tettek. Szegény fák, pedig ha megszólalhatnának, annyi, de annyi titkot kifecseghetnének. Főleg a Pilis bejáratát őrző vén Platán, ami úgy ezeréves is lehet. Na, ha ő kinyitná nem létező száját, azok a bizonyos kétlábúak, akik méretüket tekintve még csak a lábáig sem érnek, innák minden kiejtését. Az öreg platán, akkora „pocakkal” bír, hogy, úgy három ember, visítva, nyújtózkodva, talán átérné. Sűrű lombkoronája messzire érő árnyékot vet a földre, és jobb oldali, megerősödött hajtása furcsa „S” alakban nyújtózik oldalra, még



nagyobb teret hódítva magának. Bölcsességet, tiszteletet kíván a jelenléte, épp csak annyit, mint az az idős ember, aki megette már a cipója javát, de akkora életút áll mögötte, tapasztalatokkal, tudással, senkivel és semmivel nem pótolható élményekkel, törtéensékekkel, hogy a feléje tanúsítandó tisztelet, nem kérés, és nem is elvárás, hanem jogos, és természetes tett. Na most persze lehetne vitatkozni arról, hogy mennyire érző növények a fák, vagy mennyire nem, de a lényeg akkor sem változna. A Pilisben „kirügyezett” szenzáció okán, egy pillanattig sem képezheti vita tárgyát, hogy az alá és fölérendeltség viszonyában, bizony a Platán alulmarad a hegygel és az ő „gyermekével” szemben.....

Hogy visszautaljak a hangyabolyra, bizony fentről a magasból, épp csak annyi látszik az odalenn serénykedő emberekből, mintha csak hangyák lennének. Épp olyan fürgék és szép számúak is. Valósággal hihetetlen az a nagy egyetértés és fegyelem, amit, a küldetés valamennyi résztvevője tanúsít. Hatalmas erény a csapatmunka, főleg, mert nincs igazi, összekovácsolt csapat. Többféle ágazatból, számtalan szakember dolgozik együtt: geológusok, fűrómesterek, kőművesek, régészek, archeológusok, katonák és még isten tudja mifélek. A több mint százfős csapat mégis, egy emberként összefogva, a legnagyobb diszkréció mellett dolgozik. Több mint két hónap telt el az ominózus nap óta, amikor is a Kollár Mihály névre hallgató, egyszerű, hétköznapi fiatalember besétált Csillagbércre. Megjelenésével, bejelentésével, és főleg a kezében tartott borítéka tartalmával, úgy felkavarta a tó mélyén szundikáló szürke iszapot, hogy a vize talán soha nem tisztul le többé. Bizony jókora lavinát indított el, valamit, ami azóta is, csak zúdul és zúdul megállíthatatlanul.

A „Csodahegy” a Pilis északi részén emelkedik és azért kapta ezt a nem mindennapi jelzőt, mert koránt sem mondható mindennapinak a születése. Semmiféle írásos emlék nem jelzi születését, és még a természettudók sem voltak képesek rájönni, miért és legfőbbképp miből termett a kopár síkság közepén egy hatalmas kőhalom, aminek a legtetején úgy nyújtóztatja karjait a platánfa ága, mintha annak a legmélyéből igyekezne kimászni. Persze, ezt legtöbbször viccesen ütötték el a helybeliek, egy jó kis kocsmában ülve, borozgatás, ultizás közben. És lám mi alakul belőle....

A hegy mindig kuriózumnak számított, sokan jártak csodájára, turisták, szimpla kíváncsiságukat kielégítve, helybeliek, akik szerint a hely nyugalmat áraszt, és peresze sokan mások, tudósok, természetvédők, kutatók abban reménykedve, hogy találnak majd valamit, ami jól eladható, és végül sok pénzt hoz a zsebükbe.

Igen szinte lehetetlen, hogy mégis létezik a csoda, és ami még valószínűtlenebb, hogy olyasvalaki lelt rá, aki nem igyekezett azonnal hasznot húzni belőle, hanem a leghivatottabb helyre vitte az információkat.

A Régészeti Központban teljes hírzárlatot rendeltek el. A feltárás a legnagyobb titoktartás mellett zajlik azóta is. *Még csak esélyt sem szabad adni arra, hogy akár egy aprócska részlet is kiszivároghjon arról, mit is rejt a hegy belseje.* – nyilatkozta Alex, még a kezdetek kezdetén. Igen, mindenki egyet értett abban, hogy a legnagyobb diszkréció mellett kell megkezdeni a kutatást, csak a mikéntjére kellett rájönni, arra, hogyan bújjanak be a hegy gyomrába anélkül, hogy senki ne vegye észre. Nyilván a környékelieknek feltűnnek majd a hatalmas autók, esetleg daruk, meg az a sok műszer, amivel ilyenkor szokás kivonulni. Nem, ez szinte lehetetlenség, pláne egy kis falvakkal övezet szektorban. A megoldás végül Alex fejéből pattant ki.

- Mondjuk azt, hogy bombát találtak, sőt bombákat

A Rendőrség bevonásával, végül ez az eszetlen ötlet lett a nyerő és a Geológiai Központ munkatársai megkezdheték az évezred legnagyobb régészeti műkincsének a feltárását.....

#### 4. Fejezet

Bizony sokadszorra érte a lélegzetelállító pirkadat az erdő mélyén sátorozó csapatot. A 65. reggelen is, épp olyan szájtátva figyelték a természet ajándékát, mint annak előtte az összes többi 64-en.

- Milyen gigászi- állapította meg, álmos szemeit dörzsölgetve Judit

- Valóban- bólogatott a férfi - a szépsége mégis minden hatalmasságán túlmutat – Alex, az ébredés utáni első szakaszon már régen túl volt. Munkára, tette készen állt. Még egy vajaszömlét is leengedett a torkán, amikor a többiek még javában durmoltak.

- Ha bírnád, egész éjjel dolgoznál ugye? – Judit kicsit kérdezte is meg nem is, hiszen már a mondata közepén rájött, nem kérdéses.

- Fel nem foghatom ezt az egészszet – huppant vissza hálózsákjába Alex – olyan régtől itt árválkodik már ez a hegy. Emberek ezrei fordultak meg a lábánál, mi is, többször is. Nézd, mi bújt meg benne.

- Alex – fojtotta belé a szót Judit – nagy kihívás ez mindannyiunknak.

- Nem megy. Nyugtalan vagyok és ez, minden nappal csak fokozódik. Találtunk egy csodát, egy megfoghatatlan, mégis jól látható ereklyét. Itt tornyosul előttünk, a szemünk érzékeli, és lassan eljut végre a tudatunkig is, de hogyan tovább? Szerintem sosem kapunk választ a kérdéseinkre.

- Alex – Judit szemeiben a csillagok ragyogása tükröződött vissza, teli volt étellel, tetterővel és bizakodással – mi ez a fagyos hangulat hékás. Én, ha úgy ismersz engem, mint aki feladja, akkor neked fogalmad sincs róla ki is az a Kovalcsik Judit. Feltárom a múltját, kerül amibe kerül. Megtalálom a kulcsot, hidd el nekem Alex. Nézd csak meg, szinte teljesen ép, igazad van, lehetetlenség, de mégis megtörtént, és a mi feladatunk az, hogy a lehető leghitelesebben bizonyítsuk a múltját, a származását. Ha találunk bármit, akár csak egy porszemet is, odabenn, abból már építkezhetünk. Csak higgy magadban, bennem, bennünk.

Egyetlen porszem, amiben elrejtőzhet az egész világ, elrejtőzhet, vagy úri kedve szerint, ki is nyílhat, de ha ez utóbbi megtörténik, onnantól kezdve nincs visszaút. Egy aprócska, alig észrevehető momentum, amiből mégis világraszóló felfedezés kerekedhet. „*Kerekedhet*” csak hogy az élet nem mindig kerek, és nem is mindig egyértelmű. Néhanapján kihegyesedik, kockává, vagy akár háromszöggé válik, és az éles csücskével bizony megsebesíthet. Talán nem akarattal teszi, de mégis megteszi. Lefaraghatjuk, a kockából könnyedén karikát fabrikálhatunk, de vajon érdemes? Érdemes beleszólni a geometriába, átalakítani a testeket, beavatkozni a természet megszokott ritmusába? Vagy a kocka maradjon csak kocka, a karika pedig karika? És ha minden magyarázat nélkül mégis bekövetkezik a lehetetlen? Mi van akkor, ha csak úgy megtörténik valami, és már nincs visszaút? Hiába szeretnénk vakká válni bizonyos történésekkel illetően, ha az a bizonyos porszem kinyílik, már nem válogathatunk a

benne rejlő információk között. Elég egyetlen hiba és zátonyra futhat minden, vagy jön egy erősebb szél és felkapja azt a már sokszor emlegetett porszemet.

Judit és Alex dilemmája nem kicsi, hiszen itt már régen nem egy porszembről volt szó. Mindketten jól tudták hatalmas munka előtt állnak, és Judit bizakodása ellenére belül őt is majd felemésztette a bizonytalanság. Alex pesszimizmusa pedig még jobban elkésérítette.

- Biztos igazad van, mégsem hagy nyugodni az érzés: nem fog menni. Nem oldjuk meg, sőt mi több nem oldhatjuk meg. Nem hiszek az átkokban, de istenemre mondom, valami efféle sugallat leng körül, és ezt az egész helyet.

- Ugyan már – legyintett Judit, belül pedig elgondolkozott

- Véletlen volna mindez? Nem, legalább egyszer hallottam volna a létezéséről, akár csak legenda szintjén is, de nem, soha nem találkoztam, egyetlen olvasmányomban sem a Pilisi..

- Kérlek Alex – szakította félbe Judit – ne kombinálj

- A sors akarta így, azt akarta, hogy a hegy örökre nyelje el, és soha senki ne bukkanjon a nyomára.

Alex szájából, több mint érdekesen hatottak-e szavak. A férfi nem hitt sem a sorsban, sem a természetfeletti erőkben. Judit nem is hagyhatta ezt szó nélkül.

- Ha már a sorsról beszélsz, te, aki köztudottan csakis a tudományban hiszel és semmi másban. Sem mágiában, sem fantazmagóriákban, még Istenben sem. Semmiben, a sorsban meg aztán végképp, pont te hivatkozol erre?

- Valamikor, nagyon régen, halványan ugyan de emlékszem, olvastam egy hatalmas földrengésről, pontosan itt ezen a környéken. És ha belegondolsz ez az egyetlen ésszerű magyarázat arra, hogy idevetődött a hegy. Gondolom lezúdultak a magas sziklatömbök, és később benőtte a növényzet és összecsiszolódtak. Mintha az égiek szándékosan el akarták volna rejteni, mindazt, amit Kollár Misiék mégis megtaláltak.

- És ez a te híres sorsod – nézett vele farkasszemet komiszul Judit – miért nem tette egyenlővé a földdel? – amilyen gyorsan és erélyesen vágta a kérdést Alexhez épp ilyen hirtelen ő maga meg is válaszolta - Majd megmondom én miért, mert végül másként döntött. Bezárta az ajtót, de gondoskodott róla, hogy a kulcslyuk szabadon maradjon. És mi most ezen a kulcslyukon bejöttünk, és akár tetszik akár nem, ha elkezdjük, hát végigcsináljuk. A feltárás befejeztével özönlenek majd az emberek, és nem csak Magyarországról. Emlékezz csak vissza mi volt Kairóban, igazi zarándoklat indult.

- Amint a sajtó kiszagolja, először is jönnek majd a hiénák...

- Ez engem is aggaszt, de vajon, hogy nem jöttek még rá?

- Sejtelmem sincs kishölgy, de ideje dolgozni....

Alex és Judit épp csak kibújt sátrából és, éles, csicsergő hang csapta meg a fülüket.

- Mégis mi a fene folyik itt – sietett Alex mérgesen, a kamerákkal, mikrofonokkal felszerelkezett háromfős csapathoz, akik bőszen igyekeztek a „Csodahegy” irányába.

- Szerbusz Alex – hangzott a vidám üdvözlés egy vékonyka, hófehérbe öltözött nőcskétől – reg nem láttalak.

- Laura? – nem hiszek a szememnek – az emlegetett számár- nyugtázta undorral az arcán – Tüstént takarítsátok el ezt a nőt innen, Újságíró, a legrosszabb fajtából

- Forgatni jöttünk és maradunk – állta Alex szigorú tekintetét Laura

- Meg akarsz dögleni? – mosolygott erőltetetten Alex
- Sejtelmem sincs mi ez a cirkusz, de te sem vagy tűzszerész, s lám mégis itt vagy. Vajon minek? A szimatom valami egészen mást súg.
- Az én szimatom viszont azt súgja, hogy fogd a kis csapatodat és tűnjetek el innen. Egyáltalán, hogy a frászba jutottál be? A terület szigorúan le van zárva. Mindegy is úgyis mindjárt távozol. Fiúk – intett Alex a háta mögé tömörült kis csapatnak - Mutassátok meg a BLT kedves tudósítójának, merre van a kijárat.

Laura Gyszi közbenjárásával kiderítette, hogy valamiféle titkos régészeti kutatás folyik a Pilisben, ahová senkit nem engednek be. Gyszi pénze, azért talált egy bennfentest, aki elárulta, hogy reggel 8 órakor van az őrváltás, ha szemfülesek, bejuthat a csapat. A többi már csak rajtuk múlik. Lauráéknak hat napot kellett várni a lehetőségre, de most hogy már bent voltak, kidolgozott tervvel, s némi porzsákkal felszerelve érkeztek.

- Jól van magunktól is kitalálunk – mosolygott Laura, majd színlelt távozásuk közben, sorra kipukkasztották a porral teli zsákokat, amiből aztán olyan szmog kerekedett, hogy még a saját orrukig is nehezen láttak. A két kísérőjét ugyan elkapták, de Laura gyík módjára osont előre egészen a „Csodahegy” ajtajáig.
- Édes Istenem.... Édes Istenem, - ismételte többedszerre, és a látványtól még arról is megfeledkezett, hogy a fényképezőgépét elkattintsa. Tátott szájjal bámulta a lehetetlent. Belsője gyözködte szemeit, hogy csak káprázat, hogy ami eléje tárulkozott az csak egy festmény felnagyított mása.....

Épp olyan, amilyenre azt egy festő megálmodhatná, már ha rátalál az ihlet nevű álom a jó művészre. Nem, még vásznon sem láthattam hasonlót – szögezte le elméjéből kipattanó gondolatára válaszolva Laura – Nyilván itt forgatják a Gyűrűk Ura következő részét, és ez egy jól felépített díszlet. Laura óvatosan körbevezette tekintetét a közvetlen előtte fekvő területen. Hamar rájött, hogy a díszletnek titulált sziklatömbök, épületnek vélt illúzió, és a hegy, melynek mélyén nem más, mint egy egykori kúria – romosnak semmiképp sem nevezhető – tükörképe csillog, bizony, köszönő viszonyban sincs, egyetlen festő álmával sem, és a legnagyobb akarattal sem fogható fel hallucinációnak. A tűzrölpattant Laura annyira belealudt a látomásnak titulást valóságban, hogy nem érezte a nyakában lógó fényképezőgép súlyát. Az meg, hogy elkattintsa fel sem merült. Látóidegei odatapadtak a hegy gyomrához, és a fényképezőgép memória kártyája helyett a sajátjába igyekezett elmenteni a látottakat. Nem lehetett, sem megemészteni, sem elraktározni. A látvány bénító, egész egyszerűen kiirt mindent maga körül. Megszűnik a külvilág, és nem létezik más csak ez a hátborzongatóan szép lehetlenség. A pára már felemelkedett, nem takarták vattapamacsszerű foltok a képet. Tiszán, egyértelműen ágaskodott a megcsonkított, kifeszített hegy, kaput nyitva egy újjászületett palotának. Az ég világoskékjébe belenyúló fehér tetejű orom hátsó része még eredeti méretében állott, viszont előlről már egy épület bejáratát testesítette meg. Tényleg akár csak egy nyitott ajtó, aminek a háttérében, bokrok zöldellnek, némelyiken piroslik a kecskerágó. Fák emelkednek, alattuk pompás karamell színű makkok terülnek el sűrűn, néhol egy- két elszáradt bunkós kóró, és a tekintélyes sziklaorom, mely már csak napok, esetleg hónapok kérdése és megszűnik létezni. Laura kezdett magához térni, és legelső „tisza” pillanatában azonnal átlátta, hogy bármennyire elrejtendő és értékes a „lelet” ebben a

formájában, mégis látnia kell! Látnia kell a világnak! Az nem lehet, hogy ezt a semmihez sem fogható jelenséget elrejtsek. Végre elkattant a vaku, és újra kattant és megint... Laura vakon fényképezett, úgy, hogy közben végig a valós képet leste, csak félszemmel sandított le a már elkészült fotóra.

- Kisasszony, azonnal tegye le a fényképezőgépet – a mögötte dübörgő vastag, érces férfihang, megszeppentette a bátor nőt, aki mégis eljátszotta a rettenthetetlent. Komótosan megfordulva, egy terepmintás öltözékbe bújt katonáemberrel találta szembe magát. A gorilla természetű férfi már önmagában arra sarkallt volna – normális esetben minden törekeny nőnemű lényt – hogy kissé visszavegyen, csak hogy ez esetben Polyáki Lauráról volt szó

- Eszemben sincs – válaszolt karakánul, és kézfogásra nyújtotta kezét – Polyáki Laura vagyok, a BLT hírszerkesztője. Követelem, hogy számoljon be arról mi is folyik itt tulajdonképpen, s leginkább arról, miért zárják ki a köztudatot mindebből.

Ez a pasas süket volna??? – találgatta Laura, és egyre idegesebb lett. Na igen nem alaptalanul, hiszen a honvédség követe, olyan mozdulatlanul, s szótlanul állta Laura kérdésözönét, ahogyan nyilván csak egy katona képes. De akkor is, hiszen ő Laura, a lábai előtt hever a világ, nehogy már egy talpig zöldbe bújt alak nézze levegőnek.

- Újra kérem – beszélt rezzenéstelen, kemény arccal a férfi – adja ide a gépet

- Különben????

- Ne akarja megtudni.

- Rendben – zsörtölődött, jól láthatóan, de mégis feladta a küzdelmet, tőle szokatlan gyorsasággal, majd hozzátette – cserébe viszont követelem a kérdésekre a választ

- Az, hogy maga mit akar, senkit nem érdekel.

- Maga viszont nem beszélhet így velem – sikította

- Csak gyözködj magát, na induljuk szépen kifelé.

- Követelem, hogy mondja meg ki maga, feljelentést teszek, így nem viselkedhet – kiáltozta Laura

- Rajta kislány, de én kegyed helyében nyugton maradnék, hiszen épp most tört be egy szigorúan őrzött és lezárt területre. Bizonyára tisztában van a következményekkel.

- Valaki megmagyarázná, hogy került ide ez a nő? – egy újabb távolból érkező férfi hang kapcsolódott a vitába

- Na ne – fintorgott Laura – csak nem még egy katona.

- Rencsicsovszki Márton ezredes- üdvözölte - és Önben kisasszony kit tisztelhetek?

- Na magában legalább van némi tisztesség. Polyáki Laura – nyújtotta ismét kacsóját – a BLT. Hírigazgatója és szerkesztője is egyben. Roppant mód érdekelne, mi ez a titkos akció, és mi ez itt a hátam mögött? Ja és panaszt teszek a kollegája ellen, ez az ember – biccentett felé – minősíthetetlen hangon beszélt velem és a keze nyoma nyilván meglátszik a felkaromon.

- Nézze kedves Laura, a százados úr nem szereti, ha illetéktelenek lopóznak be különösen védett területekre.

- Jó...- tárta szét karját Laura – százados, ezredes, egy seregre való régész és katonák. Tán háború készülődik? És ez itt – mutatott hátra – az elfoglalni készült erőd?

- Hallotta ezt ezredes úr? Megérkezett a viccmester – a századosnál láthatóan feszült a cérna, csak idők kérdése, hogy elszakadjon - Nézze kislány, fogja a formás popsiját és sétáljon ki az erdőből, még meg nem támadja a farkas.

- Nem félek a farkastól és magától sem százados – felelt nyomatékkal – de akár el is mehetek, és akkor maga mérget vehet rá, 10 perc sem telik majd el és az erdőt ellepik az újságírók, tévések, fotósok, riporterek, mindenki itt lesz garantálhatom. Akkora felhajtást csinállok amilyen csak egy ilyen kis szökétől kitelik. Ha megbocsátanak, már itt sem vagyok.

- Azt bizony nagyon rosszul tenné – szólt utána az ezredes – de ha tovább fenyegetőzik...

- Nem, én nem fenyegetőzöm, mindössze azt akarom, hogy elmondják mi folyik itt, s miért zárták ki a külvilágot és hazudták, hogy aknamezőn dolgoznak, amikor ez ami a szemem elé tárult, és ami szavakkal leírhatatlan, az ország tulajdona.

- Nem Laura – szólt közbe higgadtan Alex – nem csak az országé. Az egész világon nem volt még rá példa, hogy egy ekkora felfoghatatlan és érthetetlen régészeti kincset találjanak. Csodával vegyített múltbéli örökség, érted Laura? Ha elmondom neked, hogy a Csodahegy gyomrában egy soha nem látott valamikori kastély bújik meg, amiről semmit nem tudunk, nem tudjuk, hogy lehet itt, miért van itt, kié lehetett és isten tudja mennyi még a megválaszolatlan kérdés. Mondd, nem nézel tébolyultnak?

- Lehet, hogy igen, de ez valóságos, olyan amilyet még életemben nem láttam.

- Épp ezért kell a legnagyobb nyugalom hozzá, hogy megmentsünk mindent, ami talán évszázadok óta rejtőzködik a hegy mélyében. Nincs szó eltitkolásról, mindössze arról, hogy szeretnénk nyugodtan dolgozni, hogy mielőbb felfedhessük a lényegét. Megnyithassuk az elvárásolt kastély kapuit a látogatók előtt, de ahhoz nyugalom kell és semmiképp sem fényképezőgépek csattogása, meg kérdések rengetege, amikor valójában mi is csak tátott szájjal állunk a történetek előtt – vallotta be őszintén Alex

- Ugyan Alex pár újságíró eljön, feltesz pár kérdést és mehet a munka tovább....

- Ahogy azt Csipkerózsika megálmodta... - bólintott Alex – most is veled vesződünk, már több mint egy órája ahelyett, hogy a dolgunkat végeznénk. Mi lenne, ha lennétek itt vagy húszan? Ezért kértük a rendőrség segítségét, de már látom, hogy Rendes Úr keze túlér a hatóságokon is.

- Ez ízléstelen volt – dacolt Laura – Gyuszt ne keverd bele, ami pedig engem illet akkor is maradok.

Néhány percnyi csönd vette át az iménti szózáporok helyét, persze a gondolatok mindenki fejében cikáztak és keresték a kibúvót a probléma alól. Rencsicsovsky ezredes végül karon fogta Laurát és négyszemközti beszélgetésre invitálta az egyik sátorba. Nem közölték a többséggel a majd másfélórányi tárgyalás részleteit, de a megegyezés az megszületett. Szigorú szabályok betartása mellett, Laura szabadon jöhet, mehet a területen. Készíthet fotókat, de nyilvánosságra nem hozhat semmit, egészen addig még a megfelelő hatóság, jelen esetben az ezredes engedélyt nem ad rá. Amennyiben Laura megszegi a megállapodást, olyan büntetést várhat, amely felér egy szolgálati titok kifecsegésének következményeivel. És ezen túl a két kísérőjével pedig el kell hitetnie, hogy valóban háborús gránátok hevernek a területen, megspékelve azzal, hogy még egy szökött fegyenc is bujkál az erdők mélyén.

- A kollegáimért nem kezeskedhetem – védekezett Laura – ha kiszivárogo ez az eszeten történet a szökött rabról, én mosom kezeim.

- Kegyed a hírigazgató ???

- Igen de..

-Akkor viselkedjen is úgy. Ez már a maga dolga. Mára végeztünk, épp eleget látott és hallott. Holnap délelőtt jelentkezzen, akkor megnézheti közelebbről is az épületet.

A szép Laura ismét elérte a célját, nemcsak kikutatta az országban folyó legtitkosabb felfedezést, de még szabad utat is kapott. De hogy az élet mit miért produkál azt előre nem is sejthetjük. A témérdek megválaszolatlan kérdés a sok miért, és talán, s hogy kinek jó, avagy épp kinek okoz életre szóló nyomokat a felfedezés akkor még senki nem sejtette. A *Csoda* létezik, többé már nem titok, de olykor- olykor jobb a múltat nem bolygatni, mert ezer sebből vérző hegeket téphet fel....

## 5. Fejezet

A nap második fel úgy telt, mint általában, Laura betepegett meleg irodájába, összeegyeztette a híreket. Felhörpintett egy jó erős feketét, kizárólag tejpor nélkül, és egyetlen kockacukrot felolvasztva benne. Szerinte ugyanis a kávé attól kávé, hogy a saját zamata érződik ki benne, amit a cukor és az egyéb kiegészítők bizony teljesen elnyomnak. Laura és az ő „tisztkávé” imádata szinte szállóigévé vált a kolleganők között. „Laurának bizony édes lehet az élete, ha a kávé ennyire keserűen fogyasztja „ Ez a mondat általában elhangzott a lányok közös kávézásuk alkalmával, természetesen csak akkor, ha Lau jelenlétét nélkülözniük kellett. A csapat nagy része viszont imádta a cukorszirupos feketét. Rendre teletömték a kávéscsészét tejjel, meg cukorral, sőt sokszor még pluszban csokoládét is csepegtettek hozzá. Igen a kolleginák – Laurával ellentétben – azt vallották, hogy túl keserű az élet ahhoz, hogy még a kávéból is kispórolják a „szirupot”.

Igen, a nap eseményei a megszokott ütemben haladtak, leszámítva, hogy Laura egyik hazugságból a másikba tenyerelt. Előbb két társát kellett megetetnie a lehetetlen történettel – melyet az ezredes eszelt ki - majd főnökét is kénytelen kellett, de átverte, ő maga sem talált rá enyhébb kifejezést. De mi van velem? – tépelődött az esti hírek beolvasása előtt – mit foglalkozom én bárkivel is? Ki kéne borítanom a bilit, és nem törődni semmivel. Addig fogok hazudozni, meg titkolózni, hogy a végén még én ütöm meg a bokámat. A fenébe is, arra tettem fel az életem, hogy tájékoztassam az embereket a hírekről, még a legtitkosabbakról is.

- Laura – szólalt meg a hangosbemondó – visszaszámlálás, 10 másodperc múlva élőadás.

Laura befejezte önmagával folytatott hasztalan dialógusát, és épp olyan profizmussal olvasta be ezen az estén is a híreket, ahogyan azt a közönség már megszokhatta tőle. Miközben ontotta szájából az információkat, ő maga mégis egy másik dimenzióban járt. Felfedezte bensőjében azt a tulajdonságot, amivel már régóta nem találkozott. Megértette, hogy igen is lehet, sőt kell kompromisszumokat kötni, mi több, az egész élet kompromisszumok sokasága, és van, amiért őszintén megéri. Fél órával később kialudtak a stúdió reflektorai, elsötétült a belső tér. Laura kitépte füléből a segédmikrofont és tőle szokatlan csendességgel, és gyorsasággal hagyta el az épületet.

- Szia mackóm – üdvözölte lehangoltan, pazar otthonában Gyulát
- Szia szépségem – nyomott cuppanóst a nő szájára – fáradtnak látszol?
- Talán, mert az vagyok. Veszek egy fürdőt és lefekszem.
- Drágám – nyúlt utána Gyula.

Laura már előre utálta, hogy hazudnia kell. Gyuszi nyilván faggatja majd minden oldalról, hogy mi is történt a Pilisben és ő bármennyire is fáj, hazudni fog. Ezúttal a lány tévedett, nem kellett, nem kellett hazudnia. Gyulát egy fikarsznyit sem foglalkoztatta a Pilisi rejtély, olyannyira nem, hogy egy egészen más irányba fordult a kettejük párbeszéde.

- Ezt neked hoztam – pattintotta ki Gyuszi a kezében fekvő plüss dobozka tetejét. A bársonyos belsőből egy akkora gyémánt vigyorgott Laurára, mint egy őszibaracknak a magja. Még hogy Laurába nem lehet belefojtani a szót. Ugyan már... , csak pénz kérdése és nincs lehetetlen. Még jó, hogy Gyuszi e téren jól van elerestve...

- De.... – hebegte

- Laura életem. Nem épp a legromantikusabb lánykérés, és nem is így terveztem...

- Lánykérés – kiáltott fel Laura – Mi van veled? Tán halálon vagy? Ennyit jelentek neked, hogy még egy gyertyafényes vacsorára sem vagyok méltó? Hogy kérheted így meg a kezemet, ilyen ridegen, akárcsak tárgyalnál, vagy minimum megvinnél.....

Hát, úgy hiszem ekkora gyémánt láttán, sok nőtársunk ugrabugrálna örömeiben, vagy minimum az éjig szökellne, hogy elkapjon pár arra szálló fecskét a boldogsága zálogául. Polyáki Laura, a kivastagított kivétel, aki ugyebár, mint tudjuk, kökeményen erősíti az alapszabályt. Ugyan miért is viselkedne úgy, mint egy átlag nő, amikor nem az? A gyémánt mérete, s az aprócska tényező, hogy az ország harmadik leggazdagabb embere kéri feleségül, mit sem számít, hiszen hiányzik a gyertya meleg fénye. Elgondolkodtató. Valóban eme aprócska tényező hibádná? Eltörpülhet a gyémánt csillogása egy vörösen izzó lángocskával szemben? Nem, ezt még Laura sem gondolhatta komolyan. Vagy mégis? Ha a „mégis” a nyerő, akkor mire vágyhat ez a lány?????

- Laura, *cirmoscicám*, mindennél fontosabb vagy nekem. Ígérem, hogy a ceremónia részére is sort kerítünk. Elviszlek egy szigetre, és az egészet kibérelem. Csak mi leszünk ott és egy pár fős személyzet. Az óceán partján ülünk majd, és a lábaid elé fektetem a világot, de.... de előtte még Hong Kong-ba kell repülnöm.

- Na bumm – tárta ki karjait Laura, egy böffentett mosoly kíséretében – és aztán? Már nem az első utadra készülsz. Csak nem azon párázol, hogy lezuhan a repülő? Ugyan maci – cirógatta meg ráncos arcát - rettegsz a levegőben utazni, de legyűröd, mint mindig. Semmi baj nem érhet. És én itt várlak majd, és egy olyan eljegyzést akarok, amire mindig emlékszem majd.

- Akkor hozzám jössz?

- Na – ná, majd igen mondom, ott a mi kis szigetünkön, és még...

- Fél évre

- Tessék? – értetlenkedett a nő

- Ennyi időt kell Kínában töltenem. – megszorította Laura kezét - Biztos akarok lenni benne, itt leszel, mikor visszajövök.

- Fél év? – adott hangot felháborodásának Laura – és mondd csak Gyuszi, hogy szexelünk majd? Telefonon?



- Laura az égre, - kerekítette ki szemeit Gyuszi - nekem sem könnyű ez az egész, de nem visszakoehatok. Milliókat fektettem az üzletbe, és ha letelik a félév, reményeim szerint milliárdokkal térek haza.

- Ja, és egy ferdeszemű kis kínaival – fintorgott

- Mintha nem tudnád, hogy rajtad kívül meg sem látok mást. Te viszont gyönyörű vagy és fiatal...

- Aha – köszörülte torkát a lány - és úgy hiszed, ez a jókora gyémánt visszatart attól, hogy megcsaljalak. Hát biztosíték kell???? S gondolod ez elegendő?

- Ne légy cinikus

Gyuszi nem számított ekkora meccsre, és sértettségre, jóllehet ismerte Laurát, mint a tenyerét. De, mint általában, ha kicsit puskaporosabb lett közöttük a légkör a végén mindig az ágyban vetettek véget a csatának. Most is bejött. A kiadós lepedőgyűrögetést követően még az a bizonyos jegygyűrű is felkerült az újdonsült menyasszony ujjára. De Gyuszi előre látta, hogy az elcsitul vulkán percekben belül újra kitörnek majd.

- És mikor indulsz?

Gyuszi habozott pár pillanatig, s egy szerelmi vallomással válaszolt a kérdésre, amit aztán Laura ismét feltett.

- Az igazság az, hogy 20 perc múlva a reptéren kell lennem...

Laura kiugrott az ágyból és a nappali felé haladó Gyula után rohant. Sikoltozott, hisztizett, kiabált, még a jegygyűrűjét is Gyulához vágta.... Végül a nagy Laura megkönnyezte a helyzetet, és macikája vállára borult.

- Szeretlek Laura, úgy ahogy még életemben nem szerettem, és ígérem, ha bejön az üzlet többé nem hagylak magadra. Mutasd – nyúlt a keze után és felhúzta ujjára a gyémántos gyűrűt, immáron másodjára – lélekben veled leszek, és sokat beszélünk majd.

- Hát persze – szipogta Laura – menj, még lekésed a géped

Csókot váltottak és Gyula léptei vészesen közeledtek a kijárat felé, de Laura még épp idejében észbekapott és utána rohant.

- Gyuszi figyelj, én.., fél év hosszú idő, te pedig férfi vagy, nem akarom, hogy vegetálj. Élvezd a nőket, de tényleg, engedd ki a gőzt

- Nem édesem

- Figyelj! Csak annyit kérek, hogy a szerelmeddel ne csalj meg. Szórakozz ha úgy van kedved, és próbáld ki milyenek a thai nők....

- Buta vagy. Én butuskám.

Laura magára maradt a hatalmas Rózsadombi Rendes villában és istenesen megkönnyezte a búcsút. A vekker hajnali hármat mutatott és ő még mindig az ablakban ücsörgött és nézte a nagy semmit, a korom feketeséget, amely jelen pillanatban bekebelezte az egész környéket. A gondolatok csikorgó fogaskerekek módjára zakatoltak a fejében. Gyuszi elment, de előtte még megkérte a kezét, viszont az egyáltalán nem érdekelte, hogy mi lett a munkával, hogy bejutott-e a szigorúan őrzött területre. Lehet, hogy elfelejtette, vagy ami még rosszabb nem volt rá kíváncsi. Mindegy is, Laura határozott. Nem bánkódik Gyula távozásán, sőt mi több nekivág és mire a pirkadat első fényei megjelennek az égen ő már a Pilisben lesz.

Vastagon öltözött, hűvösek még a reggelek, annak ellenére, hogy a tavasz igyekszik mindenkit meggyőzni arról, bátran vetközzön csak le és adja át magát a csalogató napfénynek,

ami csalóka, hiszen a fénye gyönyörű, de a melege még messze elmarad a kellemestől. Ezúttal nem kellett szökevény módjára, kijátszva a hatóságokat belopóznia a Csodahegy völgyébe. Felmutatta, igazolványképpel ellátott belépő kártyáját, és könnyedén besétált. A táborban még csöndesség honolt, és a sátrakban sötétség. A levegő tisztasága szinte látható volt, minden egyes szippantása új erővel töltötte meg Laurát. Ahogy közeledett a hegyhez szíve mind hevesebben dobogott. Vajon miért van rám hatással ez a régi épület? Régi épület – csóválta a fejét – egy hegy belsejében épült több százéves kúria azért nem mindennap tárul a szemek elé, még jó, hogy nem veszem könnyedén. A látvány másodszorra is ámulatba ejtette Laurát, és jelen pillanatban azt érezte tán nem is jön el az idő mikor az ámulat elmúlik. Alig pár méterrel állt az egykori Csodahegy előtt, nagyra tátott szájjal figyelte. Az érzés mintha egy égisz érvő, ősrégi festmény tornyosulna előtte végig zúdult az egész testén, és furcsa didergés csapta meg. Megmozdult a szél is, sejtelmesen süvített el a füle mellett. A vadregényes benyomás valóban megérdemelne egy vásznat és egy ügyes kezű művészt, aki megörökítené így ebben a formájában. Olyan fantasztikus látomás rejtőzött a magaslat gyomrában, amit még a legnagyobb álmódók sem mertek volna megálmodni. A több méter magas hegy végre megszabadult a titoktól, melyet isten tudja, mióta őrizgetett mélyen a begyében.

- Elbűvölő ugye – suttogta Judit, olyan halkán, hogy épp csak eljutott Laura füléhez
- Elbűvölő..., nincs is jobb szó rá. Mondd meg nekem Judit, hogy a fenébe akadtatok rá?

Judit titkon régóta várta már a kérdést. Magában azért fohászokodott, hogy mielőtt kifecseghesse magából a szenzációt. Hála Laurának nem kellett tovább hallgatnia, és ráadásul még szabályt sem szegett.

- Véletlenül – hangzott a rideg ám mindent feltáró válasz – és csak a pontosság kedvéért, tudd, hogy nem mi voltunk. Igen...- mesélt tovább Judit önszántából - egy bizonyos Kollár Misi és az ő barátnője véletlenül bukkantak a Csodahegy belsejében megbújó régi családi birtokra. Kastélyra, kúriára, vagy nevezhetjük akár palotának is. A fotókkal alátámasztott állítás - melyen ugyan tényleg megbújt néhány árnyék sejtetve, hogy valami rejtőzik a mélyben - mégsem állta meg egyértelműen a helyét. További kutatás következett, bevonva a rendőrséget, építészeket, geológusokat és persze minket, régészeket is. Gondolhatod, mit éreztünk! Valamennyi munkatársunk a saját szemével szeretne volna látni. Kiköltöztünk hát és vártunk, egyik nap jött a másik után és semmi, de hallod nem lankadt a kitartásunk, sem az enyém sem senki másé. Heteket kellett várunk az első szikladarabok elmozdítására, és tettük mindezt csendben, türelmesen, és legfőbbképp diszkréten. Óvatosan kellett dolgozni, ugyan a szakemberek értették a dolgukat, mégis a tudat, hogy egy páratlan műkincset rongálhatnak meg, bizony megmozgatta a lécet a lábuk alatt. Szakszerűen körbevágták a hegy felénk eső részét, és mikor végül levált, lélegzet visszafojtva, fölbe gyökerezett lábbal álltunk és csak bámultunk. Láttuk, ahogy a leomló sziklák háttérében előbukkan két kupola, keresztüzében pedig egy ovális lépcsős rész. A falak megtépázottak, alig maradt vakolat rajtuk. Az egykori cirádás rámában díszelgő ablakok betörttek, az ajtónak csak a kerete látszott és a lépcső, mintha középen ketté vágták volna. Mindenfelé romok, akár egy háborúban sérült birtok épp olyan formában tárulkozott elénk. Az első ámulatból felocsúdva, végül fellelegezve nyugtáztuk, hogy mindegy mennyire romos és viharverte, a lényeg, hogy áll. Áll a palota mely a hegy belsejéből lépett egyszer csak elő.

Még egy szökőkút romjait is felfedeztünk, - itt ezen a helyen – mutatott oda Judit – épp a kastély bejáratával szemben. Oroszlán szobrok heverték mellette, talán a kútból eshettek le.

- Szavakat sem találok - szólalt meg elfojtott hangon Laura – itt állok, egy kőbe ágyazódott kastély bejáratánál, és hitetlenkedem. Azt képzelem, ez csak egy színház, jól felépített háttérdísz – Laura hangja elcsuklott – én, én sok mindent láttam már életem során, de ez itt felül überel minden egyebet.

- Nézze Laura – tette tenyerét nyugtatóan a lány vállára, és csöndesen beszélt hozzá – most, hogy itt van, átéli mindazt, amit mi, remélem, megérti miért fontos ennyire, hogy senki ne zavarja a munkánkat. Ezért kértük a hatóságok segítségét is. Ha idő előtt ide özönlene a sajtó, szétszednék a leletet. Sőt, többet mondok, még azt is el tudom képzelni, hogy műkincs tolvajok, ereklye vadászok lepnék el az erdőt, és emelhetne a rendőrség bármilyen kordont, kijátszanák. Meg kell mentenünk a kincset, amit találtunk, ez már a mi felelősségünk. Megmenteni, és biztonságba helyezni, és ha megvagyunk vele, na akkor Laura, akkor jön el a maga ideje.

- Köszönöm...

- Ugyan nem kell...

- Mondja Judit, van sejtésük arról mely dinasztiahoz tartozhatott, mikor épülhetett, és hogyan rejtőzhetett el? Miért nem emlékszik rá senki? És ne mondja azt, hogy a hegyhez mindig legendák fűződtek, mert ennyivel nem elégszem meg. – Laurából kibújt a hírhajhász és bombaként zúdította kérdéseit Juditra.

- Hát Laura, - Judit tétovázott kissé, de végül mégis az őszinteséget választotta - minderről a leghalványabb ismereteink sincsenek. A kastély nem szerepel sem az ország térképén, sem a történelmi múltjában, egyszerűen nem létezik. Az eddig feltárt anyagból sem kerültünk közelebb a megoldáshoz. Olyan formák és minták, jellegzetes motívumok bújnak meg egy-egy tányéron vagy épp bútordarabon, mely alapján hozzávetőlegesen meg lehet saccolni az építkezés időpontját.

- És az mikorra tehető?

- Úgy a XIV. század, de ez csak egy betájolt időpont....

- Lehetséges ez? Úgy értem, néhány év hijján kétezret írunk, létezik, hogy 1300-tól van egy kastélyunk és nincs múltja? Itt valamikor emberek éltek, partikat adtak, állatokat tartottak, és....

- Sajnálom Laura – szakította félbe - attól tartok soha nem kapunk választ a miértekre. Minden próbálkozásunk zsákutcába fut, de legalább eggyel bővül az ország kastélyainak a száma – mosolyodott el Judit - és biztos vagyok abban is, hogy lesz aki helyreállítja, vélhető eredeti formájának megfelelően. Nézze csak meg, ez a palota maga lehetett a tökély. Boltozatos kupolák, földig érő ablakok, félkörös galéria és a hátsó udvar meg az egész épület hossza még nem is látszik. Úgy képzelem egy káprázatos kert fogadta a látogatókat.

- Ne képzelegj Judit ... - Alex morcos hangja Judit ajkára fagyasztotta a mosolyt

- Alex! – a fene vigyen el. Megijesztettél!

- Inkább tőle félj – biccentett Laurára– jobb, ha nem mondasz előtte semmit. Nem emlékszel, hogyan szökött be ide?

Alex és Judit civakodtak egy sort. A többiek már azt hitték sosem ér véget a szóháború, de kicsivel később mindketten lecsillapodtak, és kezdetét vette a véget nem érő munka. Újabb daruk és fűrők érkeztek, hozzá értő munkásokkal. Szorgos kezeiknek és gépeiknek

köszönhetően minden nappal több látszott a nem létező kastélyból. Laura, eközben folytatta kettős életét: bejárt a híradóba. Ügyes – bajos dolgaira, no meg, Gyuszi távozása okozta lelki sérelmeire hivatkozva, a szerkesztést lesöpörte a válláról, és jobbára már csak a hírek bemondásának idejére tért be a stúdióba. Na ez azért nem akkora tragédia, hiszen minden valamire való főnökféleség egyébként sem törte volna magát, de Lau megszállott munkamániával küzdött. A háttérben ment is a suskus, hogy vajon mi lelhetette Laurát, és hogy bizonyára nagy lehet a baj, ha már a munka sem megy neki. Jobbára arra gondoltak, hogy Gyuszi esetleg lepattintotta, persze csak szolidan a háta mögött. A szemébe mindenki mosolygott.... Mindeközben ő azt gondolta saját magáról, hogy egy alamuszi kisegér, és mindezzel párhuzamosan még egy kétszínű keselyű is. Azért alamuszi, mert fél szembeszállni a régészekkel, fél felvállalni a botrányt, és ugyanakkor kétszínű, mert tipródik, még mindig azon tipródik mit tegyen, még mindig kérdéses, hogy elárulja-e a küldetést, avagy inkább hallgasson. „*Egy gyenge kis senki vagy Polyáki Laura, jellemtelen és labilis* „ – terrorizálta saját magát, amikor is egyik érv követte a másikat a Pilisi rejtély ügyében.

Valóban szinte semmit nem tartózkodott a tévé színházban, ha tehette mindig a völgyben lebzelt, és szünni nem akaró kérdéseivel az örületbe, kergette szegény régészeket. Gyorsan röpiült az idő odakinn és Laura egyre inkább élvezte a kutatást, aminek akár tetszett akár nem bizony ő is óhatatlanul részese lett. Mindent tudni akart, és azonnal! Még ki sem menekítették az arany kancsót az egykoron talán nappaliként üzemelt helyiségből, de Laura már tudni akarta hányszor ittak belőle, és azt is, hogy mit. Vajon bort? Vagy létezett már akkor sör? Apropó mikor is volt az az akkor? Egy a lényeg, Laura végül lakatott tett lepcsés szájára és ennek bizony meg is lett az eredménye.

## 6. Fejezet

Három újabb hónap elteltével a Csoda hegy úgy vészett a semmibe, mint egykoron tűnt elő a semmiből. Helyét átadta egy Csodapalotának, mert a régészek erre a névre keresztelték a kortalan és múlttalan kúriát. Az építmény, persze a maga romos formájában, de szinte teljes valójában megmaradt. Egyedül a jobboldalsó szárnyának legvége omlott össze. Nagyon úgy tűnt, hogy a többhónapos küldetés első szakasza lezárult. És ekkor Laura feltette a nagy kérdést?

- A feltárás a végéhez közelít, mi lesz ezután? A hegy eltűnt, és a nagy semmi bizony szemet szúrt a szemfülesebb újságíróknak, mint a mellékelt ábra is mutatja. Félreértés ne essék, én tartottam a szavam – hártott Laura széttárulkozott karokkal - azok odakinn nem az én hívásomra érkeztek.

Bizony- bizony, a nappalok és az éjszakák úgy váltogatták egymást, mint egyik lélegzetvétel a másikat. A napok heteket szültek, és a hetek „romancából” hónapok sarjadtak. A zöldellő rügyeket előbb a száradás, majd a hó fődte el. Igen, mindent fehérre festett a hóesés, ami nem könnyítette a régészek munkáját. Ugyanakkor elérkezett az a pont, amikor már felesleges, sőt nevetséges lett volna tovább titkolózni. Leplezni az egyértelműt, legalább annyira komikus, mint állítani, hogy egy hegy belsejében kastély rejtőzik. Na de ha egyszer ezek a tények! A

hegy eltűnt és akarva, akaratlan, de ez egy akkora horderejű történés, ami már nemcsak az újságírói szemeket kacsingatja meg, de a mezei ember is felkapta rá a fejét.

Igen Laura hiába tartotta a szavát, a szenzáció bizony akkora port söpör, és olyan padlógázzal érkezik, hogy feltartóztatni, felérne egy öngyilkossággal. A sajtó oldaláról úgy két hete érkező sorozatos ostrom végül azt eredményezte, hogy Rencsicsovszky ezredes - Csillagbérc vezetőjének beleegyezésével - végül szabad utat engedett Laurának. Eljött hát a nagy pillanat, a leleplezés felemelő percei, mikor is a csatorna végre leadta Laura munkáját, a hónapok óta tartó kutatásról készített dokumentumfilmet. Az egyébként is önbizalom túltengésben „szenvető” szösz mellei majd szétszakadtak a büszkeségtől. Temérdek oka volt erre, hiszen a dokumentumfilmje végigvonult előbb az országon, majd Európa szerte és szerény túlzással talán mondhatnánk, hogy az egész világon. Az első ámulattól kijózanodva sorra érkeztek az elismerő levelek, telefonok, gratulációk. Na nem holmi kis nevektől, politikusok, közéleti személyiségek, még a konkurens tévés csatornák is elismerték Laura munkáját. Igen... egyedül Hong- Kongba nem jutott el a siker szele..., Rendes Gyula nem reagált. Egyetlenként maradt Laura közvetlen környezetéből, aki szokásos napi hívásaiban, még a film leforgatását követő második héten sem gratulált. Laurát végig sértette Gyula hallgatása, de büszkesége erősebb volt annál mintsem neki rontson. A Régészeti Világszövetség nyílt levélben gratulált a magyar csapatnak és határokon átnyúló segítségéről biztosította a további munkák kapcsán. Alex mindeközben azt érezte nem jogos az érdem.

- Miért lógatod az orrod – csapta hátba Laura a tévé előcsarnokában ücsörgő Alexet  
 - Na, helyben vagyunk – sértegette Alex – ekkora ostobaságot is csak te kérdezhetsz! Mindegy – legyintett – hülye vagyok, minek hagytam magam rábeszélni erre a beszélgetős műsorra.

- Jó akkor most, lévén, hogy ideges vagy meg minden az első mondatodra nem reagálok. – Laura nyelt egy nagyot és kedvesen folytatta - Ne izgulj! Julcsi ügyes csaj, kizárólag azt kérdezi majd, amit előre megbeszéltek.

- Tiszta cirkusz ez az egész – kelletlenkedett Alex

- Cirkusz???? – telepedett mellé Laura – Szenzáció, világra szóló felfedezés, a nevetek bekerült a történelemkönyvekbe hékás. Hidd el nekem, nem szívesen mondom, de tökéletes munkát végeztél, végeztetek valamennyien.

- Óhh nem, az te voltál, mi csak tettük a dolgunkat

- Hát erről van szó??? Savanyú a szőlő, mert a sikerből másnak is jutott egy zabszemnyi?

Még hogy zabszemnyi – mosolyodott el flegmán Alex – hiszen ha valaki hát Laura hatalmas szeletet kapott ki a siker nevű tortából, ráadásul nem lehet felróni neki semmi rosszat. Igen, nekik is ezt kellene tenni, megragadni a lehetőséget és foggal – körömmel akár egy életen át, kutatni – keresni, nem pedig feladni. Mert Alex már feladta, belefáradt a hasztalan próbálkozásokba, mert folyamatosan az az érzés dübörgött benne, hogy Kolumbusz útján jár, hogy bármerre is induljon nem éri el a hön áhított úti célt. És ami még ennél is félelmetesebb az a rettegés. Mert Alex retteg attól, hogy nemes egyszerűséggel elsétál a megoldás előtt, vagy mellett, vagy alatt, úgy, hogy utóbb az általa kijárt úton valaki más aratja le a babérokat.

- Miféle sikerről beszélsz – csattant fel ismét, talán túlzó iróniával a hangjában - Igaz tagadhatatlan te fürdesz benne, mert jól eladsz bármit, de az igazság az, hogy semmit nem tettünk. Majd fél éve töltjük az időnkét a völgyben és mit tettünk? A nagy semmit.

- Mi az, hogy semmit?

- Mindjárt elmondom, bár normál esetben nem lenne szükség magyarázkodásra, de mit tegyek, ha szókének születél – Alex nyers modora, furcsa mód nem zökkentette ki Laurát nyugodt lelkiállapotából - Egy: külön erre specializálódott szakmunkások szétrobbantották a hegyet. Kettő: ismét más szakemberek eltakarították a romokat. Három: A mi dolgunk innen kezdődött volna, nevezetesen felfedni a történelmi hátteret, besaccolni a kort, a dinasztiát, aki birtokolta, és minden apró kis momentumot. Ezzel szemben nem találtunk semmit, egyetlen lelet vizsgálata sem produkált eredményeket. Fogalmunk sincs honnan nőtt ez a kastély épp ide....

Alex, mindezek tudatában, keserű szájjal sétált be a stúdióba. Mialatt beszélt, mint egy aprócska, ám nagyon éles tűske birizgálta belülről, majd egyre erősebben szurkálta, a bűntudat nevű sátán és azt skandálta: *idegen tollakkal ékeskedsz, te csak egy pulyka vagy, még akkor is, ha megtépted a pávát és belebújtál a tollaiba....* Alex az ördög minden egyes szavával egyetértett. Az ő feladata, valójában még csak most kezdődne, egy olyan munka, aminek a kimenetelét már most tudja. Az esély, hogy valaha is feltárja a kastély eredetét, mint egy mákszem olyan pirinyó. Az interjú persze hibátlanra sikerült, de Alex lelke felbolydultabb volt, mint valaha. Egyik nap úgy telt el a másik után, hogy fikarsznyi eredményt sem produkált. Létezett több dinasztia is az 1400-as évektől betájolhatóan a Pilis körzetében, akik közül bárkié lehetett a kastély. Megszámlálhatatlan átvirrasztott éjszakával a háta mögött Alex végül meghökkenítő bejelentéssel kereste meg főnökét.

- Felmondok.... – hangzott a rideg kijelentés

- Szó sem lehet róla. Nem fogadom el. Alex, drága barátom – veregette vállon a főnök - mi ez az örültség?

- Örültség??? Nem, nincs itt semmiféle örültség. Ami itt van, szintiszta kudarc – magyarázta Alex keserűen – az én személyes kudarcom, ezért önként távozom.

- Alex, jól ismerlek. Látom mennyire a szíveden viseled a kutatást. Nem az a fajta ember vagy aki csak így feladja.

- Talán, közben az lettem. A döntésem pedig végleges – egy borítékot dobott főnöke asztalára, majd egy vizslát kíséretében kísétált.

Átballagott irodájába. Komótosan nekilátott összeszedni mindazon tárgyakat, amik négyévnnyi, mindennapos tartózkodása alatt felgyülemlettek. Úgy akart eltűnni, hogy senki ne vegye észre. Ne bíztassa maradásra, ne kérlelje, ezért nagyobb sebességre kapcsolt és összeszedte azt a néhány személyes holmit, ami valóban az ő tulajdona. Egy bögre, melyet még a csapat ajándékozott 25. születésnapjára. A fakeretes fénykép, melyen még Mariskával ölelkezik boldogan. Feltűnt még egy két- ceruza meg radír, na meg a számológép, amit otthonról hozott be egyik éjjel. Az iroda jobboldalsó falán egy bekeretezett oklevél pihent, „oklevél a világ legjobb régészének” egy poénboltos, százforintos darab, a kollegák ajándéka. Eszmei értéke Alex szemében felbecsülhetetlen. Szomorúan akasztotta le helyéről és becsúsztatta reklámtáskájába. Már csak a monitorvédő szemüvege, és egy-két fecni, na meg a privát notesze heverték az asztalon. Gyorsan ezeket is besöpörte táskájába és kilépett a folyosóra, úgy, mint ahogy azt tette eddig is minden egyes délután. Útközben mosolyogva köszönt a szembejövőeknek és beintegtetett a férfimosdóba Jolikanéninek, aki ilyen tájt már buzgón súrolta a wc csészéket. A folyosó legvégén aztán átkanyarodott lépcsőházra, ahonnan

orrlógatva baktatott lefelé. A földszinti aula zsúfoltabb volt az ilyenkor megszokottól, és a recepció pultot is jó páran támasztották.

- A kulcsok – nyújtotta át a portán, és Rudinak fel sem tűnt, hogy Alex soha nem adja le a kulcsait. Jó pihenés Rudi

- Neked is Alex

Istenem, hányszor haladtam keresztül ezen az aulán, és hányszor, de hányszor incselkedett velem Rudi. Ha tehetne mindig belém kötött, ma nem tette – mélézött magában és már majdnem elérte a kijáratot mikor Rudi hangja elárasztotta a hatalmas aulát.

- Alex! Várj!!! Majdnem elfelejtettem valamit. Az, az Úr, ott, a galéria alatt, téged vár.

- Hogy ki? – nézett összeszűkített szemekkel Alex és kereste az illetőt

- Ott, ott, ő az – segített Rudi – görbére sikeredett mutatójja segítségével

Ekkorra, az újságolvasásból feleszmélő muksó is összerakta, hogy a feléje közeledő feketeruhás férfi nem lehet más mint az ő embere. Komótosan összehajtotta a kezében henyélő napilapot, s mire ezzel végzett Alex már előtte tornyosult.

- Kővári Alex vagyok – nyújtotta kezét illedelmesen kézfogásra – Rudi szerint Ön engem vár.

- Igen- válaszolt szűk szavúan, majd folytatta jóval közlékenyebben - mivel a portás nem engedett fel, de azért közölte, hogy mindjárt vége a munkaidejének úgy döntöttem megvárom.

- És miben segíthetek kedves... kedves Uram... - Alex hülyén érezte magát, hebegett – habogott. Mégis ki a fene ez a fickó, még be sem mutatkozott.

- Ó, milyen ostoba vagyok. A nevem Hunvald Valter és hát, szóval – makogott – hivatalos ügyben keresném.

Fúúú ez a „manus”, a vesembe lát, nyilallt Alex oldalába, és még egy pillanat erejéig el is mosolyodott saját belső kis viccelődésén.

- Nem akarok elutasító lenni, de talán, munkaidőben.

- Nézze – szakította félbe – napok óta tipródok azon, hogy induljak vagy maradjak inkább nyugton a hátsómon. A döntés, hogy felkeressem valójában sokkal nehezebb feladat, mint elsőre azt gondolná. Ezért kérem, hadd mondjam el miért is jöttem, mert talán holnapra elszáll a bátorságom. Amiről beszélni akarok az, nos nem mindennapi.

- Hát, ha nem mindennapi, akkor egye fene - értett egyet Alex - Van itt egy kávézó a sarkon. Baktassunk át oda, hogy ne zavarjon meg senki.

- Remek akkor induljunk.

A Pikkoló felé vezető, kb. két perces úton, Valter úgy csacsogott, mint egy tini lány. S bár Alex nem kérte, tisztességesen bemutatkozott neki. Elmondta honnan is érkezett, mivel foglalkozik, továbbá azt, hogy a Hunor névre keresztelt dédnagypapájával, él együtt, aki életének 105. évébe lépett az idén. Alex mindazok ellenére, hogy épp most mondta fel élete állását - amiből kifolyólag olyan nehéz a szíve mintha egy vaskos lakat húzná - szótlanul, túrta a vadidegen családtörténeti elbeszélését. Elméje legmélyén viszont azon filózott, hogy vajon ez a férfi hibbant, vagy csak úgy afelé halad! Aztán leültek az asztalhoz, és Valter kimondta a bűvös szót. Alexnek lélegzete elakadt, olybára, hogy a szája irányába emelt forró kávéval teli csésze majdnem a nyakába landolt.

Igen Hunvald Valter szája valami olyasmit suttogott, amitől Alexnek megmozdult a lába alatt a talaj. Első gondolataként pedig átsuhant az agyán, hogy mekkora egy kretén volt, még szerencse, hogy csak gondolatban barmozta le ezt az egyszerű kis emberkét. Na ezért nem szabad elhamarkodottan ítélni mások felett, és még ha egy fickót úgy is hívnak, hogy Valter, attól még nem biztos, hogy hibbant. Na igen a Valter név, mint olyan nem épp szívdobogtató, legalábbis a szó azon értelmében, ahogyan azt a nők használják, ha egy jó pasit meglátnak. Igen a drága Valter sem névilg, sem küllemileg nem *dobogtató*... Ez van, kinek, mint osztanak ki a pakliból. Bár, ha lemerülnünk a tenger mélyére és bontatlanul felhozunk egy kagylót, ugye abban is megvan a rizikó. Miféle rizikó? Lehet, hogy nincs benne gyöngy, de az is előfordulhat, hogy annyira körbefonódott mindenféle csúnyaságokkal, hogy nem tűnik fel a csillogása.

Hunvald Valter akár még egy gyöngyszem is lehetne...??? Gyerekként, az iskolában többnyire csak „Malternek” csúfolták. Könyörtelenek a gyerekek, még Valter meghunyászkodott, kisfiúsan bájos, szende mosolya sem hatott rájuk. Valter ebből kifolyólag gyűlölte a nevét, s valószínű így lesz ez egész életében. De, térjünk vissza az isten adta adottságokra. Nos úgy hiszem, ha a mi férfiunk kicsit színesebben öltözne, vagy legalább levetné a hófehér kötött garbót, amit hópehely minták díszítenek, és végre valahára kidobná a fekete kordbársony nadrágját - ami annyira túlhordott, hogy csak az anyagának tapintása engedti sejtetni, hogy megboldogult újkorában talán bársony lehetett - no akkor talán lenne némi férfiúi vonzereje. Minimális ugyan, pislákolgatva, de már az is hatalmas előrelépést jelentene. Bocsánat, még egy jó fodrász is elkelne, aki igazítana, mindig zsíros, némileg bozontos, göndörös haján, amit jobbára összefogva visel. Igen határozottan ki lehet jelteni, hogy Hunvald Valter első ránézésre egy cseppet sem szíveket dobogtató férfiember. Jó meglehet, sokan most azt gondolják, hogy a külsőség csak a felszínes embereket érdekeli, és talán igazuk is van, mégis, jó ha az ember ad magára, és nemcsak a külszín de a higiénia miatt is. Valtert nem érdekli a szép, vagy az új, mint ahogyan a divat, vagy férfiúi sárm sem. Pedig, ha akadna csak egyetlen olyan nő, aki mélyen szemügyre venné, és átnézne a szakadt, egyszerű külsőn, talán tényleg egy csiszolatlan gyémántra bukkanna. Valter évek óta dédnagyapjával él együtt, nincsen más, senki, aki rájuk nyithatná az ajtót. Akadnak barátok, sokan kedves ismerősök, de olyan igazi valaki, aki karácsonyeste bekopogtatna egy tál bejglivel a kezében, vagy eljönne Valter napot köszönteni, bizony egyetlen sem. Viszont Valternek van valamije, ami a mai világban nemcsak nagy kincsnek, de igazi ritkaságnak is számít, és ez nem más, mint a tisztesség. Szerény, ámde tisztességes munkából tartja fenn magát és a dédapját. Egy hiper alsó szintjén dolgozik, cipészként. Nem saját vállalkozásban, ugyan – bár ez nagy álom a férfi életében – de sokan kifejezetten csak akkor mennek, amikor ő van „szolgálatban.” És egy évvel ezelőtt, lehetőséget kapott, hogy szakmájába elhelyezkedjen – testnevelő tanárként - az egyik közeli középiskolában. Napi négy órában csak, de fizetés kiegészítésnek tökéletes. És a lelkiismeretességéről csak annyit, hogy már régen felkérték végezze teljes állásban, de ő nem adja fel a cipészkedést. Valter kedves az emberekhez, mindannak dacára, amit kiskorában, el kellett viselnie, az átokfajzat kölyköktől. Sokan tanulhatnak tőle alázatot és életvitelt, még akkor is, ha hiányzik mellőle egy asszony, aki akár még egy „*Latin szeretőt*” is varázsolhatna belőle.

- Szóval – fontoskodott Valter - mint említettem a dédnagyapámmal élek, de csak papónak hívom, tudja a nagyapámat nem is ismertem. Na mindegy, - legyintett - az én papóm



egy rendkívüli ember. Még így 105. évesen is tiszta tudatú és teljes egészében önálló, már amennyire ez elvárható egy százaskort megélt embertől. Na, de mielőtt még teljesen bugyutának tartana mert a családi élettel zaklatom, bele is vágnék a közepébe. A kastélyról szeretnék beszélni önnel, arról, amit nem olyan régen tártak fel.

- Tessék ??? - Alex nem hitte, hogy még annál is jobban megdöbbenhet, mint az elmúlt percekben, de rá kellett cáfolnia saját magánál.

- Igen, a kastély!! Melyet csak úgy emleget a nagyapám: *Úrkökény...* Vélhetően ő az utolsó élő ember ezen a földön, aki még emlékszik a dinasztiaira, és magára *Úrkökényre*.

Alex megvakarta halántékát és szólni szeretett volna, de egy nagy nyelés lett belőle, amelyet követett egy második, majd egy harmadik is.

- Hogy *Úrkökény*???? – hihetetlenkedett Alex – Most azt akarja mondani, hogy az Ön dédapja információkkal bír a kastélyról?

- Pontosan.

- De ha ez igaz, hol volt idáig??? – förmedt rá élesen. Még szép, hogy a torkának kell esni, mintsem megköszönni, de Alex az utóbbi fél órában már azt sem tudta ő maga kicsoda is valójában.

- Nézze, én, mint mondtam testnevelést tanítok, és egy kéthetes nomád táborba voltam a gyerekekkel.

- Nem – nem magára gondoltam! – csóválta a fejét Alex mérgesen - A dédapja, ő hol volt eddig, és miért hallgatott???? Úgy értem, ha információkkal bírt arról, hogy egy kastély rejtőzik a hegyben akkor miért..

- Ez nem ennyire egyszerű

- Ó dehogynem – kötötte az ebet a karóhoz Alex, aki csordultig telt adrenalinnal – a dolgok vagy feketék vagy fehérek. Ez van.

- Ez esetben nem... Sokkal szürkébbek, mint azt gondolná. Nagyapám éveken át, sőt mi több, mind a mai napig érdekes történeteket mesél nekem egy Grófi családról. Egy birtokról, melynél kivételesebb nem létezett egész Magyarországon. Egy fájdalmasan szép szerelmi történetről, árulásról és ármányról. Csakhogy a *Kökényessy Grófságról*, soha, senki nem hallott. Egyetlen alkalommal említ a történelem egy hasonló nevű családot, az 1400-as évek közepéről, aki után aztán nem maradtak leszármazók.

- Igen – vágott ismét közbe Alex – de az a dinasztia nem *Kökényessy* hanem *Kökényfi* volt. Felmerült ez a név a kutatásaink során, mi is kb. beazonosítottuk de *Kökényessy*vel egyáltalán nem találkoztunk. Ami a *Kökényfiek*et illeti ők az 1400-as évek vége felé tényleg kihaltak. Úgy hiszem a Grófnak nem lehetett gyermeke, de hogy a kastély az övék lenne...- morfondírozott

- Igen, *Kökényfi* nevet jegyeznek fel az írások, de ez biztosan nem az a család. Higgye, el tudom, miről beszélek. Utána néztem, és most hogy előkerült az épület egyre világosabb minden. Én magam sem hittem az öregnek, úgy véltem csak mesél, hiszen semmi kézzelfogható jel, vagy lelet nem marad, ami igazolta volna őt. A valamikori kastély, melyről olyan sokat mesélt, a mai földrajzi viszonyokat tekintve épp a Pilis kapujában kellene, hogy álljon, vagy legalább a romjai látszanak. De egészen mostanáig nem mutatkozott semmi, csak egy hatalmas hegy. Egészen mostanáig... - ismételte Alex - Én... mikor megláttam a tévében

a kastélyt mely épp ott áll, ahol a nagyapám meséiben, és még így romosan is épp olyan a főbejárata amilyenek leírta, én, én, összezavarodtam. És feltettem magamnak a kérdést: mi van, ha a mese mégis csak valós?

- Kicsit sok már ez így együtt véletlennek – bólogatott Alex – de akkor sem értem
- A kérdésemre, hogy hol a kastély és miért nem emlékszik rá senki, a nagyapám mindig azt felelte, hogy az istenek akarták így. Ők pusztítottak el mindent, és mindenkit, hogy megvédjék legalább a múltját. És hát lássuk be ettől a mese verzió még erősebb lett.
- Igen. Valóban. De mondja Valter, minden elfogultság nélkül a nagyapja teljesen normális? Ne haragudjon, - csapott a szájára Alex - csúnyán fogalmaztam, szóval a gondolatai. Tiszták?
- Meglepően azok!!! Nem látszik rajta, hogy már túl van a százon.
- Szeretnék beszélni vele – vágta rá hamarjában Alex - Megoldható maga szerint?
- Féltém őt, féltém attól, hogy kinevetik, hogy megbántják, ostoba vénembernek titulálják, aki csak mesél. Úgy hiszem joggal, hiszen én, aki annyira szeretem sem hittem neki.
- És a nagyapja honnan tud a kastélyról?
- Elmondása szerint ő ott élt. Cselédsorban de ő volt a ház szeme és füle, egy ember aki előtt nem maradtak titkok. És higgye el nekem a története nem mindennapi, akár igazi akár nem. Olyan valóságosnak vetíti le azokat, hogy az ember szinte átszellemül, és beleképzeli magát mintegy főszereplőként. Ami engem illet, úgy érzem, ismerem a feltárt kastély, mindene egyes szegletét. Látom magam előtt a báli mulatságokat, a cseléd konyhát és az istállót, mindent mintha én magam is ott éltem volna.
- Húúúúú – fujtatott Alex – akkor hát, akár lehetnek emlékei, bármi ami igazolhatja őt. Ez egy hatalmas lépés lenne, amire bevallom már nem is számítottam. Teljes kudarcba fulladt a kutatás és ...
- Várjon.. én nem tudok emlékekről, kézzel fogható tárgyokról. Papó csak mesélt, de mutatni soha nem mutatott semmit.
- Itt a névjegem – nyújtotta át kártyáját Valternek – kérem beszéljen vele és győzze meg arról, hogy találkozzon velem.
- Megteszem, ami tőlem telik, hiszen ezért is kerestem meg, hogy hátha segíthetünk. A dokumentumfilmben említik, hogy az eredet teljesen tisztázatlan.
- Ez így van
- Ugyanakkor, bármilyen jól tartja is magát a nagyapám, a 105. év az mégsem semmi és én nem akarom felzaklatni őt. Ha úgy dönt, találkozik Önnel, én ragaszkodom hozzá, hogy csakis egyedül jöhet.
- Értem, de a főnökömet mindenképp tájékoztatnom kell a fejleményekről, és én mindig egy kolleganőmmel karöltve dolgozom. Hozzá ragaszkodom.
- Egyelőre maradjunk annyiban, hogy keresni fogom.

Hát az egyszer fenn, egyszer lenn érzés nem hagyta nyugton Alexet, mint valami gombostű az oldalába furakodott, a pimasz és folyton bökdöste: *látod, mégsem kell feladni az első akadálynál.* De hisz ő már feladta! Nem, ezek után nem. Ha az öreg bácsi, tényleg, akár csak szösszenetnyi segítséget, támpontot tud adni a meséje által, az is több a semminél. Alex felhörpintette maradék kávéját és széleseben visszasietett Csillagbércre. Furcsa az élet, az imént úgy sétált ki, azzal a tudattal a fejében, hogy ennyi, volt nincs tovább, többé nem néz

hátra, örökre búcsút mond az épületnek és az itt megélt négy évnek. Még félóra sem telt el a nagy elhatározás óta és ismét Zoltán irodája előtt topogott, aki véletlenül még bent tartózkodott. Alex nem teketóriázott, épp olyan gyorsan és hirtelen, minthogy beadta a lemondását, vonta vissza azt.

- Minek köszönhetem az újabb látogatást Alex?
- Hát izé – vakarta meg a füle tövét – ha lehetne, mégis csak maradnék.
- Hoppá – koppintott ceruzájával az asztalra *Mr. Big* - ez jó, jó hogy önszántadból visszajöttél. De mivel nem fogadtam el a felmondásodat, így nincs is miért visszavegyelek. Egy percig sem vettelek komolyan. Ott a szemétkosárban megtalálod a borítékod, ha szeretnéd magadnál tartani.
- Köszönöm főnök – sóhajtott
- Azért kíváncsi lennék rá, mi ösztönzött erre a meggondolatlan lépésre? Te egy komoly és felelősségteljes munkaerő vagy.
- Úgy éreztem zátonyra futottam, emberileg. Hisz ahogy azt te is tudod, befuccsolt a kapcsolatom, és most meg szakmailag dobtam be a törölközőt.
- Értelek de mi hozott vissza?

Alex csillogó szemekkel számolt be az imént történekről a főnökének, aki inkább barátja, mint sem felettese. Zoltán természetesen örömmel fogadta a fejleményeket és kérte Alexet, hogy még ma egyeztessenek Judittal, de a biztonság kedvéért másnak ne szóljanak, még elijesztenék az informatort.

- Mindent meg kell tudnotok az öregtől – erősítette meg Alex érveit Zoltán is – meg áll az eszem! Van egy élő ember, aki járt a Csodakastély belsejében.
- *Úrkökény...*
- Tessék?
- Valter szerint *Úrkökény a neve* a mi Csodakastélyunknak.....

## 7. Fejezet

Alex a megadott címhez érkezve - jelen esetben egy nyolcadik kerületi, jócskán elhanyagolt külsejű panelházsor - nehéz szívvel, parkolta le metálzöld Astráját. A környék egy cseppet sem tűnt biztonságosnak, olybára, hogy fogcsikorgatva, hagyta magára drága jó verdáját. Világos volt, persze, csak nemrégén kelt fel a nap, de mégis, így nappali fénynél is, benne motoszkált a levegőben az a bizonyos „itt bármi megeshet” érzet. Valamit valamiért – nyugtatta magát, arra koncentrálva, hogy ennek a lepusztult, felújítatlan, tíz emeletes betontömegnek, az ötödik szintjén egy olyan ember lakik, akinek az információi kinyithatnak egy kaput, ami elvezethet talán egészen az évszázad felfedezéséig.

- Hát itt vagyunk – sóhajtott Judit
- Sosem voltam még ennyire ideges! – tagolta Alex kimerően - Honnan tudjuk majd, hogy nem csak fantáziál-e az öreg?
- Ácsi! Lassíts Alexem – fogta karon Judit - erről még szó sincs. Egyelőre azért izgulj, hogy beszéljen.
- Igazad van – bólogatott – látod, ennyire parázok.

A lépcsőház belseje épp azt a ridegséget és mocskot képviselte, mint a külseje. Olyan borzasztó kisliba zöld vastag linóleum fedte a padlózatot, ami össze vissza volt karcolva. A nyikorgó, már-már őskorinak számító, egy szemernyi biztonságot sem árasztó lift ajtaja előtt állva Alex sűrűn keresztet vetett, s hezitált.... A jobb lába végül átlépte a küszöböt és miután a bal is vele tartott, kezdetét vette a „*rémseges utazás az ötödikre*” című dráma. - Alex fintorogva állapította meg: -Hogy én mit meg nem teszek a munkámért, - közben elkapott egy mosolyt Judit szája sarkában és a felfelé úton eltökélt hallgatásba burkolózott.

A vékony lemezajtók egymás elé simultak, a felvonó bezárult. Tisztára, akár egy horrorfilmben: sejtelmes nyikorgás, lassú vánszorgás, rozsdafoltok mindenfelé.... Már nincs visszaút – gondolta Alex – s kezdetét is vette az utazás. A régi csotrogány ráérősen vánszorgott felfelé. Egy örökkévalóságnak tűnt a belsejében való egyhelyben tipegés, s vele felérni az ötödik emeleti csúcsra. Mindjárt, mindjárt felérünk – ismételtette csendesesen - s közben a sejtés, hogy a magasból mekkorát lehet zuhanni egyre sebesebben lüktetett a fejében.

- Még lépcsőn is hamarabb felértünk volna – szólalt meg kétségbeesett hangon
- Ne légy elégedetlen, inkább örülj annak, ami van. Ja, és ne zizegj ennyire, nem zuhanunk le.

Hát Juditnak igazat szólt, le nem zuhantak, de kiszállva Alex öt évvel idősebbnek érezte magát. A megérkezés öröme, mindenesetre megért egy hatalmas sóhajt a férfi részéről, aki mindehhez szíve szerint még egy jó nagyot is ordított volna. De ugye azért ennyire mégsem lehet gyerekes!!!! Az ötödik emeleti folyosó végén rábukkantak a bűvös 58-as számra. A házszám alatt, aranyszínű keretes táblácskán a *Hunvald Valter* név tetszelgett.

- Akkor én most megnyomom a csengőt – mosolygott Judit a tenyerét dörzsölgetve
- Na mi lesz, nyomd már...- unszolta Alex

Judit nagyon élvezte Alex zavarát, bár már az együtt töltött hosszú évek során, hozzászokhatott volna a mindig tétova, egy gondolatot százszor átrágó férfi temperamentumához. Nem, még mind a mai napig megmosolyogtatta némely megnyilvánulása. Hallották a lépteket amint közelít valaki az ajtó túloldalán, és látták elfordulni a zárat, majd kinyílni a viseltes faajtót. Mögötte Valter állt, laza farmert és világoskék pólóinget viselt, haja kissé kócos és a feje búbján egy szemüveg pihent. Egy az imént az újságolvasásból felállt férfi benyomását keltette.

- Kezét csokolom – bólított Judit felé, és Alexet is üdvözölte – kérem, - invitálta őket feltartott kézzel - fáradjanak beljebb. A nagyapámmal már nagyon várunk Önöket.

Judit barátságosan üdvözölte Valtert, Alex pedig egy kézfogás kíséretében csatlakozott kolleganőjéhez. Mindkettejüknek rögvest szemetszúrt az a szegényesség, vagy ha nem is, de mindenképp középrendűség, mely az egész lakást jellemezte. Már a folyosó, a maga sivárságával, hosszú sötétpiros rongyszőnyegével, az egyedüli faldíszként szuperáló félig

kettéhasadt tükrével, meggyőzőbb képet nem is festhetne a lakók anyagi helyzetéről. Az előszoba végén jobbra nyílt egy aprócska konyha, azt is mondhatnánk főzőfülke és előtte egy asztal négy székkal. Balra pedig egy kisebb helyiség, egyszemélyes ágygal, közepén dohányzóasztallal és két fotellal, hosszabbik falán végig futó ódivatú díszes szekrényssal. Valter ebbe a szobába invitálta a vendégeket, akik csak miután beléptek vették észre az ablak előtt, hintaszékben ücsörgő, vékonyka őszes bácsit, aki minden bizonnyal nem más, mint Bíró Hunor, Úrkökény egyedüli szeme és füle a jelenben. Az öreg olyan igazi jóságos ábrázatú, vékony ráncos arca cseppet sem taszító, árasztja magából a kedvességet. A lábát sárga – kék kockás pléddel fedte, és felső ruházata pedig mindössze egy kibolyhosodott szürke kötött pulóverből állt. Egy könyvet tartott a kezében, és előtte a komódon süteményféle, és egy pohár teli sárgaszínű löttyel, talán tea lehet. Amint meglátta az ajtóban a fiatalokat, fakó pirosas szája mosolyra húzódott.

- Jó napot kívánok. Kovalcsik Judit vagyok a Régészeti Központból. Ő itt a kollegám Kővári Alex – lépett közelebb és fogott kezet a bácsival Judit – köszönjük, hogy fogad minket.

- Üljetek csak le drágáim – hangzottak barátságos szavai – én mindig örülök, a társaságnak, de sajnos ritka madár a vendég minálunk. Mondom is az unokámnak, hogy található már egy magához való menyecskét.

- De papó kérlek – szégyenkezett Valter – a vendégeinket nyilván nem a mi magánéletünk érdekli. Mondtam neked, hogy a kastély miatt jönnek.

- Mondtad – mondtad - legyintett az öreg – menj, hozz valami harapnivalót a gyerekeknek

Nem kellett nagy gógyi meglátni első pillanatra, hogy ki az úr a házban. A 105. éves Hunor bácsi, két mondatából, mindkétszer kioktatta unokáját, aki, mint egy pincsikutya engedelmeskedve már csaholt is a konyha felé. Judit meg is állapította magában, hogy Valter bizonyára nagyon szeretheti a dédnagyapját, ha ilyen türelmes vele s még mások előtt is hülyét csinál magából, csak, hogy a kedvében járjon. Judit pedig nem rontott ajtóstól a házba. Hunor bácsi egészsége felől érdeklődött, megcsodálta a régi családi fotókat a falon, és kifejtette, hogy bizony jó pár évet letagadhatna a korából.

- Ugyan kedvesem – nevetett jóízűt az öreg – ha pár évvel fiatalabb volnék, még azt hinném udvarol nekem.

Igen, az idős úr valóban az eszénél van és még a humora is rendben – nyugtatta meg bensőjét Judit és közben együtt nevetett a kedves apóval. Időközben Valter is visszatért a konyhából egy nagy tányér bolti pereccel, második fordulójában kólával és üvegpoharakkal. Mindent lepakolt az asztal közepére, majd kitöltötte az italokat és végül ő maga is helyet foglalt.

- Szóval – fogott hozzá a lényeghez Judit, a tiszteletkörök lefutását követően – tetszett látni a kastélyt a tévében?

- Igen gyeregem, láttam – komorodott el az arca – az egyik szemem meg is telt könnyel, a másik meg boldogsággal....

- Sajnálom, ha felzaklattuk – kapcsolódott a beszélgetésbe Alex – mi csak szeretnénk megtudni egyet s mást róla.

- Hosszú évek teltek el azóta, hogy emberi szem nem látta Úrkökényt. Az, hogy most előkerült, s hogy én még élek nem lehet véletlen.

- Hogy tetszik ezt érteni?

- A háborúban és az azt követő katasztrófában szinte minden odaveszett. Emberek tárgyak, épületek. Azt hittük, azt hittem, hogy a kastélyból semmi nem maradt. Tévedtem. Pedig nagyon jól tudtam, hogy a kastély nem mindennapi, hogy annak lelke, története, legendája van. A legenda üzenete számomra az volt, hogy tűnjön el a föld színéről. Emberi szem soha többé ne láthassa. Merüljön a feledés kútjába, s ne létezzen kéz, mely feltárná egykori jelenét.

- És miért tetszik ezt gondolni?

- Annak temérdek oka van lányom – felelte csendesen s még a fejét is lehajtotta

- Az unokája – folytatta Alex – azt mondta sokat mesélt neki a kastélyról, az ott töltött időkről, történeteket melyek a ház falai között zajlottak. Szeretnénk megkérdezni, hogy megosztaná mindezt velünk?

Judit szívta a fogát, előzőleg megbeszélték, hogy türelmesek lesznek, és ő irányítja majd a beszélgetést, de Alex nem bírt várni. Judit azt érezte a túlzott sürgetéssel, elriaszítják az öreget.

- Megosztani – csóválta a fejét Hunor bácsi – nem, megosztani nem tudom. Úrkökény több volt egy lélektelen épületnél. Maga volt a mindenség. Nem létezett szebb palota egész Magyarországon, mint ahogy tisztességesebb család sem.

- Tudja – csicseregte Judit – olyan felfoghatatlan ez az egész. Meghökkenve állunk a lelet előtt. Mind a mai napig nem sikerül feldolgozni, amit láttunk. Egyszer csak előbukkan egy kastély a hegy belsőjéből.

- A legendák sokszor valósággá válnak – mélázott a bácsi – és egészen mostanáig azt hittem Úrkökénynek az a sorsa, hogy soha senki ne lépjen többé a területére. Talán jobb is lett volna, ha örökre a semmibe vész, ha a hegy, amely titokban védelmezte, inkább a földdel teszi egyenlővé.

- De miért? Mitől ennyire különleges és ugyanakkor félelmetes? Mert ugye az?

- A félelmetessége épp a különlegességéből fakadt. Gondoljatok csak bele, hogy hány rózsabokor van az országban, teli szebbnél szebb virággal. De ha lenne egy, akár csak egyetlen egy, aminek a szárát nem fedné tövis. Ami mindközül a legpompásabb, és illatát örökké érzed, ha csak egyszer is beszívad. Amire, ha csak ránézel rabul ejt, a szépsége, és tökéletessége. Hát nem mind őt akarnátok?

Elgondolkodtató csend telepedett a háromszor hármás négyzetméternyi parányi helyiségre. Az öreg mellkasa ütemesen pihegett és kezeit ökölbe szorította.

- Vagyis – tért magához Judit – amit mindenki meg akar szerezni, vagy elveszíti a varázsát vagy megszűnik létezni? Így volt a kastéllyal? Megpróbálták lerombolni ezért tűnt el a semmibe.

- Hogy miért tűnt el, s hogy miért került elő mégis, erre a kérdésre, csak az égiek válaszolhatnak. Én csak azt tudom, hogy a palota mely éveken keresztül a boldogság otthona volt, egyik napról a másikra elátkozott kastéllyá változott.

- Akkor hát mesél nekünk valamit? – türelmetlenkedett Alex

- Természetesen – bölintott az öreg – de ez nem az a fajta mese, ami egy-két órába összefoglalható. S ha mindehhez még a koromat és a fáradékonyságomat is hozzáveszem eltarthat akár hetekig, hónapokig is.

## 8. Fejezet

Alex, a fürdőszoba tükör előtt állva piperkőcen készülődött: gondosan bekente kiborotvált arcát azzal a minőségi arcszesszel, amit a központban dolgozó nők a „bugyi nedvesítő” jelzővel illettek, haját precízen bezselézte, amitől még kormosabbnak tűnt az amúgy is mélyfekete, dús frizura. Hát Kővári úr, bizony olyan izgalommal készülődött, mintha minimum egy Sharon Stone várná a sarki kávéházban. Bár az a bizonyos randevű előtti érzés régóta elkerüli, most mégis hevesen dobogott a szíve. Az eszeveszett lüktetés oka pedig nem más volt, mint egy egyszerű öregember, és egy mese, ami talán a végén maga lesz az élő történelem.

- Lássuk – motyogta magába, már Csillagbérci irodájában sűrögve – diktafon, papír és írószerek. Levonós széljegyzék, ja persze – csapott a homlokára - üres kazetta, úgy négy darab. Mi is kell még, mi is kell még?

Hívatlan vendég zavarta meg az irodai idillt, s Alex lelkivilágát. Hogy az a - káromkodott magába, de feleslegesen. A csapás már jelen volt, közvetlen az orra előtt állt, tūmagas, cukorrózsaszín cipőcskéjében, s fölényesen topogott.

- Na csak, na csak – csiripelte vidáman Laura –hová ez a nagy készülődés?
- Te aztán tényleg olyan vagy mint egy vírus! Mondd, nem fertőznél inkább máshol?
- Kérdésre kérdéssel, ca, ca, ca – fenyegette – titkos küldetésre indulsz ugye! Veled tarthatok?
- Semmi titkos nincs abban, amire készülök, - Alexnek nem sikerült lepleznie zavarát - Még mindig kutatunk a kastély környékén, de hiszen ezt te pontosan tudod, hiszen beoltad magad, mint egy tolvaj.
- Hogy itt milyen por van – fintorgott Laura mikor megfogta az egyik asztalon tesztyélkedő enciklopédiát, s úgy tett mintha meg sem hallaná Alex szurkálódását – le kell öblíteni a kezem. A por mindig kiszáritja.
- Látott is a te kezed port! – fintorgott a férfi – Ott, húzd félre azt a függönyt, találsz mögötte egy csapot. Nem venném a lelkemre, ha miattam száradna ki az a tökéletes kéz.
- Ez eszméletlen. Még mosdókagyló is van az irodában. – Laura tényleg betontürelmű, végig úgy beszélt a férfinhoz, mint ki észre sem veszi, az mennyire elküldené már melegebb éghajlatra - Alex! Te tényleg nagykutya vagy itt.

Laura a függöny mögé vonult és épp a nem túl jó illatú folyékony szappanból nyomott a tenyerébe, mikor Judit sétált be az irodába. A félig elhúzott függöny, pont eltakarta Laurát, Alex és Judit legnagyobb veszteré.

- Figyi – zúdultak a szavak Judit szájából s közben Alexre sem pillantott – azt gondoltam, hogy lepjük meg Hunor bácsit ezzel a gyümölcskosárral. Judit végig a kezében tartott gyümölcsalomban gyönyörködött, így Alex feleslegesen jelzett kezeivel, hogy fogja be, hasztalan volt. Jó tudom – folytatta Judit – talán túlzás, de ha figyelembe vesszük, hogy ő az egyedüli élő tanú, aki mesél nekünk a Csodapalotáról, ami valójában Úrkökény, hát ettől sokkalta többet is megérdemel. Kell a vitamin, hogy legyen elég ideje mindent elmesélni. Mi bajod? Mit integetsz össze vissza?
- Szóval nincs itt semmiféle titkos küldetés – lépett elő a függöny árnyékából Laura
- Laura, az isten szerelmére maga mit keres itt?
- Laura mindig jókor van jó helyen – legyintett Alex

Igen Laura épp úgy reagált az időközben, titokban előkerülő szemtanúra, ahogyan a két „tudós” azt várta. Kirobbanón, szemrehányóan, kényesen, és fenyegetően.

- Az én filmemnek köszönhető, hogy ez a vénség egyáltalán megláthatta a kastélyt. Mégis, hogy gondoltátok, hogy kihagytok ebből? – Na most tűnt el Laura türelme, és úgy hisztizett mint egy hét éves - De most szólok, hogy vagy én is részt veszek benne vagy senki.
- És mégis mit teszel? – kakaskodott Judit – Fegyvert fogsz az öreg fejéhez? Áhh, mit is gondolok hiszen azt sem tudod, ki ő s hogy hol lakik.
- Mibe fogadjunk, hogy megtalálom – fölényeskedett – és olyan hallgatóságot viszek a háza elé, hogy kétlem azok után bárkinek is beszélne. Tehát vagy magatokkal visztek, vagy elintézem, hogy soha ne beszéljen.
- Ezzel nem érsz el semmit Laura – váltott kedvesebbre Alex – ez a bácsi 105 éves. Az unokája szigorúan kikötötte, hogy nem lehet nagy felhajtás körülötte. Még arról is alig sikerült meggyőzőnöm, hogy Judit hadd jöjjön velem.
- Hát hárman még nem számítunk hadseregnek. Veletek megyek akár tetszik akár nem.
- Nem Laura – lépett be még épp időben Alexék főnöke László – nem veszélyeztetheti a feltárás sikerét, ezt nem engedhetem.
- Jelen voltam az ásatásokon. Végig forgattam hónapokon keresztül. Ha azt hiszi bárki, megakadályozhat abban, hogy megismerjem a kastély igazi történetét, nagyot téved.
- Erről szó nincs, mindenki megtudja, az egész ország, hiszen ezért dolgozunk. Kazettára veszünk mindent, akár még készíthetsz belőle egy újabb dokut is.
- Nem Alex én hallani akarom a saját fülemmel és hallani is fogom.

Vesztett fejsze nyele, kb. ilyen egy veszekedés Laurával, pedig László még a felettesét is felhívta, de hasztalan. Laura szabad kezet kapott a kastély ügyében – válaszolt a tévés vezér. Úgy másfél órával később Alexék megadták magukat és szégyenkezve ugyan de felhívták Valtert és tájékoztatták a nem épp rózsás fejleményekről.

- Előbb csak magáról volt szó, aztán belementem, hogy a kolleganője is jelen legyen. De hogy még egy tévés is – hallatszott Valter hangján a nemtetszése – most még is mit mondjak?
- Teljesen igaza van, viszont a tévés kolleganő végig jelen volt a feltárás során és ő készítette a dokumentumfilmet is. Tisztességtelen lenne pont őt kihagyni.



- Jó!!! – tette fel a pontot az i-re Valter – de kamerát nem akarok, csak azt, amit megbeszéltünk, diktafont, meg papírt ... és inentől kezdve nincs több kollegina, meg ismerős meg barátnő. A mai találkozó pedig elmarad, a nagyapám elfáradt már két teljes órája várakozik magukra. Holnap jöhetnek a mára tervezett időpontban.

A telefon végig kihangosított állapotban volt, így Laura tisztán érzékelhette a vonal túl oldalsó felének nemtetszését. Ez persze egy cseppet sem bizonytalanította el.

- Na – formálta vörösre festett száját boldogan – ugye el lehetett ezt intézni.
- Csak ne lennél ennyire cinikus – kárált Alex
- Laura maga egy vipera – jelentette ki Judit
- Óh ezt bóknak veszem – kacagott fel Laura – a vipera erős, kecses és gyönyörű állat. Akár egyetlen harapása is halálos lehet. Ha én ilyen vagyok hát boldog, vagyok tőle.
- De nincsenek lábai – Judit nem hagyta magát, ugyan miért is tette volna – egy csúszó mászó, aki csak a mérgéből tud érvényesülni. Megszerzi, amit akar, hiszen félnek tőle, mert tudják akár ölni is képes a céljai elérése érdekében. De mire megy vele, hiszen mindenki undorodik tőle. Gyere Alex itt túl mérgezett a levegő.

Laura magára maradt Alex irodájában, de nem foglalkozott Judit metaforáival. Azon törte a fejét, hogyan csempészhette be egy saját kis diktafont, hogy senki ne vegye észre. Mert ahhoz kétség sem fért, hogy ő lesz az első, aki az öreg hangjából készült felvételt bemutatja. De ahhoz ugyebár, hogy mindent bemutathasson kivágás nélkül, szüksége van egy eredeti példányra. Hamarjában tárcsázta is Jenőt, a BLT informatikai zsenijét és mire Csillagbérce elhagyta már elintézettnak is tekinthette iménti problémája.

## 9. Fejezet

Másnap, pontosan délelőtt 11 00 órakor, megérkezett a háromfős kis csapat a Titanilla utcába, hogy belekóstoljanak Bíró Hunor meséjének ízébe.

Az öreg szépen kiöltözött az alkalomhoz, csak a kockás pléd mely a lábát fedte, nem hiányozhatott. Felül nagyon elegáns, barna kordbársonyból varrt blézert viselt és alatta sötétebb pulóvert. Kedvesen fogadta a fiatalokat és egy cseppet sem aggasztotta Laura jelenléte. Meg is jegyezte, hogy ő akár egy egész csapat előtt is elmeséli a történeteit. Persze Valter ezzel nem értett egyet. Miután mindannyian kényelmesen elhelyezkedtek Bíró Hunor belekezdett Úrkökény titkainak boncolgatásába.

- Bizony, a kastély, amelyet feltártak, nem más, mint az egykori Kökényessy Grófi dinasztia tulajdona. Jómagam is éltem pár röpke hónap erejéig Úrkökényben, mint picinyke csecsemő. Viszont a nagyapám, ő valóban részese volt az urak és szolgák mindennapjainak. Sokat mesélt nekem a falak között zajló történésekről, csatákról, ellentétekről, szerelemről, bánatról és kilátástalan kapcsolatokról. A családom cselédségi sorban élt, de a nagyapám olyan volt az uraknak, mint egy barát.

Aznap hatalmas vihar tombolt, olyan amelyet emberi szem azóta sem láthatott. Akkor mindenki azt hitte, hogy a kastély elpusztult. Ahogy teltek az évek, olyanná vált, mint egy

legenda, egy soha nem létező hely, a fantázia szüleménye. Szépen lassan a feledés homályába merült. Mára már nem létezik ember – rajtam kívül – aki emlékezne rá, hogy élt Magyarországon egy Kőkényessy nevű dinasztia és létezett egy kastély, amit csak úgy hívtak: *Úrkökény.....*

- Hugó bácsi. Ne vetítsen már!! – szólt rá cinikusan Laura – maga nem élhetett abban a kastélyban. Ne már– nézett körbe kérdően – csak én tudok itt számolni?
- Hunor!!! – javította ki csendeskén Valter
- Maga! Maga ne szóljon bele – nézte levegőnek Valtert
- Már megint mi nem tetszik Laura? - kárált Alex – ha nem érdekel a történet az ajtó nyitva áll.
- Könyörgöm, ez az ember itt 105 éves. A legnagyobb jó indulattal is 1800 végén járunk. Na – nyávogta kérdésszerű formában – ez a Kőkényfi dinasztia meg az ő kastélyuk az 1400-as évek végén pusztult ki/el.

Alex és Judit összenéztek. Mindketten ugyanarra gondoltak: olybára elvarázsolta őket a kastély és a történet felfedése iránti elkötelezettség, hogy bizony fel sem tűnt az a több százévnyi különbség, ami lehetetlenné teszi, hogy Hunor bácsi ott élt abban a bizonyos kastélyban. De még mielőtt szóhoz juthattak volna Hunor bácsi is kinyitotta a száját.

- Én sosem állította, hogy a kastély akkor pusztult el...
- Mi???? – folytatta nyávogását Laura
- A kastély az 1800-as évek végén tűnt el a szemek elől, abban a bizonyos viharban, amikor csattogott az ég. Villámokat szórt és tűzgolyókat. Felégetett mindent maga körül. Mondja csak kedves Laura emlékszik valami ilyesmire, mármint a történelemkönyvekből?
- Hogyne – válaszolt helyette Alex – mindenki ismeri a nagy vihar napját, hiszen ez az országunk egyik fekete napja.
- Az egész ország felé egy hatalmas fekete burok emelkedett – folytatta Hunor bácsi - Azt hittük véget ér a világ. A nagyapám úgy mesélte, hogy maga Lucifer lépett ki az égből. Mérgező volt, nagyon - nagyon mérgező. Dühöngött, mert úgy tűnt legyőzték. Kinyitotta hát hatalmas száját, és feketeséget lehelt az országra. A lehelete nem volt ugyan gyilkos, bár sokan meghaltak ezen az éjjelen, az ördög más célzattal érkezett. Magával ragadta a kastélyt, és mindent, ami egykor ráemlékeztetett, törölte az emlékezés dobozából. Ezért nem emlékszik senki a kastélyra, az uraira, arra, hogy egyáltalán létezett.

- Na nem – háritott Laura – ez már tényleg túlzás. Gyerekek ez itt nem a Harry Potter!!!! A bácsi egy kicsit megzakkant, orvos kéne neki nem egy csapat hülye régész.
- Kisasszony hagyja el a házamat – szólította fel Valter
- Nem fiam – szólt rá az öreg
- De nagyapa, ez a nő...
- Hitetlen. Mind azok, te is az voltál Valter. Mikor meséltem neked a viharról, azt felelted: milyen élénk a fantáziád nagyfater.... Ugye emlékszel?

Valter válasz helyett, csak lehajtotta a fejét, és egy leheletnyi bólintással fejezte ki beleegyezését.

- Jó, de ha mindenkinek odaveszett az emlékezete, maga miért kivétel?
- Mert én vagyok a kiválasztott. Biztos azért élek még mindig, hogy átadhassam a múlt egy kis darabkáját...

## „Úrkökény”

### *A kezdetek...*

Ott, ahol a bő folyású Duna sötétkékbe játszó vize a legnagyobb ívét ágyazza az érintetlen földre. Ahol minden kihalt és a madarak csicsérgésén, na meg a nagy víz morajlásán túl, csak a csönd hangja ül a tájra. Ahol a mélyből kimagasló dimbes – dombos aljzatot sűrű karsztbokor erdő támasztja alá. A meredeken felfelé nyúló szurdok lábánál, benn a cseres tölgyekkel teli erdő sűrűjében, a galagonya bokrokon, és bodza illatú tisztásokon keresztül vezet egy több méter hosszú, vöröskavicsos út. Egy ösvény, melyet hosszú-hosszú időn át, ugyanazon família leszármazói koptattak fényesre időtlen idők óta, bizony egy különös helyhez vezet. Épp úgy, mint a mesében, a kerekerdő közepén, az érintetlen természet megfoghatatlan tökéletességének az ölében, láttatja magát egy kastély: Úrkökény.

Hozzá több ezer hektáros terület tartozik, parkerdővel, lovardával s még egy saját kis kápolnával is. A Duna völgyének gyöngyszeme, és a környező települések, mint Kútvölgy, Húvöspuszta, Csillagberek és persze maga az Úrkökény birok is a Kökényessy Grófi dinasztia nevéhez fűződik. Még valamikor az 1400- as évek derekán telepedtek le a család felmenői és hozták létre a falvakat, építették meg a kastélyt, melynek egész magyar honban nem akadt párja.

Ahogy teltek az évek a teljesen kopár, sziklás területeket belakta az ember, jöttek ide mindenhonnan, a folyamon innen és túl, fiatalok és vének egyaránt, és bizony hamar megszerették a vidéket. A tájat mely tárt karokkal fogadta a népeket s mely a belakástól függetlenül is, megőrizte természetességét. Az Úrkökény birtokhoz vezető kavicsos út szinte életre kelt mikor az ifjú András Gróf lovával végigsöpört rajt. Még messze járt, de a kastélyban már hallották érkezését. Igen, elég volt csak megállni az út végén, becsukni a szemünket, és már hallani is véltük pej lovának éles dübörgését, ahogyan száguld végig hátán büszke urával. A pata nyomok erősen csapódtak az út porához, feltörve, s megsemmisítve oly sok védtelen kavicsot. A két kilométer hosszú útszakasz sudár tölgyek hálóján keresztül halad, s háttérben megbújik egy aprócska tavacska, melyben vízirigók ugrándoznak és a magasban, szivárványos szárnyú pillangók repdesnek. A sötétzöld sással körbevont *lápos patak* partja, nyáron visszhangzik a békák kuruttyolásától, és virágba borul a rajta úszkáló lilás tündérrózsáktól. A Kútvölgyi Öregek azt tartják, hogy András Gróf dédapja Gróf Kökényessy Kálmán, itt a lápos patak partján ismerte meg jövendőbelijét, aki nem volt más, mint egy hontalan és család nélküli gyermek, aki csak úgy odapottyant az égből a gróf elé, hogy szerelemmel töltsen meg annak sivár életét. Azt is hiszik, hogy a *lápos patak* misztikus erővel bír, megnyugtatja a sajtó szívet, vize gyógyírt ad a sebekre, védelmet nyújt a félőknek

és megajándékozza a számára kedveseket. Így történt ez a vén gróffal is, aki megszakítva az évszázados, előre megtervezett és ranghoz kötött frigyeket, feleségül vette az erdő lányát, akinek arca a lápos patak tükrében tűnt fel először, és többé nem törlődött ki a szívéből.

András Grófnak sokat mesélt édesapja Liliána dédnagymamáról, akit egész élete során körül lengett egyfajta homály, misztikum. A Palota dísztermének fő helyén, azóta is ott lóg a festmény, mely Liliána dédnagymama és Kálmán dédapa találkozását örökíti meg, a lápos patak partján. András, sokszor kijárt a patakhoz és előszeretettel itatta Hópehely nevű lovát is egy-egy hosszanti útról való hazatérés során. Az Úrkökényhez vezető út, bizony nemcsak kavicsokból és porból áll, hiszen léte maga az emlék. Egy emlékkönyv melyet csak az lapozhat fel, aki átélte mindazt, amit –e föld birtokosai, és valamennyi ember, legyen az úr vagy épp szolga. A szemmel nem látható ereklyéket őrzi minden fűszál, minden bokor, még az utolsó falevelek és kavicsok is. A géppuska lábú tarajos gótéktől kezdve, akiktől oly sok nemes asszony bizony a feje fölé kapta a szoknyáját, egészen a réten nyíló tölcsérforma nősiromig, mely úgy mered az ég felé, hogy narancssárga belső csíkján végigfut a kósza napsugár, s eggyé válik azzal. Az emlékezés szent és örök, nem vásárolható meg, nem lehet elrabolni, vagy épp tömlöcbe vetni. Persze maga Úrkökény vigyázza a legfontosabb értékeket, a Palota mely oly kedves urainak. Már építésekor is arra törekedtek, hogy jó mélyen, az erdő belsejében keltsék életre, eldugva a kíváncsi szemek, és enyves kezek elől...

Ott, ahol a szekérnyomok és ló paták által tisztességesen kijárt kavicsos, gödrös út a végét érte el, két óriásméretű kőfal emelkedett ki a bükkfák sűrűjéből. A tetemes méretű kőoszlopok tetején kezükben üveglámpást tartó puttó szobrok pihentek, mindkettőn egy-egy. Belsejét két hatalmas szárnyú kovácsoltvas kapu zárta el. A nyitott kapualjon túljutva kitárulkozik a pompázatos udvar: fákkal, bokrokkal, tetszetősnél tetszetősebb virágokkal. A látvány azonnal magára vonja a tekinteteket, s megállásra, bámészkodásra késztet. A kert közepén, a több százéves platánfa árnyékában, a mindig patentosan formára vágott bokrok, és vörösen virító rózsaaágások kereszttüzeiben, csillan meg a négyszintes szökőkút. Legfelső fokán egy női alakot ábrázoló szobor áll, kezében egy lefelé fordított dézsával. Az alatta meghúzódó, fokozatosan terebélyesedő három rétegen, oroszlánkölyköket ábrázoló bronzszobrok, áztatják lábaikat. Széles barnás díszkövel kirakott peremén, nyáron a nagy forráságban, jól esik megpihenni, és nézni a vízsugarak játékát, ahogy egyre feljebb és feljebb csapnak. A dús víz csobogásának hangja bejárja az egész elülső udvart, épp úgy, mint a vígan csicsergő dalos madarak éneke.

A kastély főbejáratánál úgy 20 foknyi lépcsősor emelkedik, amit áttört mintázatú, fonatos kőkorlát szegélyez, csakúgy, mint a két oldalra kinyúló erkélyrészt mely végig fut az épület teljes elülső részén. A hármas tagolású főépület középső oromzata előredomborodó, ovális, két oldalát földig érő félköríves zárású ablakok keretezik. Közepén a homlokzati formának megfelelő kétszárnyú üvegajtó, ami fölött a Kökényessy család kőbevésett címere ül. A nyílászárók fölött az egész főhomlokzat legtetején tág erkély húzódik, ahová a második emelet díszterméből juthatunk ki. Az ovális bejáratot jobbról és balról föléje magasodó, tőle beljebb épített épületrész fogja közre, kétoldali bástyaként. Mindkét épületszárny második szintjén mindössze egy-egy franciaablak, és közöttük némileg feljebb egy gömb alakú miniatűr ablakocská villan meg. Boltozatos kupoláján kehely kőszobor ékeskedik. A

kétszintes épület további része csak a hátsó udvarból engedi láttatni magát, innen ugyanis U alakot formálva húzódik el hátrafelé, közrefogva a sokkalta visszafogottabb, barátságosabb belső udvart. Adrás Gróf úkapja a már korábban is említett Kálmán, ragaszkodott a privát szférájához, és bár szívesen fogadott vendégeket és nyitotta meg háza ajtaját a csodálkozók előtt, a háza hátsó részét, a kertet és a hozzá tartozó területet a szűkebb család számára tartotta fenn. A kétszobányi nagyságú erkélyről kétoldali lépcsősor vezet le az udvarra, mely háttérében sűrű erdő lombozódik, és a fából készült pavilon, ahol előszeretettel fogyasztotta délutáni teáját a család. Szintén az erdő irányába építették a kastélytól teljesen különálló lovardát, és a parányi katolikus kápolnát is.

Az épület belseje minden pompa megtestesítője. Karcsú folyosó indítja a festményektől színes teret, ami egy boltív törésén át hatalmas ebédlőben végződik. A falakat dús görögmintás keretbe fogalt mezők töltik ki, belsejükben duci puttók szobrocskák buzgólkodnak. A keretezések fölött a négy évszakhoz köthető tárgyi minták tűnnek fel: *két búzakalász egymást keresztezve, a jó nyári termésért, egy szőlőlevél a jó őszi szüretért, a lángoló tűz, az enyhe télért és virágok az áldásos tavaszért.*

A hosszú faragott ebédlő asztal melyet megszámolhatatlan párnázott, arany szegéllyel borított szék vesz körül, majdnem elfoglalja az egész étkezőt. Szemben vele háromreteszes üvegtrines tálaló emelkedik, amitől balra a vörös márvánnyal kirakott sarokkandalló ontja melegét a fagyos téli estéken. A kupola alatt kapott helyet az előcsarnok a maga aranyos pompájával, díszes tartóoszlopaival, tükrös padlózatával, ablaka előtt elnyúló hófehér zongorájával. Az előcsarnokból két oldalról nyíló, vörös szőnyeggel borított alabástrom lépcsősor emelkedik egészen a második szintig, ahová felérve egy közös korlátos folyosón fut össze. A két lépcsősor találkozásának szögében nyílik meg a kétszárnyú faajtó, mely egyenest a díszterembe kalauzol. Erkélyéről, belátszik az egész kastélypark, és szép napos időben még a Duna kicsiny csücske is.

A díszterem fala egészen a plafonig márvánnyal borított, helyenként arany berakásos, kupolás mennyezetét festés keretezi. A plafonról három kristálycsillár függ és arany falikarok sokasága, húzódik meg az oldalsó falakon. Ez a terem adott otthon a mulatságoknak, báloknak, hangversenyeknek, dísz vendégek tiszteletére adott fogadásoknak, egyéb összejöveteleknek. Szintén a második szinten található a mindenképp figyelmet érdemlő könyvbirodalom is, ami nem más, mint egy könyvtár, valójában mégis sokkalta több annál. Az ötször ötös, hat óriásablakkal körített, teljesen faborítású belső teret mennyezetig érő polcokkal rendezték be. A könyvtárszoba legtetejére még egy galériát is emeltek, amire keskeny csigalépcsőn vezet az út, s ahonnan a plafonrészbe ágyazott polcokról is könnyedén leemelhető egy- egy jobb regény. A jobb oldalsó kupola alatti kör alakú helyiség, valóban olyan benyomást kelt mintha egy hatalmas gömb közepébe csücsülnénk, hiszen itt minden boltozatos, a plafontól egészen a padlóig, körös-körül boltívek, mélyfaragású faékekkel díszítve, félköríves elnyúló ablakok. A gróf több százéves íróasztala áll a terem közepén, mögötte sötétzöld bársonnyal borított székkal. A mélylakkozású bútordarab elmaradhatatlan kelléke a csillag mintás éjjeli lámpa, és a körülötte szétheverő papírdarabkák. András sok idejét töltötte itt, jött, ha magányra vágyott, ha dolgozni akart, vagy csak egy jó könyvért, szóval mindig talált indokot. Még az is előfordult, hogy itt érte a reggel kezében kedvenc regénye társaságában. A könyvtár ajtaján áthaladva lakosztályok sora veszi kezdetét, és egy oldalsó kis keskeny lépcső, ahonnan gyorsan lejuthatunk a földszintre. A lépcsőket elrejtő

ajtón áthaladva nyílik meg a jázmin illatban úszó, mindig világos, szinte csak ablakokból álló szalon, barnás –sárgás aranyozott bútoraival, hófehér kandallójával, freskóján az ég kékét felelevenítő színekkel, felhőkkel és angyalkákkal, na meg persze a kandalló fölött pihenő portréval Kálmán és Liliána első találkozásáról.

Úrkökény mindig is bővelkedett a látnivalókban, szépségekben, luxusban mégis mindezen értékei mellett az a szeretet tette igazán napossá, amellyel birtokosai kitüntették születése óta. Vitatható, ugyanakkor, hogy a csillogás és a tekinteteket vonzó jelenlét vajon tényleg áldás-e vagy épp az átok legnagyobbika. Igen, az átok... a több éves virágzás, küzdelem és tenni akarás végül bánatot szült, mély és sötét bánatot.

Kökényessy Tivadar - Úrkökény akkori ura - egész életében a királyi udvarban dolgozott, főkincstárnoki beosztásban. Megbízhatósága és a korona iránti hűsége juttatta őt eme tisztes pozícióba. Egyetlen fia született, akit András névre kereszteltek. Az ifjú Gróf megörökölte édesapja nemes jellemét, műveltségét, céltudatosságát és nem utolsósorban feltételek nélküli tiszteletét és hűségét a király iránt. Csakhogy ezen utóbbi elhivatottság, édesapja elképzelésével ellentétben egy egészen más mezsgyén haladt. Az ifjú grófot, nem érdekelték a kincstárnoki feladatok, és ugyan apja mindent elkövetett, hogy megváltoztatva korábbi álláspontját, elfoglalja az ő egykori helyét nem járt sikerrel. András a hadsereget választotta. Katonának állt, majd két éven keresztül egy nagyon rangos vívóbajnok kezei között élt, a szó legszorosabb értelmében, aki olyan mestert faragott belőle amilyen nem létezett Magyarországon. András legyőzhetetlen bajvívóként tért vissza Úrkökénybe, majd beállt a Királyi katonaságba, hogy szolgálja a hazát. Tivadart büszkeséggel és vegyes aggodalommal töltötte el András tevékenysége. Később, mikor a Király hadseregének főparancsnokává nevezeték ki, a velejében megbújó büszkeség legyőzte a félelem csíráját. Pedig az aggodalom mely mindezek ellenére egy percig sem hagyta teljesen magára, nagyon is jogos volt.

1850-et írt a naptár!! Az ország, egy titokban felbolydult méhkaszhoz hasonlított. Valahogyan érződött a levegőben az árulás és az összeesküvés szaga. Nemesi körökben elterjed, hogy a krém, a korona közeli nemesség lázadzik. Konspirálnak, a nemrégiben hatalomra lépő Ferenc József uralkodásával szemben. A rossz nyelvek azt duruzsolták, hogy csak arra várnak, hogy a kormányzó visszatérjen Európai üzleti útjáról, és segítségével megdöntsék a király hatalmát. Ment a suskus, a pletyka, de ténylegesen senki nem látott és hallott semmit. Tivadar tisztában volt fia hűségével és azzal, hogy ha bekövetkezik az, amiről senki nem beszél, András kész lesz meghalni is a királyért. És ha ez bekövetkezik, ő nemcsak a fiát veszíti el, hanem mindent, amiért eddig élt és dolgozott. Édesapja halálos ágyán megesküdött, hogy gondoskodik Úrkökény örökléséről, nemz utódokat, hogy a család ősrégi birtoka ne kerülhessen illetéktelen kezek közé. Csakhogy a felesége Terézia, András születése közben életét veszítette. Andrást dajkája Emerencia nevelte fel. Úrkökény sorsa tehát egyedül András kezében nyugodott, rajta állt vagy bukhatott a Kökényessy család jövője. A választott hivatása ugyanakkor sokkal több áldozatvállalással járt, mint elsőre gondolta. Szinte minden idejét a katonaság körében töltötte. Jó esetben havonta egyszer sikerült hazalátogatnia. Bizony veszélybe került a jó előre eltervezett frigye, a szintén korona közeli Zombor család legifjabbik lányával, Rózával...

Róza édesapja a magyar származású Zombor Mihály herceg, aki nem mást vett nőül, mint Habsburg Rozáliát a király feleségének testvérét. Efféle titulusában érhetően hatalmas befolyással és tekintéllyel rendelkeztek az országban, és persze a bécsi udvarban egyaránt. Nem kis rang a király sógorának lenni és az, hogy nem költöztek egyenest a palotában kizárólag azért lehetett, mert Széplaki Rózáliának tüdőbetegsége miatt, tiszta és friss levegőt írtak elő a doktorok. Ura Mihály tökéletes párt formált mellette, tisztelte, szerette, és legfőbbképp féltette annyira asszonyát, hogy mindet feláldozzon annak egészségéért. Így történt, hogy építettek egy kastélyt Magyarország egyik legszebb területén mely ugyan a Duna másik oldalán helyezkedett el, de mégis elérhető közelségben Úrkökényhez.

A Kökényessy családdal hamar barátságot kötöttek és a megállapodás, hogy Róza és András egybekeljenek mindkét család részéről nagy egyetértésnek örvendett. Azon a napon, amikor a szülők által oly hön áhított frigy megkötöttet Kökényessy Tivadar végre fellelegezhetett. A fia megnősült, egy kivételes család lányát vette feleségül és vélhetően hamarjában egy unokával is megajándékozzák őt. Minden a tervek szerint haladt és András házasságának második évfordulóján, egy nagyon nehéz és fájdalommal teli vajúdas után meglátta a napvilágot Gróf Kökényessy Péter.... Kökényessy András és Zombor Róza első született gyermekeként.

Megerkezett hát az örökös, aki tovább viszi majd a nevet és hű gazdája lesz Úrkökénynek is. Úgy fél évvel később, 1853 derekán a háttérben megbújó lázadók kitörtek a sötétségből és a kezdeti fenyegetőzések bizony nagyon komoly lázadássá, öldökléssé formálódtak át. A nemesek vérlázító köre megmérgezte a magyarság nagy részét azáltal, hogy megfélemlítő intézkedésekről szóló információkat hintett el. „*Ferenc József újból Habsburg fennhatóság alá vonná a nemrégiben felszabadult országot, hatalmas adókat vezetne be és megszüntetné a magántulajdonlás intézményét*”, ilyen és ehhez hasonló lázításoktól visszhangzott az ország. A lázadók nem kíméltek senkit és semmit, aki ellenük szegült lehetett magyar vagy sem pusztulnia kellett. Soha nem látott mértékben bolydult fel az ország egyensúlya.

András édesapja, Tivadar Gróf a felkelések első számú áldozata lett. Őt, mint a király legfőbb bizalmasát, barátját, az udvarból való hazakocsikázása közben fogtak közre és ölték meg. Felcímkezett holttestét Úrkökény bejáratánál dobták le ezzel a felirattal: „**Vesszenek a hazaárulók**” E ponton visszafodíthatatlanul és megállíthatatlanul elkezdődtek az összecsapások, melyek egészen az olasz határig folytak. András magára hagyva feleségét és gyermekét harcba indult, hogy megtorolja apja halálát és megvédje a királyt. András mindvégig átlátott a szitán... még a Magyarság nagy része sötétben tapogatózva, Ferenc Józsefben látta a veszedelmet és vaknak bizonyult az igazi gonosszal szemben. Azon a reggelen mikor András mögött bezárultak Úrkökény tömör vaskapui megváltozott minden. A csöndes és szeretetteljes légkör mely Úrkökényben honolt fagyottá, rideggé, és kiszámíthatatlanná változott. A rettegés beette magát a falak közé, a kétely ott bujkált mindenki belsejében. Mi lesz, ha András többé nem tér haza, ha a harc, melyre az életét tette, végül valóban el is veszi azt??? Napok teltek el, majd a napokat hetek követték, mikor egy reggel végre valami jó dolog is kopogtatott.

Az ifjú Róza grófné bejelentette, hogy újabb gyermeket vár. András távozása óta nem élt meg ilyen szép napot Úrkökény és lakossága. A hír, hogy Andrásnak újabb gyermeke születik - röpké 7 hónap múlva - hozott egy kis fényt a szürke, szorongásokkal teli hétköznapiakba.

Sokan azt mondták, hogy aznap mikor András kisétált a birtokról, Úrkökény elátkozottá vált. Hogy miért? Nem létezett erre a kérdésre válasz, mégis mindenki elfogadta s valósnak élte meg, hogy az átok beköltözött a kastélyba. Még ugyanezen a napon egy másik hír is hallatta magát. Még reggel teljes valójában tombolt az öröm és ment az ünneplés mely az új életet éltette, estére odavesztek a remények, az álmok. A remény, hogy egyszer még olyan lehet mint annak előtte úgy suhant el mint a kóbor szél.

Egy talpig feketébe öltözött férfi közeledett a kerten át. Hosszú fekete talárt viselt és a fején szintén feketével borított cylinder feküdt. A kezében egy vörös pecséttel lezárt borítékot tartott. Róza félve fogadta a hírnököt, legszívesebben bezárta volna előtte háza ajtaját, de nem tehette. A hírnök kifejezte részvétét, miközben átnyújtotta az ifjú Grófnénak a papirost, mely a halál levele volt....

„ *Tisztelt Asszonyom – állt a hivatalos levél címsorán – Sajnálattal tudatjuk Önnel, hogy öfelsége első tisztje Gróf Kökényessy András, miközben hűen védte királyát az Olasz határnál folytatott ütközetben életét veszítette*”

Róza keserves kiáltása járta be az udvart. A fájdalom sikolya, a kilátástalanságé, a végérvényesen visszafordíthatatlané. Úrkökény bejárata fölé, fél év leforgása alatt másodjára került ki a fekete lobogó, egy újabb szeretett személy gyászát hirdetve.

Róza teljesen magára maradt. Testvére Mihály vette szárnyai alá. Egy időre hozzá is költözött Úrkökénybe. Mihálynak nem volt családja és még mindig a szülői kastélyban élt nem messze a Kökényessy birtoktól, de Róza lelki és áldott állapotára tekintettel úgy döntött mellette a helye. Mihály testvéri titulusan túl Róza orvosa is volt, aki ilyen minőségében nagyon aggódott húga és a születendő magzat állapota miatt is. Az idő persze pörgött tovább és egy esős délutánon meglátta a napvilágot *Kökényessy Panna*, András második és egyben utolsó gyermeke. A jövevény bár enyhített a fájdalomon, teljesen nem feledtethette András hiányát. És a bajok még csak eztán kezdődtek. Régen sokan, sokféle népek, főleg tehetős urak, Hercegségek, fenték a fogukat az Úrkökényi birtokra, és most, hogy úr nélkül maradt bizony minden oldalról várható volt a veszély. Róza épp ezért úgy döntött összeszedi magát és Uráért, gyermekeiért, megmenti a birtokot, hiszen van ki továbbvigye a nevet. Péter az örököse Úrkökénynek, ezért harcolni fog utolsó leheletéig.

Két év telt el, két nagyon kemény év. Róza éjt nappallá téve dolgozott, tárgyalt a termések értékesítéséről, vezette a gazdaságot melyben nagy hasznára volt, Petykó az intéző. A harmadik év első felében aszály pusztított, majd később egy hónapon át, esett, az előbb kiszáradt termést utóbb kivetette a víz. Tönkre ment minden, egyedüli mentsvárat a szüret jelenthetett volna, amit aztán elvert a jég. Alig maradt szőlő és közben szabad kéz is, mert a parasztok sorra továbbálltak. Nem hűtlenségből, hanem mert ellehetetlenedett az életük. Róza nem is tartóztatott fel senkit, hiszen látta maga előtt sötét jövőjét. Csak néhány család maradt közöttük a miénk is..... „

- Jó mára elég lesz ennyi – állította le a mesét Valter. Nagypámnak pihenésre van szükséges.

- Jajj, no ne már – sipítózott Laura – hiszen jószerével semmit nem mondott. Alig egy órája mesél és már abba is hagyja??? Mikor végzünk így?



Laura szíve szerint még hozzátette volna, hogy ilyen tempóban talán a végére sem érnek a mesének, mert az öreg közben elpatkol, de még idejében elharapta a nyelvét, persze a próbálkozást nem adta fel.

- Nézze kedves Valter! Nekem nincs időm mindennap itt ücsörögni, híradózom tudja??? Napi események, katasztrófák stb....

Alex a fejét fogta és átkozta a napot mikor voltak olyan óvatlanok és beengedték Laurát a feltárás területére, mert azóta sincs egy percnyi nyugtuk sem.

- Laura most már állítsd le magad – igyekezett féken tartani dühét de Laurával kapcsolatban sehogyan sem ment – senki nem kényszerít téged arra, hogy ide gyere és hallgasd a „mesét” mert szerinted az ugye?

- Ne veszekedjenek – szólalt meg az öreg – a fiainak igaza van. Elfáradtam, de holnap szeretettel várok mindenkit, akit érdekel a történet. Magácskát is – biccentett Laura felé – mert ha azt hiszi, hogy látott már mindent a világból, nagyot téved. A mostani világ, a fejlett műszerek meg a beszélő televízió már elnyomja a valós értékeket, de régen, még Úrkökény állt olyasmit mutatott, olyan szenvedélyt, önfeláldozást és persze árulást és szenvedést, amit a mai fiatalság talán képtelen lenne elviselni.

- Elhiszem Hunor bácsi – bólintott vissza Laura – csak épp az idő az, ami ellenünk van, tudja mi itt mindannyian dolgozunk, vannak főnökeink nem társaloghatunk hónapokon keresztül.

- Akkor bizony kár volt elkezdenem, mert Úrkökény története, nem egy kétnapos mese - kuncogott az öreg, olyan igazi huncut mosollyal.

- Értjük mi ezt Hunor bácsi – Judit lélekjelenléte mindig jó időben buggyant ki jó helyen, nagyban megkönnyítve társai helyzetét – majd jövőnk holnap is, és ha kell holnapután meg azután, egészen addig még a végére nem tetszik érni a történetnek.

- Hogy lehetsz ekkora kretén – esett neki Alex Laurának már a lépcsőházban – fogjatok le különben kinyírom ezt a libát.

- Most mi bajod – rántotta fel a vállát Lau – azt ne mondd, hogy a te fejedben nem fordult meg, hogy mi lesz ha az öreg mondjuk holnap már nem ébred fel!!! Na Alex, ki a kretén mi?

Mire kiértek a lépcsőházból Alex és Laura kakaskodása majdnem tettelegessé fajult. Még jó, hogy legalább Judit képes volt némiképp gondolkodni.

- Most már elég! Mindketten fejezzétek be. Mondja Laura magának fel sem tűnt, hogy a feltárt kastély épp olyan amilyenek Hunor bácsi Úrkökényt leírta???? És az öreg nem lépett be egyetlen szobájába sem, mégis szinte pontosan elmondta, hogyan volt berendezve. Minden megtörtsége ellenére, a szökőkút, a csillárok, még a görögmintázatos falak a négy évszakkal... a hideg futkosott a hátamon. Ez nem mese!!!! – Judit olyan átszellemülten beszélt, hogy köddé illant az iménti parázsló vita - Úrkökényben tényleg éltek egykor! Húsvér emberek. Érzésekkel, szerelmekkel, csalódással, fájdalommal. Nem egy kitalált rege, hanem valóság. Egyetlen ember létezik, aki mindezt megoszthatja a felnövő nemzedékkel.

Nem panaszkodni kell folyton, hanem türelmesen hallgatni. Mert Istenemre mondom kedves Laura, ha felzaklatja Hunor bácsit, vagy ha bármivel is akadályozza a munkánkat, azt, hogy az öreg végigmondja a történetnek, a saját két kezemmel fojtom meg.

Kénytelen kellett Laura belátta, hogy az öregnél semmire sem megy sürgetéssel, pláne, hogy ezek a buzgó mócsing régészek is mind, mind a talpát nyalják. Csendben maradt és beleegyezően bólintott Judit monológja végén. - A szenilis vénember – pöfögött magában hazafelé menet mégis, s tette még mindig ugyanezt, másnap délelőtt a Titanilla utca felé haladva. Nagyon is csalódott persze a szó legjobb értelmében, mikor percre pontosan 10 00 órakor Hunor bácsi folytatta a mesét....

### „ Úrkökény új élete”

Szinte senki nem számolta már az éveket, amelyek sebes paripaként vágattak, egyik a másik után. A sok – sok elfeledett nap hónapokat szült, melyekből évek növekedtek. Az évszakok folyamatos váltakozása, előbb virágba borított mindent, utóbb pedig hóval takarta a tájat. És ahogy a hó és a napsugár váltotta egymást, úgy halványultak a szívekben az emlékek. Senki nem számlálta mióta nem élt Úrkökényben a derék András. Senki, kivéve az öreg Kenderest, akinek olyan hosszú, kenderre hasonló szakállat adott a mindenható. A vén Kenderes pontosan tudta, hogy 15 éve és három napja történt a tragédia, ami megpecsételte Úrkökény sorsát....

- Édesanyám?????
- Mondjad kisfiam – simogatta meg Róza kedvesen gyermeke arcát
- A papa mikor jön végre haza?
- Benedek drágaságom a papa nagyon sokat dolgozik, most is épp külföldön intézi az ország ügyeit. A papa fontos ember, - nyomott pusztit fia piros pozsgás arcára Róza - és te tudod, hogy a papának ki a legfontosabb??? –kacagott fel Róza
- Hát persze édesanyám... Én vagyok az – húzta ki magát büszkén - Szigetvári Bende Úrkökény hercege.

A fűrgelábú hercegfő, illanó puszival lágyította el anyja szívét, és robogott is boldogan hátra. A kertbe igyekezett Petykóhoz, aki mindig valami fontos és érdekes dolgot mutatott meg neki. Például, hogyan kell a lovakat megetetni, lecsutakolni, de látta már a birkák nyírását vagy szedte ki a tojást a tyúkok alól. Tette mindezt kizárólag akkor, ha édesapja jó messze tartózkodott. A herceg bizony nem kímélte volna sem a fiát, sem feleségét Rózákat de leginkább Petykót, aki mindehhez még asszisztált is.

*Szigetvári Vilmos* - Szigetvár hercege - épp akkor lépett Úrkökény földjére mikor az a legnagyobb bajban volt. Jelenléte virágzást hozott, és boldogsággal töltötte meg az özvegy Grófné életét. A szerelem gyümölcse a kis Benedek, aki immáron Úrkökény jogos örököse, osztóván Péterrel és Pannával.

Róza szíve azonnal megdobbant mikor először meglátta a daliás Herceget. Vilmos, egy árverésre érkezett Úrkökénybe, és mindent megszerzett, beleértve a birtok asszonyát is. Róza

testét és lelkét elárasztotta a korábban soha nem érzett, de olyan mélyen áhított nagybetűs szerelem. Az észvesztő sóvárgás, mely butává tesz és gyámoltalanná, mégis édesebb bármi másnál.

Róza és András egykori házassága a kölcsönös szereteten, tiszteleten alapult. Igazi, buja érzések, azonban sosem tartották. Róza nyugodt szívvel és tiszta lelkiismerettel kezdett új életet Szigetvári Vilmos oldalán, a szerelem nevében. Az asszony úgy látta, kapott a sorstól egy második esélyt. Lehetőséget arra, hogy szerelemben, harmóniában éljen azzal a férfival, akit mellett, önszántából, szíve legtisztább szavával mondta ki a holtodiglan – holtomiglan-t. Igen, 15 éve szakadatlan az összhang és a lila köd Róza és Vilmos házasságában.

- Ez a fiú minden nappal nő egy hüvelyknyit. Tegnapelőtt láttam, mégis úgy tűnik, hogy centikkel magasabb. És az esze! Na az úgy vág, mint a borotva.
- Ugyan nővérekém eltúlzod kicsit.
- Vilmos biztos nagyon büszke rá!!
- Uram mindent megtesz a gyermekeiért, és nemcsak Benedekért, Pétert és Pannát is sajátjaként neveli. Képzeld csak azt mondat, egy francia vívóbajnokkal tér haza, aki minden nap tanítja majd Bendét. A fejébe vette, hogy az ő fia lesz a legjobb kardforgató egész Magyarországon.
- Na hiszen, amit egyszer Vilmos elhatároz – mosolygott Malvin

Zombor Malvin, Róza legidősebb testvére. Csak nem rég tért vissza Magyarországra. Sok - sok évvel ezelőtti távozása, épp annyi kérdést vetett fel, mint hirtelen hazatérése. Egy szimpla hétköznap esett meg a Zombor család életében a „szégyenfolt”, az, amiről a szülők még haláluk pillanatában sem voltak hajlandóak beszélni. Öt éve már, hogy egy tragikus székérszerencsétlenségben meghaltak a Zombor szülők, és sem Róza, sem fivére Mihály, nem találták meg a módját, hogy tudassák ezt nővérükkel. Malvin mindig is céltudatos és erős egyéniség volt, aki már gyermekként világosan látta, mit akar az élettől. Épp ebből kifolyólag hatott furcsának a hír, hogy a mindig szép és vidám lány egyszer csak úgy dönt, hogy zárdába vonul.

Róza akkor tájt töltötte a tizedet, mikor testvére elhagyta a birtokot: Kicsi gyerekként, sem hitte a hazugságokat. Malvin utazását megelőző délután irdatlan nagy veszekedés hallatszott a rózsaterem irányából. A kis Rózákat Mihály hátravitte a lovardába, hogy ne hallja amint a szülők civakodnak. Apjuk Mihály hangja azonban olyan erős volt, hogy egészen a lovardáig elhallatszott. Vajon miért ilyen mérges a papa Malvinra – érdeklődött a kicsi Róza, és testvére bár a válaszokat maga sem tudta, igyekezett megnyugtatni húgocskáját. A két gyerek egészen sötétedésig a lovakat fésülgette az istállóban, csak akkor merészkedtek vissza a házba mikor az öreg dajkájuk Juliska értük ment. A házban ekkorra már harapni lehetett a csendet. A szülők és Malvin már a vacsora asztalnál ültek, és még csak egymásra sem néztek. Malvin hamarjában befejezte a vacsoráját, és elvonult a szobájába. Róza nem aludt jól azon az éjjelen, annak ellenére, hogy Juliska vele maradt éjszakára. Hajnalban furcsa kopogásra ébredt. Lópata nyomok hangja folydogált fel az ablakon keresztül egészen a szobájáig. Sietősen az ablakhoz szaladt. Felugrott a kis sámlira, hogy jobban kilásson. Szemtanúja lett ahogyan a reggeli pára árnyékában a cselédek megpakolják a hintót. Egyetlen nagy táskát tettek fel

hátra, amit jó erősen odaszíjaztak, hogy le ne potyogjon a szekér faráról. Nem sokkal ezután Malvin szállt be a hintóba, édesanyja és édesapja kíséretében.

Malvin! Malvin testvércém! Kiáltozta szívszakadva Róza mire Juliska is felébredt és még sikerült időben lefékeznie a nővére után szaladni készült kislányt. Róza egész nap zokogott, nem tudta, hogy a szülei hová vitték Malvint, de azt igen, hogy előző nap nagyon dühösek voltak rá, ami pedig azt jelenti, hogy talán nem is hozzák vissza.

Igen! Ezen a napon Zombor Malvin végérvényesen eltűnt Róza, Mihály és az egész Zombor család életéből. A szülők olyan ridegséggel nyilatkoztak lányukról mintha, az meghalt volna. Kimérten, nem kímélve másik két gyermekük lelkét közölték, hogy Malvin elhagyta az országot. Londonba utazott, hogy bevonuljon egy nagyon szigorú zárdába, soha többé nem tér haza.

Róza többé nem hallott nővére felől, de a szíve sosem felejtette. Mihállyal egyetemben igyekeztek felkutatni őt, szüleiik baleset után, de hiába. Úgy tűnt a zárda, amiről a szülők beszéltek soha nem is létezett.

Öthéttel ezelőtt, Róza különös meghívót kapott, egy bizonyos Bronich bárónétól.

*„Családommal nem régen vásároltuk meg a Jónás - féle Kültelki kastélyt. Örömiinkre szolgálna, ha az általunk adott, ismerkedési estélyen, a vendégeink között tudhatnánk. Szeretnénk végérvényesen letelepedni, és jó kapcsolatot ápolni, a környező birtokok uraival. Megjelenésére számítva. Szívélyes üdvözlettel: Bronich báróné”*

Szigetvár hercege nem tartotta fontosnak ez efféle társadalmi események titulált, általa viszont közönségesnek nevezett hacacárét, mégis engedett felesége óhajának és családjával együtt tiszteletét tette az új „szomszédáságnál.” Szigetvári Vilmos ezúttal tévedett, a parti cseppet sem hasonlított valami közönséges, nyájas és hajbókos eseményhez. A Bronichok nyílt szívvel és meleg szeretettel nyitották meg birtokuk ajtaját a finnyás, fennhéjázó elit előtt. Róza lelkét valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzelm öntötte el a Báróné láttán. Az érzékei azt súgták bár soha nem látta korábban, mégis ismeri őt. Bemutatkozásukkor Bronich báróné szeméből két duci könnycsepp gurult végig. Róza ekkor ismert rá a felejtethetlen gesztenyebarna szempárra mely fölött dús szálú pillák repdestek. *Malvin!* Róza hangját remegés járta át, ahogy könnyeivel küszködve igyekezett elhinni a lehetetlent. Elhinni, hogy az ismeretlen Bronich báróné, az ő húsz éve nem látott nővére: Zombor Malvin.

A testvérek - mintha nem is lenne az a sok kiesett év - azonnal egymásra találtak épp olyan szeretettel és békével társalogtak, mint ahogyan gyerekként is tették. Róza könnyek között számolt be első férje elvesztéséről, mesélt a gyermekeiről, Péterről és Pannáról, és legifjabbik, immáron második frigyéből született kisfiáról Benedekről.

Különösen kitüntető szavai, férjét méltatták, aki, mint egy megmentő lépett be életébe épp akkor mikor a Kökényessy birtok már a tönk szélén állt, s bizonytalanná vált gyermekei sorsa is. Vilmost nemcsak mint szerelmét, hanem hős lovagját mutatta be Róza. A férfit, aki mellett a sírig kitart, akit utolsó leheletéig szeretni fog.

Malvin is bemutatta a családját, nem kevesebb büszkeséggel, mint testvére. Bronich Lázár félig osztrák származása révén igen nagy befolyásra tett szert Európa szerte. A báró komoly külkereskedelmi szállítmányozási tevékenységet folytat, és épp egy ilyen külföldi útján ismerte meg Malvint, akibe első látásra beleszeretett. Róza nem állhatta szó nélkül, és mikor végül megtett - zárda béli tartózkodására vonatkozóan - Malvin kitérő választ adott.

A Bronich család négytagú, két gyermek vidámsága tölti be a falakat. Az idősebbik Zaránd és a fiatalabb, a gyönyörű Anna. Rózának tengernyi kérdése lett volna testvéréhez, de az nem akart nyilatkozni. Fájók az emlékek – méltatta – még mindig égnek a sebeim, és bocsásd meg húgom, de időre van szükségem ahhoz, hogy elmeséljem az életem. Róza nem akarta fájdtatni, újfent megtalált testvére szívét, így leküzdötte kíváncsiságát és igyekezett a megtalálás örömének minden egyes pillanatát kiélvezni. Malvin és Róza sorsukban különös egybeesést fedezek fel. Épp úgy, mint Róza éli második házasságát, Bronich báró első felesége is elhalálozott. A gyász utáni időszakban ismerte meg később Malvint. A báró - csak úgy, mint annak idején Róza - nehezen dolgozta fel felesége elvesztését, épp úgy ahogyan egyetlen közös fiuk Zaránd is. A fiúcska 5 éves volt, mikor Malvin belépett az életükbe, és szinte azonnal elfogadta Malvint, mint mostohaanyát.

A váratlan viszontlátás nem várt örömet hozott mindkét család életébe, a gyermekek hamar összebarátkoztak és az újra egymásra talált testvérek, ha tehették minden idejüket egymás társaságában töltötték. Estélyekre jártak, különféle hobbiiknak is közösen hódoltak, hetente eljártak a hímző klubba, és persze ha tehették kilovagoltak a közeli erdőbe. Mondhatni teljes volt az összhang. Vagy mégsem???? Látszólag semmi nem utalt, mégis érezhetően vibrált bizonyos ellentét a báró és Szigetvár hercege között. Mindketten tagadták ugyanakkor, a közösen szervezett programokon mindig a legapróbb helyzetekben is kiéleződött közöttük a véleményeltérés és a feleségekben ez aggályokat keltett.

## 10. Fejezet

### „A küldönc”

1868-at jegyzett a naptár. Az ország látszólag lecsendesedett. Nem ostromolták már háborúk, s a nemesség és parasztság közötti „piszkálódás” is elcsitult. Már nem is érződött a korábbi ellentétek szaga. Bizony békesség uralkodott magyar honban. Megszűntek a kisebb fajta lázadások, még az egyes birtokokért folytatott nemesi harcok is elapadtak. Mindeközben pedig, Úrkökény lassan készen állt arra, hogy újra egy Kőkényessy kéz igazgassa.

Péter élete 19. évébe lépett. Elérkezettnek látta az időt, hogy átvegye édesapja hagyatékát, Vilmos bosszúságára. A herceg gőzerővel győzködte nejét, hogy korai még ekkora feladatot bízni a gyermekre.

„- *Had koncentráljon a tanulmányaira. Élje a gondtalan hétköznapokat. Szórakozzon és mulassa az időt.*”

Róza soha, semmiben nem szegült ellene urának. Látták ezt gyermekei is. Főleg Péter, akinek az a gyanúja támadt, hogy Vilmos szándékosan késlelteti az ő birtokátvételét. Egyértelműen saját gyermekének Benedeknek szánva e nemes feladatot. Péter jámbor lelkű férfivá érett, teljes mása lett apjának. Jó szíve és figyelmessége messziről ordított róla. Nagy

gondot fordított arra, hogy ne csak a családja, de a birok valamennyi alkalmazottja jól élhesse a mindennapjait. Péter haloványan még, de emlékezett édesapja elveire. Főleg mert az öreg lovász legény Petykó, gondoskodott arról, hogy soha, egyetlen pillanat erejéig ne feledje, ki is volt az ő apja: a derék és fedhetetlen Kökényessy Gróf. Péter igyekezett megfelelni édesapja eszméinek, annak ellenére, hogy a herceg valami egészen más elveket vallott.

Utóbbi mezsgyén haladt Panna is, aki 16. születésnapját ünnepelte azokban a napokban. Ő – bár Kökényessy vér csörgedezett ereiben - inkább Szigetvári lány volt, mintsem Kökényessy. Szeleburdi, nem törődöm. Kényes és utálatos, a szolgálkkal, és az urakkal egyaránt. Folyton a figyelem középpontjába furakodik, aminek érdekében cifrábnál cifrább dolgokat produkál. Vadmacska zöld szemeiből sugárzik a lenézés, a pökhendiség. És ami a legfélelmetesebb, hogy van benne valami sátáni.

Panna gyönyörű, már 16 évesen is úgy tekerte az ujjai köré a férfiakat, ahogy nem szégyellte. Sűrű, lángvörös hajkoronája egészen a háta közepéig leért. Ezt, a semmi máshoz nem fogható, tüzes göndörséget, feltehetően Liliána dédnagymamájától örökölte. A vörös démon, nos, mindig megkapta, amit akart. A lehetetlent ő nem ismerte! Céljait bármi áron, de sorra elérte. Ha szükségét érezte, hát hazudott, áskálódott, vagy épp dörgölődött. Napraforgóként tekergett, arra az oldalra, ahonnan valami hasznot remélhetett.

Igen ilyen volt Panna *általában*, de most, egy kicsit mindenki félretette sértettségét és azért fohászokodott, hogy a lány ismét olyan legyen, mint *általában*...

- Asszonyom kérem – sietett Róza szobájába Lujza, a házvezetőnő – egy uraság keresi. Engedelmeivel a szalonba vezetem.
- Miféle uraság Lujza? Nincs neki neve? És merre van az uram?
- A herceg és Benedek úrfi kilovagoltak a birtokra. A vendég – tisztelettel kérem -, egy bizonyos Federki Ádámnak vallja magát, és Önt – Hercegné minden tisztelettel – mint Kökényessy Grófnét kereste.
- Kökényessy Grófnét – mélyen Róza – vajon ki lehet eme idegen? Közöld vele, hogy nemsokára fogadom.

Róza szívverése duplájára erősödött. Vajon ki lehet e férfi, akinek nevét még sosem hallotta? Ki lehet eme idegen, aki elhunyt ura özvegyeként szólítja? A szalon ajtaja előtt állva aztán mély lélegzetet vett, és magabiztosan sétált keresztül a faboltozatú árkád alatt. A férfi az ajtónak háttal állt. Róza végig vezette rajta tekintetét. Meghökkenve látta, a két vastag fa mankót, melyen a féllábú férfi támaszkodott. Vajon ki lehet ez az ember – futott át újra és újra Róza elméjében. Végül nem szólt, csak megköszönte torkát, és a férfi azonnal feléje fordult. Borostás, megtört arc nézett vissza rá. Beesett arccsontja mélyén barna szemek csücsültek, fölöttük sűrű fekete szemöldök tekergett. Szája széle épp csak kilátszott arcszőrzete alól. A két mankó segítségével, ügyesen Róza elé tipegett, és kézcsók kíséretében köszöntötte a ház asszonyát.

- Grófné! Örömmre szolgál, hogy végre megismerhetem. A nevem Federki Ádám, öfelsége katonaságának egykori őrmestere.
- Őrmester – bólintott Róza miközben kézcsókra nyújtotta kezét – Üdvözlöm Úrkökényben. Kérem foglaljon helyet.
- Köszönöm Grófné, mi tagadás elég messziről jöttem, és jól esik megpihenni.

Róza a csengőért nyúlt. Megkérte a csengőhangra beérkező Lujzát, hogy hozzon a vendégének teasüteményt és limonádét.

- Örmester, bocsássa meg tudatlanságom, de az emlékeim között nem találok az Ön nevét.
- Ne keresse grófné – legyintett kedvesen – Ön nem ismerhet engem, én viszont úgy érzem, ismerem Önt. Ura András, rengeteget mesélt a családjáról. Önről és a fiáról, Péterről.
- Ön ismerte uramat???
- Együtt harcoltunk az árulók ellen...

A szükséges pár másodperces csend, átvette a szavak helyét. Így is volt ez rendjén. András ennyi tiszteletet igencsak megérdemelt.

- Andrásnál nemesebb, jellemesebb emberrel sosem találkoztam. Ha tehettem volna, helyette megyek a halálba. Együtt harcoltunk azon a végzetes napon.
- Istenem – fohászokodott Róza – szóval maga, maga látta meghalni uramat? Hol történt? Miért történt? Soha nem hozták haza a testét, azt sem tudjuk hová temethették.
- Bocsássa meg nekem, hogy felzaklattam! Tettem egy ígéretet a férjének, amit mindezidáig önző módon, saját betegségem és szenvedésem okán nem tartottam be.

Róza könnyeivel küszködött, valóban fájó sebeket tépett fel az idegen. András emléke, gyermekei apjának emléke - bár új életet kezdett - megsajogtatta szívét.

- Grófné...
- Nem - csóválta a fejét Róza - Hercegné!!!! Én új életet kezdtem. Férjhez mentem. A nevem Szigetvári hercegné – válaszolta szíjogva Róza, és ebben a percben nagyon szégyellte magát.
- Bocsásson meg Hercegné, eme információkat nem birtokoltam.

A kétperces némaság ismét közéjük ült. Az örmester ezt kihasználva, leengedett a torkán egyet, abból az isteni vajjas-mézes süteményből, amit még Lujza hozott be az imént.

- Beszéljen kérem - szedte össze darabjaira hullott lelkiismeretét Róza – hogyan halt meg az én Andrásom?
- A Gróf jó barátommá vált. A harcmezőn összekovácsolódnak az egy oldalon állók. Mi különösen jóban lettünk egymással. Nemcsak a harcmezőn, hanem azon túl is segítettük a másikat. Ahogy már említettem, András sokat mesélt magáról és a fiáról. Mindkettejüket nagyon szerette. Engem pedig arra kért, sőt megesketett, hogyha ő nem jönne többé haza, és én megúszom, gondját viselem, védelmezem és segítem, amiben csak tudom, asszonyát és a fiát egyaránt.

Az örmester csendesen beszélt, ő maga is úgy látta feleslegesen érkezett, sőt mi több későn. Másrészt megnyugodhatott, mert András családja úgy tűnt biztonságban van.

- A fiát – Rózánál eltört a mécses – a fiát – ismételte zokogva – a fiát féltette, s közben fogalma sem volt róla, hogy született egy lánya is. A lánya, akit soha nem ismerhetett, akinek még a létezéséről sem tudott. A lánya Panna, aki most szintén nagyon beteg. Haldoklik.

Róza sírva fakadt, feladva méltóságát. Zokogó gyermekké vált az idegen előtt. Ekkor futott be ura Vilmos, és dölyfös bika módjára csapott szét közöttük.

- Mit jelentsen ez asszonyom – vont a kérdőre megtört feleségét – hogy ejteth könnyeket és viselkedhet ilyen felelőtlenül, egy idegen férfi jelenlétében? Önt nem ismerem – fordult Ádám irányába – de látom, hogy felzaklatta asszonyom. Ezt nem tűrhetem! Azonnal hagyja el a házamat.

- Kérem Uram, kérem Vilmos, ne tegye!!! Csak is nekem tartozik szemrehányással. Federki Úr néhai férjem, András oldalán harcolt.

Vilmos herceg arckifejezése szemernyit sem enyhült, sőt, lelke mélyén még feldúltabb lett, amit jó színészi képességeinek köszönhetően, tökéletesen leplezett. András pusztá nevének említése, jókora zűrzavart okozott. Igen a háborgó lélek titkát csak viselője értheti meg.

- Amint látja őrnagy úr – felelte kimérten Vilmos - Kökényessy Gróf egykori családja biztonságban van, melyre személyem a garancia.

- Nem kétlem Herceg, egyetlen pillanatig sem. Csak remélem, hogy megérti, mély büntudatomat, melynek oka, egy barátnak tett ígélet megszegése. Amint látja, túléltem a harcokat, de oda lett a fél lábam. Olyannyira leteremtett az önsajnálattal, hogy képtelen voltam bármire. Pedig megígértem Andrásnak, hogy gondját viselem családjának.

- Ön hőként tért haza, hiszen András gróffal egyetemben mindvégig a jó oldalon harcoltak – változtatott hangszínén, az imént még tomboló Vilmos, amit sem Róza, sem pedig az őrnagy nem tudott hova tenni - Fogadja elnézésemet korábbi bántó szavaimért. Természetesen mindig szívesen látom házámban.

A herceghez nem sokkal ezután, egy tízfős nemzetiségi delegáció érkezett. Vilmos szinte az egész Duna völgye területét a magáénak tudhatta, sőt néhány nyugati tartomány is a fennhatósága alá került. A területek minél nagyobb kihasználhatósága érdekében, több köztisztelőben álló személyiséggel egyetemben készültek körbejárni, ezen birokokat. Az őrnagy titkon nem is bánta, hogy nélkülöznie kell a cseppet sem szimpatikus herceg társaságát, de mégis sajnálatát fejezte ki, hogy csak rövid ideig élvezhette azt.

- A lányom, Panna, mint mondtam nagyon beteg. A pontos diagnózist nem ismerjük. Nem termelődik annyi vér a szervezetében amennyire szüksége, lenne. A fivérem Mihály, orvos, ő ismeri csak igazán Panna betegségét. Nem is annyira orvos, mindinkább kutató – magyarázta Róza - Azt mondja, hogy Pannán csak egy teljes vércsere segítene.

- Sajnálattal hallom – szomorodott el az őrnagy – És bocsásson meg a szavaimért, de az efféle eljárásokat még nem ismeri a tudomány.



- Igen ez igaz, de mint mondtam a fivérem egy nagyon okos ember. Fél évvel ezelőtt észrevette a lányomon, hogy túl sápadt, fáradékony, gyenge. Majd a gyengeség tovább fokozódott, mára már nem képes fel sem kelni.

- Nagyon sajnálom hercegné....

- Mihály éjt nappallá téve dolgozik, fél éve szakadatlanul csak kutat, kísérleteket végez. Állatoktól vett vérmintát és tőlünk is, de mindhiába. Odaadnám a vérem a lányomnak, ha ezzel megmenthetném az életét.

- A háborúban sokan odavesztek, számos közülük vérmérgezésben. Soha egyetlen orvos szájából sem hallottam még a vérátömlesztés lehetőségéről. Kutatják de hiába.

- A fivérem megfejtette a titkát, - Róza beszéde akadozott, közel állt ahhoz, hogy újfent elsírja magát - elszántsága, lányom iránti szeretete, minden bizonnal meghozza számára a legnagyobb orvosi elismerést. Mihály szerint a vérünk típusát, összetevőit a szülőktől örököljük, és ezért volt fontos az én vérem, de nincs egyezés. Róza hangja ismét elcsuklott – mivel nem az én véremet örökölte a lányom, elveszítem őt. Az apja lenne az egyetlen, aki megmenthetné, de ő már halott. Az apja, aki úgy halt meg, hogy a létezéséről sem tudott.

Szigetvári hercegné, jól az elméjébe véste az őrnagy megtört arcát. Láta rajta az élet viseltes nyomait, azt, hogy sokat megélt, sokat szenvedett ember ül vele szemben. Láta az őszinte együttérzést, fájdalmat a szemeiben. Láta a gyötrő büntudatot, amelyet egy megszegett ígéret hívott életre. Bizony, egy arc sok mindent elárul gazdájáról. Mindent, kivéve a valós kilétét. Mert az idegen, az idegen. Bárki lehet, akár maga a gonosz, akit felelőtlenség beengedni az otthonunkba. Másrészt, ha szerencsénk van, az is előfordulhat, hogy a megváltó tér be egy délutáni teára. Egy biztos, Róza örült az őrnagy látogatásának. Biztosította a felől, hogy háza ajtaja, mindig tárt kapukkal fogadja, ha bármikor visszatérne. Szigetvári hercegné – férjével ellentétben - hamar beengedte a szívébe Federki Ádámot. Hogy jól tette-e? Rejtély! Mindössze annyi biztos, hogy a férfi nem az volt, akinek mutatta magát, és a szándék, amivel valójában érkezett, az is sántított. Róza nem tudhatta, hogy gyötrelmes, segélykérő szavai, - Ádám tolmácsolásában - egy olyan ember fülébe jutnak, aki a hallottak ismeretében átértékeli egész eddigi életét. Bosszúszomjas, sebzett vad módjára tűnik majd fel, s felfogat mindet maga körül.

***Két nappal később, valahol, egy másik országban, egy férfi fájdalmas ordítása törte meg az éjszaka csöndjét. Az ordítás melyben helyet kapott a keserűség, az aggodalom, a megbántottság és csalódottság egyaránt.....***

## 11. Fejezet

***„Az „ajándék””***

Szigetvár hercegét nem izgatta túlságosan nevelt lánya haldoklása. „Egy fattyúval kevesebb” mondogatta is magában, ezzel szemben persze mindent megtett, hogy felesége bánatot lásson tükröződni szemiben.

Csak a legnagyobb intrikusok képesek rá, hogy örömeiket egy jól kidolgozott csellel elrejtésük. Helyébe pedig, mint egy vásznat húzva könnycseppeket varázsoljanak. Panna órái meg voltak számlálva és ezzel mindenki tisztában volt Úrkökényben. A vidám, cserfes lányt élettelen bábuként feküdvé látni, még azoknak is nehéz volt, akiket pedig olyan sokszor megbántott. Ezen személyek egyike volt Oszkár is, aki csak pár éve szolgált Úrkökényben. Előtte szüleivel egyetemben a Szigetvári hercegségben dolgozott. A mindig tisztelttudo, jellemes és a maga módján még tanultnak is nevezhető Oszkár aztán kivívta a herceg elismerését. Úgy döntött magával hozza új otthonába. Oszkár – főleg a herceg édesanyjának köszönhetően – megtanult olvasni, számolni és úgy viselkedni, ahogyan azt egy írni, olvasni tudó férfinak kell. Mariana hercegné születésétől fogva óvta és védelmezte a gyermeket, mindig kiállt mellette és többnyire olyan feladatokkal bízta meg, amelyek nem pusztán fizikai erőnléte, mintsem megbízhatóságot igényeltek. Oszkár mindig szép ruhákban járt, meg tanult vívni is, ami egy szolgától bizony nagyon szokatlan. 19 éves korától a hercegi család kocsisa lett, és műveltségének köszönhetően rengeteg gondot levett urai válláról. Ő vezette a jószág könyveket, a kiadások és bevételek könyvét. Könyveléseket csinált az érakesített javakról és a várható termésekről. Kulpa Oszkár kiegyensúlyozott és nyugodt élete, melyet a Szigetvári rezidencián magáénak mondhatott, egy csapásra megváltozott, ahogy betette lábát az új birokra. Panna Grófkisasszony pokollá tette szegény fiú életét. Ahol csak tudott keresztbe tett neki, panaszkodott rá, hogy tiszteletlen, és elkésik ha hivatja. Panna áskálódásának köszönhetően kivételezett helyzete Szigetvár hercegnél elég labilissá vált. Az udvarban – nem túlzás azt állítani – hogy senki nem szerette Pannát, édesanyján és fivérének kívül. Most még is mindenki azért imádkozott, hogy történjék egy csoda, és Panna legyen ismét az az elviselhetetlen hárpia, aki pár hónappal ezelőtt volt.

- Róza, Róza – kiabált mély hangján Mihály – merre vagy húgocskám?
- A hercegné Panna kisasszony szobájába van. Jajj uram – esdeklett Anita Panna Grófkisasszony társalkodó nője – félttem a hercegnét, egy percre sem mozdul lánya mellől. Nem eszik és nem is alszik.
- Nyugodjon meg, beszélek vele.

Mihály nagy léptékkal rohant és rontott be Panna szobájába.

- Róza ?

A nő erőtlen emelte fel fejét lánya ágya mellől és halkán csak annyit kérdezett: Mi történt fivérem?

- Csoda történt Róza?
- Csoda? – kesergett Róza – nézd a lányom, hiszen már alig lélegzik, hogy beszélhessz csodáról?
- Kaptam vérmintát. Egy futár hozta! Összevettem a lányéval és... egyezik!!!!
- Ez lehetetlen!!! Azt mondtad, hogy csak András...

- Igen, azt, de én is tévedhetek. Hála az Istennek, most tévedtem. A futár megvárta még bevizsgálom. Pannáért jöttem. Elviszem a laborba, és mire odaérek vele, már a véradó is ott lesz. Elvégzem a vérátömlesztést húgom. Már szóltam is Oszkárnak, hogy készítse a kocsit.
- Hála legyen a szűzmáriának – fohászkodott Róza
- Róza, az eljárás nagyon veszélyes, sőt mi több ez csak kísérlet, nincs garancia, hogy beválik.
- Nincs mit veszítenünk... - zokogott Róza – ha nem teszünk semmit Panna, biztosan meghal. Ne pazarold az időt, tedd, amit tenned kell...

Amikor ajándékot kapunk boldogsághormonok öntik el a testünket. Izgatottak leszünk, s eszeveszett bontogatásba kezdünk. Egyszerre milliónyi kérdés fut át rajtunk: Vajon mi lehet a dobozban? Tetszik majd? Talán egy ékszer vagy egy könyv, vagy pusztán csak egy levél melyben közlik velünk, hogy nyertünk egy luxusutazást? Bárhogy is legyen, az ajándékot mindenki szívesen fogadja, s legyen az idős vagy épp gyermek, épp ugyanolyan élvezettel bontogatja. Némelyik ajándék ugyanakkor, nem szépen becsomagolt díszdobozban érkezik, még másoknak szebb a csomagolása, mint maga a tartalom. A legszebb, s legnagyobb ajándék vitathatatlanul maga az élet. Persze mit ér az élet, ha teli van fájdalommal, ha nem tudjuk élvezni, amink van, ha látjuk meghalni a szeretteink, s végül nem mard semmink, csak a silány ajándékként kapott életünk.

Az életünket mindannyian az édesanyánktól kapjuk, aki a saját testéből táplál és védelmez 9 hónapon át. Gyötrelmes kínok között világra hoz, és csak remélni tudja, hogy képes lesz minden rossztól megóvni. Olykor mégis megesik, hogy életünk elérkezik egy olyan szakaszhoz, amikor átoknak érzünk minden egyes pillanatot. Mikor testünket előnti a fájdalom, s a józan gondolatok is elhagyni készülnek elménket. Egy ilyen, elviselhetetlenül nehéz, betegség okozta állapotban, nem számítanak már az élettől kapott ajándékok, a szép ruhák és cipők, a sok-sok arany tallér mely a kredenc fiókjába hever, a drága parfümök és jobbnál jobb étkek sem. Nem számít, hogy a haldokló nemes vagy épp szegény. A végkifejlet ugyanaz. Az igazi ajándék ilyen helyzetben már csak a méltóságteljes, kínmentes halál lehetne.

Úgy tartják, ki, mint él, azt kapja vissza halála pillanatában. Kökényessy Panna bizony rátarti és lenéző volt világ életében, utálatos fennhéjázó jelleme törpévé zsugorította tündöklő szépségét. De most, amikor pusztán órák választották el a másvilágtól, sajnálkozó tekintetek, imára kulcsolt kezek fohászkodtak egészségéért. Igen... életünk során mindannyian, sokféle ajándékot kapunk, lehet az egy szál virág, vagy akár egy kedves gesztus, egy termékeny évből származó megannyi takarmány, mely korábbi évek során a természet csatájának áldozatává vált. Panna grófkisasszony ajándékai csillogóbbak voltak a gyémántnál is. Megszámlálhatatlan hódoló szebbnél szebb portékája tanúskodott minderről. Ezzel szemben, életének legnagyobb adományát az a pár liternyi vér jelentheti melyet egy számára ismeretlen ember ajánlott fel, megadva a lehetőségét egy új és sokkalta nemesebb életre.....”

- Na nem – rikácsolta Laura – Hunor bácsi ne emelgesse a kezét! - vonta felelősségre, kisdarázs módjára Laura - nem hagyhatja most abba. Nem engedem!!! Érti ????

Az öreg jókat kuncogott magában, és hogy honnan ennyi önuralma, de még a szája széle sem rebbent meg.

- Sajnálom gyermekem, elfáradtam. – az öreg bácsi vékonyka, sok beszédől rekedtesre durvult hangon válaszolt, mit sem törődve Laura kisasszony parancsoló szavaival.

- Meghal a lány? – erősködött Laura – ugye túléli?

- Kedveském, majd holnap, majd holnap –legyintett csontos sovány ujjával, és hozzátette - örömmel látom, hogy felcsigáztam a kíváncsiságát.

- Még hogy felcsigázta a kíváncsiságomat? Badarság – duruzsolta már a kocsija felé haladva olyan hangerővel, hogy a háta mögött lépkedő Alex biztosan meghallja - Attól félek, holnapra elpatkol, és akkor feleslegesen tettem ki a hátsómat, annak a kinnak, amit ennek a vénembernek a kanapéja okoz, immáron egy hete...

- Ez ízléstelen volt Laura még tőled is – válaszolt szemrehányóan Judit

- Nem látod, hogy most is csak azt az úri seggét félti – büfögte Alex

- Ugyan, ne mondd, hogy a te hátsód nem sajog már a sok üléstől. Ebben az istenverte kulipintyóban még egy rendes fotel sincs. Hogy tudnak így élni emberek? Nem is értem – törölgette fertőtlenítő kendővel a kezeckéjét Miss Lau – Fujjj, ezzel az erővel beköltözhetnének egy barlangba is. Ca.... Amúgy meg nem hiszem, hogy a te fejedben nem fordult meg hasonló. Mi lesz, ha az öreg beadja a kulcsot, és nem fejezheti be a mesét?

- Ez esetben befejezi az unokája, aki párszor már végighallgatta.

- Azt sem értem minek ez a sok rizsa. Elmondhatná tőszavakban s akkor nem tartana ilyen sokáig. Szerintem élvezi, hogy itt nyüzsgünk körülötte. A fia, na az meg egy nagy papucs.

Laura és az ő kis megnyilvánulásai, Alex inkább válasza sem méltatta. Csendben maradt, túlságosan is csendben. Azon filózott, hogy valahol olvasott a Szigetvári hercegség egy külterületi birtokáról. Ha emlékei nem csalták meg, az is rémlett neki, hogy a Habsburg dinasztia egyik leszármazójának ajándékoztak úgy az 1800-as évek vége felé. Hazafelé menet, - amikor az autóban Judittal kettesben maradtak - megosztotta a lánnyal sejtéseit. Judit azonnali nyomozást indított el, egy belső internetes honlap segítségével. Másnap mindketten hajnalban keltek és gőzerővel folytatták a kutatást.

- Szigetvári Vilmos élt, létezett – bizonygatta Judit - *1910-BEN* halt meg. Nézd meg! Itt áll feketén fehéren – ütögette a vastag fedelű nagy könyv belsejét Judit - Nagyhatalmú, befolyásos ember volt. Sokat járt fel a bécsi udvarba, de családja az nem volt neki, gyermeke pedig végképp nem.

- Gondolod Hunor bácsi emlékezhet ennyire tisztán 105 évesen?

- Az öreg pontosan emlékszik, ehhez kétség sem fér. Az már inkább érdekelne, miért nem írnak a történelemkönyvek egy ekkora hatalmú ember gyermekéről, a családjáról. Itt ez a semmiből előkerülő kastély, amihez köze van, de mégsem az övé volt. Úgy hiszem, nagy és

súlyos titkok rejtőzködnek Hunor bácsi emlékezetében. Fáj de ki kell mondatom: Laurának igaza van. Nem engedhetjük, hogy magával vigye a sírba.....

- Hagyd ezt már – kárált Alex – ne süllyedj Laura szintjére.
- Alex! Nagyon megszerettem Hunor bácsit, viszont be kell látnunk ő az egyetlen aki előrébb viheti a feltárást. Nélküle..
- Ott van Valter...
- Ugyan.. Valter még ha el is mondja, nem így... Az öreg úgy mesél, hogy ott látom magam Úrkőényben. Látom Rózát és a gyerekeket, még a szenvedést is érzem, ami Panna betegségéből sugárzik. Valter nem lenne képes így átadni, és én így akarom látni továbbra is...
- Akkor mit akarsz mit tegyünk? Nem ostorozhatjuk az öreget...
- Persze, hogy nem. Mi csak bizakodhatunk. Bízunk abban, hogy tényleg nem véletlen, amiért még közöttünk van.

## 12. Fejezet

Az óra kitartóan csörömpölt, talán már a szomszédos villában is megunták eszeveszett „muzsikáját” csak épp Laura - akinek a füle mellett visított - tért magához oly keservesen. Amikor végül ez mégis megtörtént, ki sem látszott az önszidalmazásból.

- Miért is voltam olyan ostoba, hogy nem rendeltem telefonos ébresztőt. Ez a vacak – pöckölte meg mutatójával az éjjeli sarkán felállított tűzvörös, **vekkert**....

Mert az bizony vekker volt, egy semmi máshoz nem hasonlítható, eredeti „rút-ronda” ősrégi vacak – Laura megfogalmazásában - Az egyedüli ódivatú berendezési tárgy a Rendes villában, tehát több szempontból is figyelemfelkeltő. Gyszi egyik kis kedves csecsebecséje, amit egy régiségvásárban szerzett be, valami háromszáz forintért. Mégis, értéke számára felbecsülhetetlen, lévén, hogy még valamikor a XVIII. Században készítette egy bizonyos Lovas mester. Gyszi szerette az antik dolgokat, de Laurára tekintettel, egyetlen bútora sem árulkodott erről. Na igen, a nő sokkal jobban díjazta a dizájnos, legújabb trendeket, a szekrényében és a lakásában egyaránt. A piros vekkert azonban még Laurának sem sikerült kiütnie a nyeregből, vagy legalább is Rendes hálósobájából. Ezúttal nagy volt a kísértés... Gyszi több ezer kilométerre a „piros ellenség” ezzel szemben csak egy kéznyújtásnyira.

- Ah – legyintett – vigyen el téged a fene. Remélem, hamarosan bemondod az unalmast. Laura végül megkegyelmezett az „ádáz ellenségnek”. Kitipegett a fürdőszobába és mikor szembesült, reggeli önmagával a tükörben, mondott egy cifrát.

Polyáki Laura amellet, hogy egy igazi intrikus, az átváltozás nagy mestere is. Egy órával később a Titanilla utca sarkánál állva, már sorra megbámulták a férfiak. Jó persze, Laura reggel, álmosan, smink nélkül sem csúnya, legalább is mások számára. Ő maga viszont meggyőződése szerint, csakis tökéletesen sminkelve az igazi.

- Laura kisasszony? –állt meg váratlanul mellette Valter
- Jó reggelt Valter. Merre járt?

Laura, Laura csak épp felelősségre nem vonta a férfit, hogy mit keres itt. Hihetetlen, de Laurának még ez is átfutott az agyán. A legutolsó utáni pillanatban tekerte más irányba a kérdését.

- A sarki pékségben, mint általában, a napnak ebben a szakában mindig. A nagyapám imádja a túrós táskájukat. Évek óta ez a reggelije.
- Aha- húzta félre a száját Lau – hát nem is tartom fel tovább.

Igen Laura óvatosan bár, de kerek pereg közölte Valterreal, hogy nem tart igényt a további társaságára. Na de, amikor az mégsem mozdult, szúrósabbra élesítette tekintetét, s a szavai ércét is megvicsorította.

- Mondja Valter, maga nem veszi észre, hogy felesleges?
- Felesleges? De hát nem látok maga mellett senkit sem. És gondolom, hozzánk jön, bár nem értem miért érkezett egy órával korábban.
- Na ebben igaza van. Maga sok mindent nem ért, és mondjuk nincs is hozzá köze.
- Akkor hát nem is zavarom

Szegény Valter, úgy kullogott el, mint egy sebzett farkas. Behúzva fülét, farkát. Pedig olyan szívesen cseverészett volna Laurával. Még egy mosolyt is elővett, de hiába. Lauránál vak szemekbe talált.

A reggeli kis csevely után, a végtelenségig egyszerű, ám de annál nemesebb lelkű Valter, bizony kényelmetlenül érezte magát a saját lakásában. Még ránézni is restellett Laurára, akiben pedig titkon olyan sokat gyönyörködött. Igen, Valter egyre biztosabban érezte Laura jelenlétében, hogy forróság önti el a testét, hogy a szíve hevesen kalimpál, és hogy... folyamatosan hülyét csinál magából. Miss Lau, olybára elvárásolta, hogy olykor-olykor még a legegyszerűbb kérdésekre sem találta a választ. Aminek következtében a szépség, persze azonnal kinevette. Valter szoborra röknyödött a nő közelében, s még esetlenebb, szerencsétlenebb képet festett magáról, mint amilyen egyébként is volt. A férfi, beletörődött a sorsába, hiszen, ha valakinek, hát neki soha nem lenne esélye egy ilyen nőnél, mint Polyáki Laura. Beletörődött, de álmai neki is voltak, és azoktól bizony el nem tántoríthatta senki sem.

- Akkor kezdünk végre bácsi – sürgette Laura
- Igen – bólogatott a kisöreg – ettem, ittam, odakinn süt a nap, mit is akarhatnék még. Nincs is ennél szebb – morfondírozott az öreg, kicsit talán saját magával – Szép és fiatal emberek, itt ülnek a lakásomban és hallgatják a mesémet.
- Így van Hunor bácsi – szótagolt Laura – csak gyorsítsunk kicsit, mert az idő ellenünk dolgozik. Igaz Judit? – vetette oda félvállról
- Időből van bőven – válaszolt Judit – Hunor bácsi ne is figyeljen oda Laurára.
- Kedveskéim – mosolyodott el az öreg – nagyon megszerettelek ám benneteket. Még magácskát is Laura. De hol is hagytam abba?
- Hát ott, hogy Kőkényessy Panna nagyon beteg – kapcsolódott a beszélgetésbe Alex
- Igen, igen! Panna kisasszonyt csak egy hajszál választotta el a másvilágtól. Bizony, egyetlen, vékonyka hajszálon függött a sorsa, ami szerencséjére mégis elég erősnek bizonyult.

„ Amikor Kökényessy Panna víg kedélyű, kacér nevetése, ismét felharsogta az udvart, kitöltötte a falak között megbújó hallgatagságot, s az aggódó szívekben, lecsendesedett a félelem. Róza arcába is visszatért a szín, lelkébe a nyugalom, s ajka is kiszabadultak a mogorvaság fogságából. Ismét tudott koncentrálni a feladataira, átjárhatott délutáni teára a Bronich rezidenciára, elbújhatott a könyvtárba, hogy befejezze a rég elkezdett regényét, és sokszor kilovagolt, egészen az erdőn túlra. Lovaglásai során mindig útba ejtette a helyet, hol Andrást jelképesen örök nyugalomra helyezték.

Benedeket lefoglalta a kardforgatás. Mestere keményen, ám de mégis mértékkel okította a vívás tudományára. Amit hamarosan még tovább fejlesztenek. Róza szíve már most vérzett a fájdalomtól, ha belegondolt, hogy pár hónap és Benedek messzi kerül tőle. Az asszony igyekezett felkészíteni lelkét a pillanatra, amikor legkisebb gyermeke kirepül a családi fészekből, de egy anya erre nem készülhet fel soha. Benedeket egy igen neves Angliai iskolába íratta be a Herceg, aki egyik üzleti útján sétált el a világhírű intézmény előtt, és nem tétovázott soká.

- A fiúnknak ott a helye a *Lordok házában*. Kitűnő intézmény. Nemcsak művelt úriembert faragnak Benedekből, de úgy tér majd haza, öt év elteltével, hogy nem akad nála jobb kardforgató, az egész országban.

- Nem értelek uram! – sajnálkozott Róza – hisz még csak gyermek....

- Sosem lehet elég hamar elkezdni. A fiúnk erős, jellemes, nézd csak, milyen elszántan, és élvezettel forgatja a kardot.

- És én? Én reám nem gondolsz?

- Nem asszony! Ne légy önző! Azt tesszük, ami a legjobb a fiúnknak.

Papírforma szerint újfent Vilmos akarata érvényesült, átgázolva felesége, gyermeke érzésein. A kor, amiben éltek valóban kegyetlen volt a maga nemében. Kegyetlen, hiszen egy 14 éves kislányt úgy elszakítani az anyjától, a családjától, hogy évente jó esetben egyszer – a nyári szünidő alakalmával találkozhassanak – , minden későbbi hozadéka, haszna ellenére, valóban szívtelenségnek tűnhet.

Péter élete is megváltozott. Nem engedve Vilmos ráhatásának a kezébe vette Úrkökény irányítását, aminek ide s tova már két éve. Az ifjú gróftól annyira lekötötte a birok ügyeinek intézése, hogy minden mást kizárt az életéből. Még mások az ő korában estélyekre jártak, vadászatokra, kiállításokra, addig ő, beburkolta magát a könyvtárszobába, és számokkal, kimutatásokkal bíbelődött, amiért Panna igencsak kifigurázta:

- Milyen egy nyámnyila alak vagy te bátyám – dörgölte folyton az orra alá – egy férfi legyen katona. Forgassa a kardot! Már a kis Benedek is jobb bajvívó, mint te – nyertett fel ércesen - Egy férfi ne bújjon az irodája rejtekébe... Te nem is vagy az. Nem csoda, ha egyetlen lánynak sem akad meg rajtad a szeme.

- Lekezelő vagy és nem melleleg buta! Nem vitázom veled – tekintette lezártan a párbeszédet a jámbor Péter

- Nem vitázom veled – gúnyolódott Panna – ugyan már! Úgy élsz, úgy, akár egy szerzetes. Pedig az élet olyan szép és buja.

- Miféle szavak ezek – förmedt rá Péter – az efféle beszédet nem tűrhetem, ez nem úrinőhöz való.
- Pedig én az vagyok. Úrinő, és bárhogy is beszéljek az is maradok.!!!
- Apánk szegény, biztos forog a sírjába, mert látja, hogyan piszkítod be a nevét a viselkedésseddel.
- Apánk..? Kökényessy András nem az én apám, és a tiéd sem. – jelentette ki komor arccal - a mi apánk Vilmos. Ő fogta a kezünket, ő mentette meg a birtokot, és emelte ki anyánk a gyászból.
- Szégyellem, hogy a húgom vagy – biccentett felé lekezelően, majd szó nélkül elhagyta a szalont.

Valóban, Péter és Panna még féltestvéreknek sem illettek volna be, annyira más volt az értékrendjük, az életvitelük, a viselkedésük. Ezen a napon, Péter őszintén úgy érezte, szégyelli, hogy a lány az ő húga.

Panna úgy tűnt nem féli az Isten haragját. A betegsége után mindannyian azt hitték, csillapít tempóján. Korábbi vadságát, szolid visszafogottság váltja fel, konok, öntelt viselkedését, engedelmesség és jámborság. Kökényessy Panna élete biz, nem úgy forog, mint a szerencsekerék, bár ha jobban belegondolunk, úgy forgatta ki az élet joker-ét, ahogy az rajta kívül, talán másnak nem is sikerült volna. Normális ember, megmenekülve a halál vasmarkai közül, legrosszabb esetben is szelektál. Átértékeli mindazt, amit életében elkövetett, jót és rosszat egyaránt. Na, itt akadt el a kerék! Panna nem gondolta így. Számára teljesen egyértelmű, hogy miért menekült meg. Történetesen, mert egy koszos parasztnak, rengeteg pénzt fizettek a vérért, ami visszaadta neki az életet. Miért is lenne hálás, hiszen nem ajándékba kapta. Bár soha, senki nem erősítette meg Panna elképesztő kitalációját, ő maga hallani sem akart más véleményről. Eltökélten hitt az adok – kapok variációban. Panna hitte, hogy nem érhetik meglepetések, mint ahogyan azt is, hogy pénzzel még az egészséget is meg lehet vásárolni. Mekkora tévedett.

Alig, hogy jobban lett, ismét kibújt belőle az a kiállhatatlan fúria, aki a betegsége előtt is benne lakozott. Felgyógyulása első napján, kétszer küldte vissza Amália levesét a konyhába.

- Mit akar ez a vénasszony? – kérdezte a saját bejáratú társalkodónőjét, Anitát, aki felvitte neki a forró étket – Meg akart tán ölni? Ez a leves olyan, mintha csípős paprikát ennék. Hát Amália nem tudja, hogy allergiás vagyok a paprikára?

Szegény Amália sebtiben hozzálátott egy új leves elkészítéséhez.

- Ezt nem hiszem el – nyávogta Panna – most meg kihagyta belőle a sót. Ha így folytatja, éhen fogok halni. Mihály bátyám világossá tette, hogy sok levesre és főként húsa van szükségem.

Durván kilökte Anita kezéből a leveses tálat, majd utasította, hogy azonnal takarítsa fel és hozzon valami ehető ételt. A legtöbbet mégis szegény Oszkár szenvedett a kisasszonyka miatt. Oszkár aki menthetetlen belehabarodott a lányba.



Ahogy a mondás is tartja, Panna betegsége óta bizony sok víz lecsordogált a Dunán. Két év, pontosan ennyi ideje, hogy az ifjú Kökényessy gróf, a kezébe vette a birtok irányítását, s hogy Mihály és Vilmos kapcsolatában változás mutatkozott. A nagy boldogság közepette ugyan senkinek sem tűnt fel, Mihály távolságtartása Vilmostal szemben. Róza – akinél jobban senki nem ismerte Mihályt – nos, még ő is, csak hónapokkal később, szimatolta ki a változás illékony zamatának fanyar ízét, ami belengte a levegőt, valahányszor a két férfi egy légtérbe tartózkodott. Először, az szűrt szemet neki, hogy Mihály látogatásai Úrkökényben leminimalizálódtak. Majd egy közös vacsora alkalmával, fivére kétértelmű megjegyzést tett Vilmos, legelső Úrkökénybeli látogatására. Rózát nem hagyta nyugodni ez az aprócska, ámde mégis jelentőségteljes megjegyzés. Miért a pálfordulás? Mihály, aki még a légynek sem tudna ártani, még egyetlen szóval sem sért meg senkit, most élesen kifelelt Vilmosnak. Róza tökéletesen megbízott urába, épp ahogyan fivérében is. Tisztázni kell a helyzetet, mélyen legbelül azzal nyugtatta magát, hogy Mihálynak nyilván rossz napja volt, nem sikerült egy beteget megmenteni, amibe elhivatott orvosként, ő újra és újra belebetegszik. Elhatározta hát magát, és egy délután meglátogatta testvérét.

- Mihály! Mondd bátyám, miért kerülöd mostanában Úrkökényt?
- Nem kerülök én senkit és semmit – felelte mogorván – az embereknek itt a faluban, nagyobb szükségük van rám, mint nektek.
- Hogy mondhatod ezt? A bátyám vagy. Te vagy kinek lányom életét köszönhetem.
- Nem – rivallt rá Mihály s kis híján elszólta magát - az nem én vagyok, hanem a te...a te jó szerencséd
- Valami történt, amiről nem akarsz beszélni. Látom... látom a szemedben, az arcodon. Látom a megvetést, ahogy Vilmosra nézel. Miért???? – Róza szinte esdeklett.
- Nem látsz te semmit – morogta az orra alatt – amúgy sem érek rá veled vitatkozni. Várnak a betegeim.
- Márpedig én addig nem mozdulok, még magyarázatot nem adsz. Megvádoltad Vilmos, hogy aljas szándékkal érkezett az árverésre. Mégis miféle alantas oka lehetett volna? *Mit vétett ellened?* A száranyai alá vett engem és a gyerekeim, megmentette a birtokot. *Mit vétett ellened????*
- Semmit húgom, semmit.

Hasztalan. Minden hiába. Mihály rendes, csöndes ember... általában, de ha megmakacsolja magát, még a Jóisten sem tudja szóra bírni. Ilyenkor konoksága határtalan. Róza már biztos volt abban, hogy Mihály valami szörnyű titkot, valami nagy fájdalmat, vagy bűnt cipel mélyen magába temetve. Csak Vilmostal nem tudta sehogyan sem összekapcsolni. Mégis, ahogy visszaemlékszik minden Panna felgyógyulás után kezdődött. Mihályt utoljára, ennyire elutasítónak, csendesnek és kiábrándultnak *sok-sok évvel* ezelőtt látta. Szinte már el is felejtette, hogy testvére ilyen is lehet. Bizony a Zombor család élete, telis teli volt felfordulással. A szülők makacssága, gőgje, olykor teljesen ellehetetlenítette gyermekeik életét. A kis Róza... , „*ő még aprócska, semmit nem érzékel a körülötte folyó eseményekről*” igen, ezt gondolták. Ellenben, a kicsi lány mindent látott és mindent érzett is. Hazafelé kocsikázás közben Róza lepergette maga előtt Mihály bánatának történetét.... „

- A történetet, aminek a megismerésére bizony aludni kell még kettőt – kuncogott borostái alatt az öreg Hunor
- A család élete valóban egy nagy káosz – válaszolt Alex – s már alig várom, hogyan folytatódik
- Esetleg beiktathatnánk a szombatokat is – óvatkodott Judit – egyre hosszabbak a hétvégék Hunor bácsi nélkül

A mindig cserfes Laura, ezúttal csendben maradt. Sőt végig úgy tűnt, valahol máshol csatangolnak a gondolatai. Persze senki nem figyelt Laurára, legalább is Valteren kívül, aki bár nem ismerte annyira, mégis aggodalmat látott kiülni az arcára. S most, amikor egyetlen szó nélkül állt fel, és gúnymentes elköszönést követően, mint egy láthatatlan kisegér távozott, Valter őszintén aggódni kezdett érte....

### 13. Fejezet

Laura versenyt futott a széllel, legalább is az autója, aminek a gázpedálját tövig taposta. A nő, aki néha átesik a ló másik oldalára, szeret sértegetni, vagdalkozni, de ami a vezetéssel illeti, mindig betartja a sebességhatárokat. Bár „per-pill” az egész nap folyamán olyasmiket művelt, amit egyébként nem szokott: mondjuk nem sértett meg senkit, 100 Km/h-val száguldott a fővárosból kivezető úton. Na igen, mondhatnánk, hogy Laurát megszállta a kisangyal, de akkor miért üti annyira a lovakat? Délutánra, igyekezett visszavarázsolni testébe a felsőbbrendű, eltántoríthatatlan perszónát, s mint egy dühödő „Szörnyella” rontott be, a *Dávid és Góliát* ügyvédi irodába.

- Na ide figyelj Norbert – csapott az asztalra – mégis miféle tréfa ez? Még csak április sincs, nemhogy elseje. – Laura kivetkőzött magából, úgy visított, mint egy kiskutya.
- Laura, kérlek, próbálj megnyugodni. – Szilvia – szólt ki telefonján a titkárnőnek – kérlek hozz egy citromfű teát.
- Még hogy citromfű teát? – kiabált továbbra is Lau – nem tea kell nekem, hanem magyarázat. Te – nyomatékosította – Gyszi ügyvédje vagy, igaz??? Ne bólogass a mindenségit neki, hanem válaszolj – tombolt, s közben vasvilla ékeket lövellt villogó szemeivel
- Igen az vagyok.
- És te, mint az ügyvédje, honnan veszed a bátorságot, hogy sms-ben közölj velem, egy ekkora, bödületes marhaságot???? Még hogy Gyszi Bankokban ül... - Laura szemeiben az előbbi „vasvilla effektust” ború, s záporosó váltotta fel – még csak nem is oda ment... Hong Kong-ba utazott... Igen, nem hívott már egy hete, de újabban nem is szokott.

Laura követelőző tempója, mindinkább alábbhagyott, még nem teljesen elpárologva csapott át kétségbeesésbe. Bizony, a jól megszokott intrikus álcája, alulmaradt ebben az ütközetben. Laura már csak árnyéka sem volt önmagának. És mikor Norbert közölte, Gyszi valóban börtönben van, és ráadásul mindössze 10 %- esélye maradt, hogy a közeljövőben kiszabaduljon, a nagy Laura úgy érezte teste, s lelke darabjaira hullik az ügyvédi iroda vastag

perzsaszőnyegén. Két pohár whiskyvel és 15 perccel később, kivilágosodtak az árnyékok. Ami persze nem jelentette azt, hogy a sokk is elmúlt. A jó barát *Mr. Jim Bim*, mint mindig, most is remek támaszt nyújtott a bajban Laurának.

- Legyünk őszinték Laura, te nem vagy egy üresfejű, Dr. Szöszi. Úgy értem, nehezemre esik elhinni, valóban azt gondoltad, Gyszi vagyona, tisztességes úton, pusztán építőipari beruházásokból nőtte ekkorára magát.

- Ezt most komolyan, de mégis mit képzelsz te rólam? Hiszen ismersz, számos közös vacsorát fogyasztottunk el együtt. Gyszi legjobb barátjaként a szabadidőnk nagy részét együtt töltöttük, és most meg ezzel jössz nekem???

- Ne magyarázd félre!

- Óh nem, azt te teszed! – Laura közben a harmadik pohár italt is szabadjára engedte a torkán át – Én soha nem láttam bele Gyszi üzleteibe. Nem is akartam.

- És milyen jól tetted – bólogatott Norbert

Az alkohol, van, akiből kihozza az állatot, mások csak vigyorognak, akár az a bizonyos vadalma, Laura azok táborát erősítette, akik ilyenkor őszintén kitárulkoznak. Tudta jól maga is, ezért vigyázott a piálással. Félt, hogy mások beleláthatnak a törékeny, sebezhető énjébe, amire ő egyáltalán nem tartott igényt. Most ez mégis megtörtént, a whisky hatására megeredt a nyelve. Lehullottak a köréje épített lándzsák, amelyeket azért állított fel, hogy sebezhetetlen maradhasson. Gyszi letartóztatása kiverte a biztosítékot.

- Te, el sem bírod képzelni, min megyek keresztül, azóta, hogy Gyszi része lett az életemnek – sírós, pityókás hangon beszélt, olyan érdekes, színészi hanglejtéssel, amiről nem tehetett, amire nem játszott rá, amit a becsicsentett állapota hozott magával. – Azt hiszed, nem tudom, mint gondolnak rólam az emberek? Szinte hallom, kimondott szavak nélkül is: *néz'má* ezt a bigét, na ennek is, csak a pasas pénze kell. Soha, érted, soha senki nem kérdezte meg, mit is érzek én valójában. Mégis, folyton engem írtak le, engem szapultak, és kritizáltak, amiért Gyszit választottam. Én nem a pénzébe szerettem bele, istenemre mondom, nekem nem az kellett. Őszintén szeretem őt - két könnyesepp gurult végig, még megtört állapotában is gyönyörű arcán - Szeretem...És ő.. mi van vele? Ő miért volt velem? Tán szerelemből???

Nem- morogta – akkor most is itt lenne és nem a dutyiban.

- Laura, ha tehetek érted valamit én, mondanom sem kell, hogy számíthatsz rám.

- Ezt el is várom – szipogta – Gyszi ügyvédje vagy, kivételes kapcsolatokkal, külföldi érdekeltségekkel. Hozd őt haza!

- Próbáld megérteni, hogy ez egy nagyon bonyolult ügy. Bangkokban meg, még olyanabb.

- Magyarázd el nekem kérlek, mert képtelen vagyok megemészteni, és ne mondd, hogy be vagyok rúgva, mert azzal tisztában vagyok. Szóval, ha jól értettem, az imént azt mondtad, hogy Gyszi mocskos, sőt akár véresnek is nevezhető pénzeket mos patyolat fehérre. Igaz?

Norbert nem válaszolt, csak egy bólogatással erősítette meg korábban kimondott szavait.

- És azt is említetted, hogy az üzletfele, - aki egyébként, ezeket a pénzeket generálja, - szabadlábbon van. Mondd, hogy van ez? Aki beszerzi a szennyes *lővét*, vígan élhet tovább, de aki átmossa, mehet a süllyesztőbe?

- Mr. Jumi állítja, hogy fogalma sem volt, Gyszi pénzmosságáról.

- Ugyan már, ez egy vicc! Egy tiszta üzletből származó pénzt, miért akarna bárki is átmosni?

- Mr. Jumi, nem mosatott, mindössze befektetett egy vállalatba, amiről utóbb kiderült miféle tevékenységet végez.

- Ja... amint kiderült a hatóságok szaglászának, korábban lépett, benne hagyva Gyszit a maszlagban. Remek! Már csak azt nem értem, Gyszi hogy lehetett ennyire ostoba?

- Gyszi nem ostoba! Laura, ha te tényleg mit sem tudsz az üzleteiről, én bizony nem leszek az, aki felnyitja a szemeid.

- Ah – legyintett – már ezzel a mondatoddal megtetted. Gyszi vagyona mocskos pénzből áll. A fene megette ezt az egészet. És még én, még én vagyok az álszent kurva, aki megbabonázta a tisztességes milliომost.

Laura felugrott az asztaltól, és dühében a sarokba vágta a drága kristály poharat. Jókora riadalmat keltett vele, hiszen még Norbert titkárnője is berohant az ajtón.

- Semmi baj Szilvia, majd elintézem

Laura maga is követte a poharat, és a sarokba állt meg. Mint gyermekkorában, mikor rossz fát tett a tűzre. Csak azzal a különbséggel, hogy akkor nem önszántából tette. Fogalma sem volt mit történik körülötte, totálisan összezavarodott. Egyetlen dolgot érzett valóságnak: Norbert fedezéket, védelmet nyújtó karjait, amik úgy tapadtak köré, hogy a meleg ölelés hatására, a testét átjáró remegés lecsendesedett.

- Ha valaki áldozat ebben a rút történetben, akkor az én vagyok – szólalt meg csendesen Laura, akit Norbert kezei még mindig átkaroltak. Fejét a mellkasának támasztva, kicsit nyugodtabb hangon folytatta. – Gyszi érzéseit, nem volt ki megkérdőjelezte, pedig pont ő volt az, aki semmibe vett engem. Ha szeretett volna, ha szeretne, akkor nem teszi velem ezt.

- Jobb lett volna, ha beavat? És akkor? Mit teszel? Elhagyod, vagy a cinkosává válsz?

Laura nem válaszolt. Másra sem vágyott, minthogy otthon az ágyában feküdhessen. Maga mellé vegyen egy üveg piát, és eszméletvesztésig vedeljen. Igen.! Miután Norbert kitette a ház előtt, és végre egyedül maradt, meg is valósította eme elképzelését.

## 14. Fejezet

Hétfőn délelőtt, Hunor bácsi kicsinyke nappalijában, éppen tízet kakukkolt az óra, jelezvén, hogy indulhat az utazás, vissza egészen Úrkőkényig. Nem is lett volna ezzel semmi baj, ha Polyáki Laura időben befut. Na, bár a csapat már hozzászokott, a kisasszony öt tízperces késésihez, a mostani ezt jóval felülmúlta. Alex és Judit hol egymásra, hol pedig az öregre pislogtak, és nem értették, hol késik a nő. Késése előtt azért is álltak értetlenül, mivel pont ő

volt, aki kikötötte: Hunor bácsi nem mesélhet, még a háromfős kis csapat valamennyi tagja nincs jelen.

Miss Polyáki, végül olyan féltizenegy magasságában telepedett le, kipárnázatlan székére, mindenféle magyarázat, „*elnézést a késésért*” címkéjű szövegtől mentesen.

- Na mi van, mit bámultok? – kérdezte ércesen – fárasztó hétvégem volt, és aztán – rántotta fel a vállát - Nem vagyok köteles beszámolni nektek. Tőlem kezdhetjük.

- Örülünk, hogy méltóztattál idetolni azt az úri hátsódat – zsörtölődött Alex – mondd, miért nem hozol magadnak egy puha párnácskát, hogy kényelmesebb legyen.

- Ma nem vagyok vevő sem rád, sem pedig a humornak sem nevezhető erőlködésedre. Bocs Alex, de nem te vagy a világ közepe.

- Persze, hiszen, az te vagy, ugye? – állt ki Alex mellett Judit – de ne feledd, ezt csak te hiszed így, a valóságban, egy olyan pontja vagy a világnak, ami inkább szégyenfolt, mintsem középpont.

Hunor bácsi, mint a szegény kis ürge, a versben, csak tűrte és tűrte...., s közben szinte látni vélte a fiatalok között izzó feszültséget, még végül ő maga is robbanásra készen állt.

- Én nem ismerem az életetek, azt sem, hogy miért nem állhatjátok egymást, de az én házamban a civakodás nem jöhet látogatóba. Így hát döntétek el, hogy megfértek egymás mellett, tisztességben, vagy sem. Én csak akkor vagyok hajlandó folytatni, ha nem kell egy darázsfészek közepén ülnöm. Ahhoz már túl öreg vagyok.

Hunor bácsi szavai hatottak a *hármak vitájára*, és olyan 11 óra környékén, miután elsimultak az ellentétek – legalább is látszólagosan – az öreg mesélő, új vizekre terelte a történetet.

- Ma egy kicsit mesélek nektek Mihályról, akit egészen eddig mostohagyermekként kezeltem Úrkökény múltját illetően. Őrlődtem, hogy felfedjem-e, eme tisztos férfi fájdalmát, vagy inkább vesszen örökre feledésbe. Végül az igen mellett megálltam. A civakodások, az egymás irányába táplált temérdek ellenszenvetek győzött meg, akarva- akaratlan. A harag és a düh, mint a mondás is tartja bizony nem jó tanácsadó. Viszont a szeretet az lehetne, ha hagynánk. Képes volna hegyeket döntögetni, óceánokat kiszárítani, és akár zöldre festeni az eget. Az emberi gyarlóság, a saját önös, felszínes érdekek, sajnos felül nőnek eme nagyhatalmú természetfeletti erőn is. Hallgassátok hát meg figyelmesen, Zombor Mihály kálváriájának, igaz történetét, ami nemcsak fájdalmas, de nagyon tanulságos is....

### *Mihály...*

„Zombor Mihály nem született „félistennek”. Nem kapott a teremtőtől, sem daliás alakot, sem megnyerő külsőt. Vonzereje mégis szélesebb skálán mozgott, mint némely más, kék szemekkel és sudár alakkal megáldott, hatalmas befolyással bíró, Hercegeké. A Zombor név, önmagában talán magyarázatot adhatna minderre, de mégis azt kell mondanom, hogy Mihály

kegyeit az asszonyok, nem a Habsburg befolyása miatt keresték. Mert bár pocakos volt, szakállas és még ráadásul alacsony is, személyében olyan ember lakozott, akit nem lehetett nem szeretni. Tény, hogy első ránézésre, egyetlen kisasszony sem akart volna hozzá menni. Már akkoriban is nagyon kényesek voltak az asszony, még ha sorra köttettek is az érdekházasságok, titkon mindenki a nagy ő után sápitózott. A nagy ő: *aki mindenképp legyen gazdag, menyerő és jó hangzású név hordozója is.* Mihály szerencsésnek mondhatta magát, mert kissé csúnyácska külleme mellé, meleg és szívdöglesztő hangszínt kapott, kifinomult jellemet, műveltséget, és bizony sok-sok humort is. Egyetlen közös bálozás után, sorra bővülte el az addig „szépfik” után áhítózó tüneményeket. Mihály testesítette meg a „rút kiskacsát” s talán a hasonlat némiképp vicces mégis ez a helyzet. Mihály egy rút kiskacsa, aki akkora belső értékeket kapott az Úrtól, hogy ha bárki is megismerte, minden küllembéli hibája ellenére, bizony olyannyira a szívébe zárta, hogy már arra is képes volt, hogy azt mondja magának: Ez a férfi bizony nem is rút, sokkal inkább megnyerő.

1841 tavaszán kezdődött minden. Cigány vándorcirkusz haladt át Úrkökény körzetén, a nyugati határ felé igyekezve. A nemesség felfigyelt a díszes társaságra. Felkeltette érdeklődésük, a színes hintókkal, felvirágozott lovakkal, citeraszóval és dobpergéssel érkező horda. Hamar megszületett a megállapodás, s a cirkuszi társulat a Hűvöspusztá melletti völgyben telepedett le. A völgy közepén állították fel hatalmas sátrukat. Az éles vörös – sárga csíkos anyag már messziről láttatta magát, épp, mint a csúcsán díszelgő bohócfejes zászló. A cirkusz felpezsdítette a környék életét. Minden hétvégén, péntektől vasárnapig szüntelen folytak az előadások. Akár a kisebbek akár a nagyobbak, minden korosztály jókat mulatott a porondot körbeülve. Majd egy évi ott tartózkodásuk alatt bizony, sok újdonsággal töltötték meg a környező falvak lakóinak életét, közöttük Úrkökényét is. Némelyekben átmeneti nyomokat hagytak, egyesekben semmilyeneket, de egyetlen ember biztosan akadt, akinek az egész életére kihatással lett az a nap, amikor a cigányok betették lábukat a Duna völgyébe.

A cigányok, a cirkuszi mutatványokon túl, sok egyéb érdekes kikapcsolódást ígértek: Parázs felett, kéttenyényi méretű peracet sütöttek, felvizezett lisztből és sóból, cigány specialitás gyanánt. Jósoltak, kártyát vetettek, de a legnagyobb élményt, kétséget kizáróan a dobáló bódé – és az azzal járó főnyeremény jelentette. Egymásra rakott dobozokat kellett leborítani, egy rongylabda segítségével. Akinek sikerült bemehetett Ráhel sátrába, s nyereményeként megismerhette a jövőjét. Bár Ráhel látványa már önmagában földíjnak számított. Szépségétől sorra el is kábultak a hozzá betérő ifjak. Később már csakis azért dobáltak, hogy újra láthassák a hatalmas zöld szemű Ráheld, akihez fogható cigánylány még nem született – e földre.

Zombor Mihály egy barátja kíséretében tért be a cirkuszba, és hogy lecsillapítsa szünni nem akaró kíváncsiságát, megállt a dobállónál. Három dobásra is befizetett, még végül bebocsátást nyert Ráhelhez.

A jövendőmondó sátra épp olyan cifra volt, mint a sűrű, fekete hajában lengedező pávatoll. Sejtelemes légkör lengte körül a lányt, és valami soha nem érzett, édes illat terjengett a levegőben. Ezerszínű sálak, kendők díszeltek körös- körül. Az ajtó mellett egy duci, szőrgombóc szunnyadt. A fekete macska, ugye egyetlen jövendőmondó mellől sem hiányozhat. A hatalmas özikeszemű, vastagajkú cigánylány, egy kör alakú asztal mellett

térdelt, a rongyszőnyeggel leterített földön, amin csigamintázatú óriás párnák heverték. Az asztalon egy üveggömb állt, alatta pedig fekete terítő nyújtózott.

Mihály általában nem kereste a nők társaságát. Kicsiny gyermekkorától két dolog érdekelte igazán: a gyógyítás és a vallás. Sosem tanult orvoslást, mégis rengeteg gyógymód feltalálója lett. Eleinte, a természet adta kincseket felhasználva, később pedig már gyógyszereket is ötvözve, egyre több saját alapanyagú gyógyhatású készítményt állított elő. Mindig is hadban állt önmagával... hiszen választania kellett: vagy a betegeknek, vagy az Úrnak szenteli életét. Amikor bejelentette, hogy papnak áll Zombor Mihály égtelen haragra gerjedt:

- Egy csuhás! Még csak az kéne – ordította – ki viszi így tovább a Zomborok nevét?
- Sajnálom apám. Már döntöttem, és ebben senki nem akadályozhat meg!!!!
- Akkor hát többé nem vagy az én fiam.

Kicsivel Malvin távozása után, Zombor Mihály a második gyermekét is megtagadta. Felesége rettenetesen bánkódott, fel nem foghatta ura konokságát, és elkeseredett lépésre szánta el magát.

- Én már nem bírom ezt a helyzetet. Visszaköltözöm az Udvarba.

A gögös herceg – beteg felesége szavai után – átértékelte kijelentését, és bár nem értett egyet fia döntésével, békejobbot nyújtott. A nagyhatalmú büszke ember, később mindent megadott volna, csak hogy fia valóban felvegye azt a reverendát.

Mihályt csak pár hét választotta el a felszentelésétől, maga sem értette mi vezérelte egy jövőmondó elé, ám mikor megpillantotta Ráheld, kétsége sem maradt: Maga az úr irányította lépteit.

- Nos idegen – szólalt meg Ráhel érzélem dúsz, rekedtes hangos – add ide a tenyered, hadd olvassam ki a jövődet.

Mihály szótlánul nyújtotta kezét. Ismeretlen volt számára, egy nő aurájának bűvkörében lebegni. Ismeretlen, ám nagyon is megszokható érzés. A cigánylány tekintete beléje fűrődött, s úgy melegítette fel, szívét, s töltötte meg érzelmekkel, ahogy azt hitte, sosem csordulhat túl. Nem, Mihály a szerelemnek a szelét sem ízlelte meg korábban. Nem is nagyon izgatta, a milyensége, nem is vágyódott utána. De Ráhel egyetlen pillantásával, érintésével, szavával, megbénította.

- Micsoda egy finom tenyér – simogatta Ráhel – a viselője úriember lehet. Mert az vagy idegen, egy jó módú úri nép. Meg ne kérdezd, honnan tudom – kacagott fel úgy, hogy beléremegett az egész sátor – kiolvastam a tenyeredből.
- És még? Mit mond még a tenyered? – rebegette Mihály
- Azt, hogy türelmetlen vagy.... Ti nemesek mind azok vagytok. De én nem sietek sehová, előttünk az éjszaka – sejtelmes mosolyában minden ott csillogott: buja vágy, szépség, kacérság, és igen a bűbáj. Erős és határozott bűbáj

- Szépséges Ráhel – dadogta Mihály – megadok mindent, ha egész éjszakára velem maradsz.

Hát, a drága jó Zombor Mihály, az érintetlen, az Úr elkötelezett pásztorának készülő nemes ember, bizony Ráhel sátrában feladta elkötelezettségét. Kifulladásig szeretkeztek, még akkor is, amikor már feljött a nap az égen. Ráhel ölében, Mihály nem érzékelte sem az idő múlását, sem pedig vágyainak csökkenését. Olyan volt, mint az a gyerek, aki legelőször kóstolta meg a csokoládét... a gyerek, aki onnantól kezdve nem akart semmi mást, csak csokoládét majszolni, és minél többet kapott belőle, annál inkább függővé vált. Mihály, Ráhel rabja lett, a bujaság rabja. A cigánylány szépsége, tüzessége, vágytól forró csalogató öle, újra és újra bűnbe csalta őt. Már nem volt visszaút, Mihály menthetetlen beleszeretett. Beleszeretett egy rangon aluli, cigánylányba. Egy olyan nőbe, aki bár származását tekintve, igencsak alacsony sorba sorolható, nemesebben viselkedett, mint némely más kisasszony. Legalább is abban az értelemben, hogy neki szándékában sem állt Mihályt magához láncolni. Persze odaadta magát a férfinak, szerelemből. A cigányok, egy életben csak egyszer szeretnek igazán. Ráhel amint meglátta Mihályt, a szerelem a szívébe furakodott, és ő nem szabott gátat érzéseinek. Később az aggodás is társául szegődött. Mihály nemes ember, ő pedig csak egy cigánylány, egy eleve halálra ítélt kapcsolat. Ráhel megkísérelte felnyitni Mihály szemét, bár ő maga is majd belepusztult.

- Mihály, a mi szerelmünk kilátástalan. Kérlek, ne tégy olyat, amit később megbánnál. Én cigány vagyok. A mi vérünk sosem válhat eggyé.

- Nem érdekel, hogy mi vagy, csak az, hogy szeretlek. Nézd – mutatott a csuklójában verő ütőérre - ameddig ez itt, lüktetni fog, addig tart az irántad érzett szerelmem. Ha kell a világgal is szembe, megyek. Mindenkin átgázolok, érted, a boldogságunkért.

- Kérlek, ne tedd – rimánkodott Ráhel – félek, bajod esik. Apád haragja végtelen lesz.

- Az apámnak el kell fogadni.

Nem, Zombor hercegben az elfogadás, megértés, még csak szikrájában sem mutatta meg magát. Annál inkább a megvetés, a harag. A nemesi vére forrt a dühtől, mely annyira elvakította, hogy később olyasmire vetemedett, amire csak kevesek lettek volna képesek.

- Inkább meghalok, mintsem ilyen szégyenben kelljen élnem – tajtékozott az öreg Mihály – hát teljesen elment az a maradék eszed is? Előbb papnak állnál, most meg bejelentetted, hogy egy cigánylányhoz kötöd az életed.

- Annak a cigánylánynak neve is van. Ráhel. Ráhel a neve apám, és én szeretem őt

- Csak a holttestemen keresztül! Ha kell az életem árán is, megakadályozom

- És mégis mit tesz apám? Engem is elvitet, mint Malvint...??

Bár Mihály nem volt már kisgyerek, a herceg agyát fogságban tartó felháborodás, arra ösztökélte, hogy pofon vágja fiát. Erős markú keze, bődületes sebességgel csapódott Mihály arcába, jókora vörös foltot hagyva maga után.

- Most látott engem utoljára apám.



Csúnya felhők gyülekeztek az égen, jelezvén, hogy az Úrnak, nagyon csak nem tetszik, amit ideleln a „báránykái” művelnek. Mihály egyetlen öltő ruhában, távozott a Zombor birtokról. Felemelt fejjel, hátra sem nézve. Csalódott apjában, és már nem először. Húgát és édesanyját sajnálta, de nem tehetett mást. A szíve már csak egyetlen asszonyért dobogott, akiért még a tüzes lánván is átgyalogolt volna, ha azt kéri tőle valaki. Mihály 8 hónapon keresztül a táborban élt. A cigányok között, akik barátságos, kedves emberek voltak, s családtagként tekintettek a férfirra. Megismerkedésük második hónapjában, a cigányok törvényei szerint Ráhel és Mihály összekötötték életüket. A házassági ceremónia némileg más volt, mint a nemeseknél. Sokkalta cifrább. A rend főnöke, az úgynevezett vajda, mondta el a cigányáldást a fiatalok feje fölött. Ahol előbb Ráhel majd Mihály felesküdt a cigányok bibliájára, hogy egész életükben szeretni, tisztelni fogják egymást. Mihály, élete legszebb napjait élte Ráhel oldalán, még nem egy napon, örökre összetört a szép és boldog élet tükre, s a szilánkok egy életre szóló, örökké vérző sebet hagyta maguk után.

Nem is nappal történt, hanem egy viharos éjjelen. Fekete csuklyát viselő emberek, kapták körbe a völgyet. Mihály békésen aludt, semmit nem látott és hallott. Mire magához tért, egy sötét és nyirkos helyen feküdt, egyedül.

- Ráhel, Ráhel – kiáltozta kétségbeesetten, de mindhiába – válaszolni csak a rideg falak tudtak volna, a falak, amelyek nem beszélhettek.

3 nap és 3 éjjel tartott a rabság, majd a negyedik nap reggelén az ajtó végre kinyílt. – Indulj, szabad vagy – beszélt a csuklyája alól egy semmirekellő, aki még az arcát is maszk mögé rejtette. - Mihály kimenekült, és azonnal a táborhoz sietett. 3 napig étlen szomjan, kialvatlan, de csak futott és futott. Elkésett. A cigányoknak már az árnyékát sem találta. Mihály a völgy közepébe feküdt, oda, ahol négy nappal ezelőtt még a közös sátruk állt. Csak az ördög tudja meddig hasalt ott, mozdulatlan, várva a halálra. Egy hajszálon múlt az élete. Édesanyja 10 nap 10 éjjel virrasztott az ágyánál, és amikor Mihály magához tért csak annyit mondott: Miért nem hagytatok meghalni????

Zombor herceg felajánlotta fiának a békepipát, de az nem élt a lehetőséggel. Hogy is tehetne volna, amikor a lelke mélyén azt sejtette, az apja kezében futnak össze a szálak. Ő intézte, úgy, hogy távollétében a cigányoknak sátrat kelljen bontani. Ő üldözte el feleségét, és ezzel együtt a boldogságát is. Amint felgyógyult, vett a közeli faluban egy kis parasztházat és odaköltözött. Nem állt be papnak. Élete már Ráhel tulajdona volt. Felkerekedett hát és elindult nyugat felé. A cigányokat azonban senki sem látta. Akár csak a föld nyelte volna el Ráhelt és az egész cirkuszt. Egy éven keresztül bolyongott, bebarangolta az egész országot. Végül lehajtott fejjel, reményvesztetten tért vissza újdonsült otthonába.

Újabb egy év telt el. Mihály hasznosan töltötte minden idejét: életet mentett, újabb és újabb orvosságokat fedezett fel, árvaházat alapított, a szegény nincstelen gyermekek megmentésére. Nem tétlenkedett, egyik nemesebb cselekedetét követte a másik, mégis, az úri nép többé nem kívánta társaságába fogadni a „bűnös embert” Kazinda hercege úgy nyilatkozott Mihályról, hogy egy szemellenzős szegény ördög, akit elvarázsolt a cigány bűbáj,

még a Fogarassy Márkiság szerint, Mihály bemocskolta az egész nemességet tettével, és szégyenfoltot helyezett a Zombor kastély homlokzatára.

Igen, a sok szent és tisztességes ember, akik folyamatosan eljártak a misékre, akik művelődtek, szépirodalmi versenyeken vettek részt. Az urak, akik olyan nagyon tisztelték asszonyaikat, hogy még csak velük sem háltak. A nagy urak, akik sorra látogatták a lebujokat, a játékbarlangokat, ahol félholtra itták magukat, és reggel még arra sem emlékeztek melyik szajhával bújtak ágyba. Ezek a fedhetetlen emberek szólták meg szegény Mihályt.

A sors némelyeknek, hatalmas terheket akaszt a nyakába, még mások vígan eleveckélik egész életüket. Mihály soha senkinek nem ártott, mégis ifjú korára szinte semmije sem maradt. Elveszítette a nővérét, a szüleit, a feleségét, és ha, akárcsak egy kicsivel is, de gyengébb a jelleme, bizony már régen a föld martalékává vált volna, pláne azok után, ami még előtte állt....

A hatalom és a befolyás már azokban az időkben sem ismert akadályokat. És bár a cigányokról senki nem hallott ide s tova három éve, voltak olyanok, akikben a bosszú, azóta is fortyogott. Bánta a napot amikor elengedte a hordát, ahelyett, hogy végzett volna valamennyivel.

Amikor a remény, már végleg veszni látszott, s Mihály kénytelen- kelletlen beletörődött, hogy nem látja többé szerelmét, na akkor, akár egy álom, újra felbukkant a szép Ráhel. Amikor Mihály meglátta, éjjel az ajtajában állni, úgy hitte csak a képzelete, gúnyolódik vele, vagy Ráhel, mint egy kísértet tért be hozzá.

- Ráhel kedvesem, tényleg te vagy az – szívszakadva szorította magához kedvesét, zokogva– merre jártál szerelmem?

- Mihály - válaszolt ridegen az asszony – ha számított neked a szerelmünk, ne kérdezz semmit. Felejsük el a múltat. Soha nem lett volna szabad visszajönnöm, s legfőbbképp nem lett volna szabad beléd szeretnem.

- De hát mi történt veletek? Ki üldözött el. Mondd meg édesem, és bosszút állok, bosszút mindenért, és mindenkin

- Hallgass, hallgass már – kiáltozta Ráhel – Esküdj! Esküdj meg a szerelmünkre, hogy többé nem kérdezel, hogy nyugton maradsz.

- Nem tehetem szerelmem – csóválta a fejét a férfi – majd halálom lett a távozásod.

- Akkor újra eltűnök és nem látsz többé – förmedt rá az asszony

- Rendben – kapálózott Mihály – úgy lesz ahogy akarod.

- A keresztanyám – Tubi mama – aki magához vett és felnevelt, most nagyon beteg. Velem kell jönnöd, hogy meggyógyítsd. És Mihály, elismétlem, ha valóban szeretsz, ne kérdezz semmit, és legfőbbképp ne közelíts. Ha nem a keresztanyámról lenne szó, soha nem kérném a segítséged. Ami kettőnk között megesett, már elmúlt. Én csak egy cigány vagyok, már régen más szeretek.... Ha Tubi mama meggyógyul, ismét elmegyek.

Ráhel furcsa volt, és nem az aggodalom vagy a zaklatottság tükröződött a viselkedésében. De nem, Ráhel nem szerethet más, ezt Mihály egy percig sem hitte. Az asszony, egy út menti kis erdőszélen állította le a szekeret. Az erdő mélyén, egy aprócska sátorba húzta meg magát, Tubi mama és Betyár – Ráhel unokatestvére. Az öregasszony nagyon beteg volt. A lábai

valósággal elüszkösödtek. Mihály a kínok kínját élte át. Majd két héten keresztül, minden áldott este ellátogatott Ráhelhez, de az asszony nem volt hajlandó még csak rá sem nézni. Mihály mégis nagy odaadással ápolta az öregasszonyt, aki mindig úgy nézett rá, mint aki valami fontosat akar mondani. Igen Tubi mama szája nyíltni akart, csak hogy Ráhel tett róla, hogy ne beszélhessen, egyetlen árva percre sem hagyta kettesben őket. A kilencedik nap éjjelén, valaki követte Mihályt...

Két nappal később Ráhel máglyára vetették. A tér közepén, felállított hatalmas pódiumon, mindenki láttára, egy erős gerendához kötözték, és élve elégették. A vád: *kuruzslás, boszorkányság, szemfényvesztés, és egy férfi szerelmének bűbájjal való kikényszerítése*. Ráhel teste már félig elégett, mire Mihály tudomást szerzett a kivégzésről. Bele akarta magát vetni a lángok közé, de a katonaság megakadályozta. Még tömlöcbe is vetették, de apja közbenjárásának köszönhetően, csak egyetlen éjszakára szolt. Mihály megtört, testileg, lelkileg, emberileg, minden értelemben. Fel nem foghatta mi történt két nap alatt?? Senki nem tudott Ráhel visszatéréről. Minden este, úgy lopkodott ki az erdőbe, hogy senki meg ne lássa. Nem volt elég óvatos. Pedig Ráhel figyelmeztette, mindannyiszor emlékeztette rá, hogy senki nem értesülhet ittlétükről. Ráhel rettegett, végig rettegett valamitől, valakitől, - ostorozta magát a férfi – miért nem vettem észre? Ha az asszony megbízik benne, vagy ha ő egy kicsivel erőszakosabb, talán még mindig élhetne. Az önvád és az önmarcangolás... felváltva kavarogtak bensőjében. Létezik, hogy elítélnek valakit egyik napról a másikra, és legfőbbképpen miért? Nem jósolni tért vissza, hanem ... Mihálynak eszébe jutott Tubi mama, s mint ahogyan azt sejtette, hiába igyekezett, keresvén a sátrát, csak az üres helyét találta az erdőben.

Mihály többé nem hallott Ráhel rokonairól. Évekbe tellett még talpra állt, kínkeserves, napok, hetek, hónapok, sőt évek kellett, hogy elteljenek, mire Mihály némiképp összeszedte verembe borult önmagát. Az első két hónapban az önsajnálát és a bűntudat marcangolta, majd később mély egyhangúságba zuhant. Nem érdekelt többé semmi, sem a gyógyítás, sem az árvaház, sem az édesanyja, aki több alkalommal igyekezett a segítségére. Végül a sors úgy hozta, hogy épp édesanyja betegsége mozdította ki a bús melankóliából. A hercegné haldoklása, észhez térítette Mihályt. Éjt nappallá téve dolgozott, azon a gyógyszeren, ami végül megmentette Terézia Hercegné életét.

Mihály sebei sosem gyógyultak be teljesen. Többé nem nézett más nőre, nem kereste a boldogulást, és a boldogságot sem. Beletörődött sorsába, még akkor is, amikor az újabb csapással büntette. Szülei elvesztése után, nem maradt más számára, mint Róza és az ő családja. Legalább is, ami a rokoni ágat illeti. Mihály elismert orvos lett, főleg a szegények, elesettek orvosa. Az urak, még így, hogy sehol máshol nem ismert gyógymódok tudója volt, sem álltak vele szóba. Még az után sem, hogy vérátömlesztéssel megmentette Panna életét. Mihálynak nem hiányzott az Úri hacacaré, jól megvolt az árvaházzal, a kutatásaival és persze hűgával és annak családjával.”

- Milyen egy elviselhetetlenül kegyetlen történet – csóválta a fejét Laura és szemében könnyek gyülekeztek – mára, ez bőven elég is.
- Ugye- ugye – dorgálta az öreg – hát érdemes egymást bántani, apróságokon összeveszni?
- Ki ölette meg Ráhel?? – érdeklődött Alex

- Akkoriban a boszorkányságot keményen elítélték – felelte Bíró Hunor – és ki csak a szikráját megmutatta, vesznie kellett. Nem Ráhel volt az egyetlen, aki ilyen véget ért.
- Neki nem ezért kellett meghalnia – szólalt meg Judit is – azt sejtem, az idős Mihály keze lehetett benne.
- Hát – mosolygott az öreg – ezt talán már sosem tudjuk meg.
- Maga Hunor bácsi – mosolygott keserédesen Laura – maga ismeri a múltat, teljes egészében, és mi, mi pedig azért vagyunk itt, hogy mindezt megossza velünk.

*Egy újabb fejezettel gazdagodott a feltárt kastély urainak múltja! Egy nem akármilyen szeletet kaptak a fiatalok, az elmúlt idők bosszúszomjas, világából. Egy szerelem, egy bűbáj és egy aljas árulás... E három szó, mi tökéletesen jellemezte Mihály herceg és Ráhel a cigánylány szerelmének szerencsétlen történetét....*

## 15. Fejezet

A csillagerdei vadászat bizony messzi földön közismert volt. Híre még az Óperencián túlra is eljutott volna, ha létezett volna Óperencia. Hogy miben rejlett kivételesség, s mitől tűnt ki a hétköznapi vadászatok közül? Sok mindenben....

Kökényessy Kálmán életében két igazán fontos dolog létezett: a családja és a vadászat. Amikor vadászott, hiányzott a család, de a mikor a családdal marad egy jó kis vadászat helyett, nohát akkor meg azért kesergett. Folyton azon törte a fejét, hogyan ötvözhetné a kettőt. A vadászatok olykor egy hétig is eltartottak. Jöttek a szomszéd birtokokról, de néha még a Bécs környéki urak is megtisztelték jelenlétükkel a magyar erdőket. Bizony ezek a napok a felszabadultság, mulatság jegyében teltek. A férfiak kiengedték a gőzt, és esténként nyársra húzva süttették az elejtett vadat. Mellé vörösbort és szilvapálinkát fogyasztottak. Jól mulattak, mégis Kálmánnak hiányérzete támadt. Nem élvezte annyira a mulatságot a családja nélkül. Számára a vadászat többet jelentett, mint férfi mókát. Hiszen azok a délutáni, egynapos hajtások, amiken bizony már a legapróbbak is részt vettek, na azok voltak az igaziak. Főleg fácánra, nyúlra és néha vadkacsára is vadásztak a gyermekek társaságában. Ekkor a nagyvad elejtését és a solymászatot kihagyták a programból.

A játékos vadászat már kicsi kortól a harc szellemét nevelte az ifjakba. Az egyes fogások, módszerek elsajátítása bizony kellő alapul szolgált a későbbi, nemes harcokra, való felkészüléshez. Mindamellet, hogy kiváló szórakozást nyújtott, és mindig hatalmas evés-ivással zárult az ünnep, a fontossági sorrend mégis tovább húzódott ennél. Hiszen az állatok bundáját, szőrméjét tovább hasznosították: ruhadíszként, bélésként, takaróként, esetleg lábbeliként.

És hát ugye nem létezett vadász, kutya nélkül sem. Már egészen a nomád idők kezdetétől az eb, kulcsszereplőjévé vált a vadászatnak. Az elejtett vadat, nemcsak kiszimatolta, de még a gazdája elé is cipelte.

A Kökényessy család Csillagerdei vadászcastélyá, évente többször is benépesült, az íjjakkal, lándzsákkal, dárdákkal, nyílpuskákkal, dobógerelyekkel felszerelt nemesemberekkel, hogy megvívják csatáikat az erdő védtelen állataival. És ahogy az lenni szokott utóbbiak húzták a

rövidebbet. Egy napon Kálmán megelégette... no nem a vadászatot, hanem a férfiak kivételezett helyzetét e tevékenységükben. Egyik tavaszi beütemezett hajtás során, felpakolta a családját és velük karöltve indult Csillagerdőbe. A megnyitó napján aztán közölte a jelenlévőkkel, hogy minden év márciusában egy három napig tartó, közös mulatságot szerveznek, asszonyoknak, férfiaknak, gyerekeknek egyaránt. Amikor is a férfiak belevetik magukat az erdőbe, addig a gyerekeknek – mesterekkel szervezett – vívást, íjászatot, agyaggalamb dobálást szerveznek a kastélyhoz közel eső tisztáson. Az asszonyok pedig kilovagolhatnak a közeli tóhoz, vagy csak kiülnek a hátsó teraszra és átadják magukat a kellemes zongoraszónak, egy ízletes langyos tea és hozzá való sütemény kíséretében.

Kálmán kezdeményezéséből hagyomány lett, melyet az asszonyok melegen üdvözöltek, a gyerekek felüdülésként éltek meg, s a férfiak, nos azok között ilyen –is olyan is megbújt....

Kökényessy Péter, másod ízben készült a nagy hétvégére, amelyre immáron ötven családot vártak. Kálmán kora óta, sokat változott a világ, a nők most inkább az újdonságnak számító társasjátékkal töltötték az idejüket, a teázás és zongorázás mellett. A gyerekeké volt a vadászat első napja. Reggeltől délutánig részt vettek az erdei „kalandon” persze csak a kisfiúk, a lányokra külön felügyelő vigyázott a kastély kertjében. Esténként közösen ülték körbe a tüzet, ahol ropogósra sütötték a vaddisznót vagy az őzikét. A lakoma végeztével a gyermek – a dadák kíséretében – elvonultak szobáikba, a felnőttek pedig hajnalig mulattak. Így zajlott az éves márciusi vadászat a Csillagerdőben.....

Az 1886-os vadászat, beírta magát Úrkökény történelmébe. Egy olyan történelembe, ami zsongott a fájdalomtól, átszöttek ármányok, hazugságok, és fel – felvillant benne a bánat is. Mit is beszélek, hiszen felvillanásnál sokkal több jutott ez utóbbiból. Úrkökény nem szabadulhatott a gonosztól, mint egy szellem ott ólálkodott fölötte, s amikor kicsit lazult a szorítás, egy újabb csapás érkezett. Mintha nem jutott volna már eddig is épp elég.

A vadászat harmadik napján a férfiak korán reggel elhagyták a kastélyt. Igazi, nagy vadra számítva, a nyakukba vették a környéket. A tavaszi erdő illata, minden áldott reggelen valami új élményt adott, mint ahogyan minden egyes hajtás is. Bizony hány szegény őzike, vagy szarvas bánta, ezeket, a tivornyákat...

Szigetvári Vilmos egy Habsburg barátjával töltötte az egész hétvégét, vajmi keveset foglalkozott kedvesével. Ami annyira nem meglepő a herceget ismerve, de ami már annál is inkább taszító volt, hogy Benedek sem érdekelte. Mintha egész idő alatt valahol egészen máshol tanyáztak volna gondolatai. Igen, Vilmos úgy viselkedett, mint aki egy másik országban jár, ahol nincs se feleség, se gyerek, ugyanakkor végig feszült volt, mintha aggasztaná valami. Pedig még Mihály jelenléte sem lehetett számára zavaró, mert a férfi az utolsó pillanatban közölte, más elfoglaltsága akadt.

A csendes, nyugodt fákat puskadurrogás fogta közre, s a máskor jámboran szunyókáló állatkák, megkergülve menekültek. Igen menekültek csak épp nem volt hová. Az erdő telis-teli volt veszéllyel.

Igen! Sokszor nem is sejtjük honnan érkezik a veszély. Bár van, hogy piros felkiáltójellel illetik. Hirdetik, hogy vigyázz szakadék, vigyázz mérges kígyók. Mégis, van, hogy minden intő jel ellenére elsiklik a szemünk a veszélyt jelző táblák felett. Na igen, ezért nem felel helyettünk senki. Ha képtelenek vagyunk kinyitni a szemünk és odafigyelni a nyilvánvalóra,

talán meg is érdemeljük a sorsunk. De mi van azokkal a veszélyekkel, amelyekre nem készülhetünk? Mondjuk egy természeti csapás, amikor minden előzmény nélkül, egyszer csak a fejünkre szakad az ég, vagy mondjuk, kettényílik alattunk a föld. Mi van, ha esélyünk sincs elhárítani? Persze nem kell a természetnek beleavatkoznia, elég csak úgy irányítani az események folyását, hogy az, magától forduljon a negatív irány felé.

Minden vadászat magába rejti a kockázatot, mint ahogy minden egyes gyógyszer, amit újként lenyelünk. A sűrű, lobkoronákkal tarkított erdő ezernyi veszély forrása lehet, mert temérdek vadállat bolyong benne. Igen a vadállat kifejezésnél találhatóbb jelzővel nem is lehetne illetni azt, aki embertársát halálos támadásnak teszi ki. Mert jelen esetben a vadállat szó nem egy feldühödött vaddisznót takar, korántsem, hanem egy báránybőrbe bújt farkast, aki veszélyesebb bármilyen dühödt bikánál.

A vadászat tragikus véget ért. Egy szívvel kevesebb dobbant már az erőben. A nagy vad helyett, Gróf Kökényessy Péter holttestét cipelte a hamvas paripa. Szegény Péter, úgy feküdt keresztbe lován, mint egy jól megtömött zsák. Eleredt az eső, s a ló, a kastély bejáratához érve levetette hátáról egykori gazdáját. Érces, fájó, nyerítésére kiszaladtak az asszonyok....

- Nem- ordította édesanyja – Nem! Fiam. Hogy lehet ez???? Mi történt a fiammal????

Péter mellkasába három golyó fűrődött. Hófehér ingjét átszínezte a testéből kizúduló vér, és közben még mindig szakadt az eső. Róza elveszítette az időérzékét, csak térdelt egyetlen fia holtteste mellett, és zokogva ugyanazt a kérdést ismételtetett: Miért????

A jelenet letaglózta a vendégsereget. A korábban hangosan ünneplő urak, mélyen magukba zuhantak. Péter látványa, meghökkentette a jelenlévőket, mégis mint ilyenkor általában mindenki ugyanarra gondolt: *Akár én is lehettem volna az áldozat....*

Igen! Bárki áldozatául eshet, egy vadászszerencsétlenségnek. Nem veszélytelen küldetés jól tudják azt kik eme „szórakozást” űzik. Bizony elgondolkodtató, hogy ilyesmi egyáltalán megtörténhet. Az élet kiszámíthatatlan, nem várt eseményeket hoz magával jót és kevésbé jót, avagy folyamatos tragédiákat. De mi van, ha a véletlent tesszük felelőssé, úgy, hogy köze nincs az egészhez? Létezhet ember a földön, aki ártana egy ilyen özikelelkű férfinak, mint az ifjú Péter? Ő, aki soha életében, egyetlen szavával sem sértett meg senkit. A gondolkodó, civilizált ember, nem csak jóra használja fel a teremtőtől kapott tudását, hanem gonosz tettekre is. A hatalom, a befolyás és pénz iránti vágy felülír minden egyebet. Nem számít, mit kell tenni a Kánaán eléréséhez. Gyilkolni kell? Hát vegyük elő fegyverünk és célozzuk meg a vadat! Néhány méterrel arrébb repült a golyó? Noés? Mit számít egy emberélet, amikor ez által elgördül a végső akadály, az akaratunk érvényesítése felé vezető ösvényről.

Mély gyász ereszkedett Úrkökény fölé. Utoljára András halálhírének napján fagyott meg ennyire a levegő. Amikor a szolgák kifeszítették a fekete lobogót a kastély oromzatára, valójában akkor tudatosult mindenkiben, hogy Péter nincs többé. Panna két napig kis sem dugta orrát a szobájából. A bátyával folytatott utolsó beszélgetésre gondolt, arra milyen elviselhetetlenül szólt hozzá. Panna lelkében mégis a düh felül kerekedett a fájdalom.

Gyűlölte testvérét, amiért az így magára hagyta, és gyűlölt mindenkit, gyűlölte látni a szánakozó arcokat, hallgatni a részvétnyilvánításokat, gyűlölte Oszkár kedves arcát, és türelmét, amit irányába tanúsított. Szíve szerint felpakolta volna mindenét a hintóra, és úgy hagyja el Úrkökényt, hogy többé vissza sem néz. Bánatára viszont még nem jött el az a férfi, aki kiszabadíthatná ebből a szerinte „falusi mocsokból „

- Miért nem költözhetünk fel Bécsbe? – szegezte anyjának a kérdést már számtalanszor
- Az udvarban is lakhatnánk, hála a nagyapám jó frigyének.
- Lányom. Ne légy ennyire telhetetlen! A mi otthonunk Úrkökény.
- Az enyém ugyan nem – dacosan felelt Panna, a maga kiállhatatlan módján – az első adandó alkalmat kihasználom majd, és itt hagyom ezt a porfészket.

Panna az ablakpárkányon üldögélt. Szemeinek fehérjét vörösre színezte a sok sírás. Odalenn az udvaron, nagy volt a készülődés. Róza, Malvin kíséretében a kápolna felé tartott. Ott ravatalozták fel Pétert. A délutáni temetésre készülődött mindenki, aki csak élt és mozgott. Panna nem akarta, nem akart testvérét a ravatalon kiterítve, holtan látni. Azt sem akarta, hogy bárki meglássa bánatát, ezért is zárkózott be szobájába már két álló napja. Anita az ajtaja elé viszi az ételt, és a küszön hagyja. A család kifejezett kérésére, szűk körben került sor a temetésre. Róza ragaszkodott hozzá, nem viselte volna el a sok szánakozó arcot. Temérdek részvéttel jelző levél érkezett, melyet a hercegné még csak ki sem bírt nyitni. Az udvar lassan kiürült. A szolgák és a család valamennyi tagja már a kápolnában gyülekezett, kivéve Pannát. A lelkiismerete – amiről sokan azt tartották nincs is neki – végül legyőzte és fekete ruháját felöltve lesétált a lépcsőn.

- Hát te meg mit keresel itt? – vont a felelősségre az udvaron ácsorgó Oszkárt - nem érdemli bátyám, részvéted?
- Önre vártam kisasszony – válaszolt csendesen – aggódtam Önért, nem akartam magára hagyni, egy ilyen szomorú napon
- Ugyan mi vagy te? A testőröm tán?
- Nem, csak egy egyszerű szolga, aki figyel uraira.
- Kitüntető figyelmedért, talán hálát vársz?
- Nem Grófnő – hajtotta le alázatosan a fejét Oszkár – semmit sem várok.

Végül csak kettesben indultak a kápolna felé, és bizony mikor annak bejáratától már csak pár lépés választott el, a gőgös Panna minden méltóságát levetkőzve, belekarolt az intézőbe. Elmondhatatlan az a kép, ami odabenn tükröződött. A feketén kívül nem láttatta magát más szín. Zokogó asszonyok, méltósággal viselkedő férfiak és egy test, mely nem érzett már többé. Róza óhaja szerint, csak a család és a hozzájuk tartozó hűséges személyzet vehetett részt a temetésen. Örökké őrizni akarta-e nap fájdalmát a szívében, tisztán, mindenféle kívülálló jelenléte nélkül. Anélkül, hogy sajnálkozó szavakat, kézcsókokat, vagy bármi más tolerálnia kelljen.

Hogy mikor csap le ránk a halál, nem láthatjuk előre. Azt pedig, hogy miként hat mindez a szeretteinkre, szintén nem érezhetjük át. Róza-e napot csakis kizárólag magának és elhunyt

fiának szerette volna szentelni, ezért zárta ki azokat, akik pedig Péter barátai, ismerősei, esetlegesen távoli rokonai voltak. Igen, Róza így rendelkezett, csakhogy valamivel nem számolt. Minden óhaj és jogos elvárás ellenére, Péter temetésén mégis megjelent egy hivatlan vendég. Nem jelentkezett be előre, nem küldött futárával részvét táviratot, sőt még csak egy szál virágot sem. Egy, nem akármilyen vendég felbukkanása vonta el a figyelmet a halál fájdalomáról. Egy ismeretlen férfi állt meg a kápolna ajtajában. A nap kisütött és nem látszott több belőle, mint testének körvonalazott árnyéka. A nem várt vendég, egy idegen, akinek semmi keresnivalója nincs egy ilyen családi eseményen. A hivatlan vendég, aki ráadásul még idegen is. Vagy mégsem? Megeshet, hogy az ismeretlennek hitt nagyon is ismerős, s a vendég valójában nem is vendégségbe érkezett, hanem egyszerűen csak hazatért.....

## 16. Fejezet

A *Zöld Macska*, egy ócska kis csehó volt, a Titanilla utca és az Akácos fasor sarkánál. Remek kilátást biztosított, a nem messzi épült Borostyán térre, ahol nyári időszakban bizony bugyogott rendesen az élet. A tökéletesen kivilágított park közepén egy óriási szökőkút csobogott, fiatalok százai lopták itt idejüket. A „Macskeból” jól látszottak a közeli diszkó fényei is, nem különben a kicsinyke jégpálya, amit úgy három évvel ezelőtt pályázott meg a kerület, s tavaly télen, végre meg is nyitották az emberek előtt. Egyszerűen nyáron, a tér pezsgő, ritmusos élete, télen a jégpálya közelsége, vagy épp a helyi diszkó, nem kis tömeget mozgatott a „Zöld-ség” irányába.

Egyszerűen a Zöld Macska, a maga zöldes, sárgás, pirosas fényeivel, a háztömbnyi hosszúságú bárpultjával, temérdek kis bokszaiival, és privát játéktermével, igazán jó helyen „dorombolt”. Pár év alatt, a környék, egyik legfelkapottabb kocsmája lett.

Valter nem látogatott efféle helyeket, ha be is tért valahová, inkább kávéházat választott. Szenvedéllyel szerette a kávékülönlegességeket. Így hát, havonta egyszer mindig engedett a csábításnak és beült, egy kókuszos-mogyorós, meggyes-karamellás finomságra, de legújabbán a mandulakrémmel dúsítottat részesítette előnyben. A belvárosban talált rá arra a kedves kis teraszos kávézóra, ahol mindenféle ritkaságokat kínáltak, indiai vagy akár amerikai ízekkel.

Ám, ha az ember képtelen aludni, azon a kávé bizonyosan nem segít. Így Valter, életében először, betért a lakásától csak pár lépésnyire nyávogó Zöld Macskába, azzal az eltökélt szándékkal, hogy csacsi részegre issza magát. Nehéz szívvel nyomta le a kilincset, de egyetlen út mutatkozott az éjszaka átvészelésére: az alkohol.

Odabenn füstös, alkoholszag terjengett, s rengeteg ember. Még a terem túloldalára sem lehetett átlátni. Mondjuk, Valter nem is vágyott a boy közepébe. Leereszkedett az előtte árválkodó bárszékre és rendelt magának egy vodkát. Tisztán, mindenféle pacsulit, jég és egyéb kiegészítőtől mentesen. Tisztességgel végigmarta a torkát, de a bátor „vitéz” állta. Nem engedett a testét hatalomba kerítő izzadásnak, a pírnek, mely sminkecset nélkül ugrott körbe egész arcán. Ja igen, s a szeméből kicsorduló könnycsepp sem tántoríthatta el, mely ez esetben, nem bánatának követe volt. Valter már a harmadik pohárnál tartott, amikor ismerős illat lopta be magát a bűzös – füstös levegőbe.



- Vanília, melyben épp csak kiérződik egy „falatka” jázmin. Ez lehetetlen – gondolta és hamarjában hátrafordult. Laura állt mögötte. Álldogált! Imbolygósan, de azért még két lábon. Egyik kezében Martinis pohár, a másikban hosszú vékony cigaretta. Három férfival beszélgetett, az ajtó sarkában állva. Kacagott, rikkangatott, s a férfiak, úgy kapták körbe,... úgy, hogy az Valternek nagyon nem tetszett. Három férfi, és egy csontreszeg nő. Nem, Laura nincs tisztába az erőviszonyokkal. Valter, bár dühe, még mindig forrt, nem kívánta Laurának, azt, amit minden jel szerint, a férfiak, szemrebbenés nélkül megtettek volna.

- Drágám – ragadta karon a nőt, aki – Valter szerencséjére – a döbbenettől még ellenkezni sem bírt – csakhogy megtaláltalak. Ebben a rengetegben teljesen elvesztettük egymást – beszélt a férfiakhoz – ha megbocsátanak, magammal viszem a feleségem.

A feleség szó, mint egy bűvös kártyalap, vagy egy fekete cica jelenléte az utakon, na kb. ilyen hatást ért el a teremtés koronáinál. Fintorogva már odébb is baktattak. Mire Laura feleszmélt már csak Valter állt neki gardedámot.

- Mégis mit képzelsz magad? Hogy jön ahhoz, hogy belerondítson az estémbe?

- Laura, maga az utolsó, akit ma látni akartam. Még egy földönkívülivel is szívesebben időznék, mint kegyeddal.

- Akkor hát mit akar?

- Hihetetlen. Tényleg nem látja? Most mentettem meg attól, hogy holnap nagyon gyűlölje magát. Vagy szokása tán, három férfival egyszerre ágyba bújni? Ezek a fickók nem, esti mesére jelentkeztek!

- Ugyan... mit érdekli az magát? És ha megölnék, vagy ha csak úgy végigmennek rajtam... na és? Hiszen én vagyok az Laura. Akit mindenki megvet, akit gyűlölnek, aki... aki, nem ilyen életet akart.. – Lau bizony elpityeregte magát, de még ezt is emelt fővel tette. Valter szíve mégsem lágyult meg.

- Aki nem akar ilyen életet, az tesz azért, hogy kiérdemeljen egy jobbat. Hazaviszem!

Amire Valter végképp nem számított, az egy bólintás volt Laura részéről. Még csak nem is hadakozott. Istenem, gondolta Valter, mit meg nem teszek azért a nőért, ki úgy szólt anagyapámhoz, mint egy utolsó bunkó. Mit meg nem teszek – tépelődött tovább, már Laura autóját vezetve – s mire nem volnék még képes??? Itt ül mellettem, kifelé bámul az ablakon, és olyan, olyan magányos és szomorú. Hozzábújnék, megölelném, erőt adnék neki, hogy.. hogy aztán ismét beléd rúgjon – szelte ketté gondolatát egy hirtelen jött, hang, mely hangtalan ordított a fülébe. Zárd le ezt Valter! Laura királylány, te meg csak egy juhászlegény vagy. Laura palotában él, te pedig kunyhóban. Igen, a Rendes villa látványa, bár nem időzött mosoly szája szegletében, még a nem létezőt is odafagyasztotta.

- Megérkeztünk. – oldalra nézett és látta, hogy Laura békésen szunnyad mellette. Gyönyörű, védtelen és mégis nagyon – nagyon veszélyes. – Na gyere – ölébe kapta a lányt, de előtte még kikotorta táskájából a kulcsait.

Villanyt nem kellett kapcsolni, a mozgásérzékelő azonnal fénybe borította a kertet. Odabenn szintén világított az éjszakai fény, és bár Hunvald Valter sosem járt még Rendes Gyula palotájában, hamar kitalálta, hogy a háló csakis az emeleten lehet. Három szobába is benyitott, végül a negyedikben megtalálta Laura személyes cuccait: a fésülködő asztalán fésűket, krémeket, ékszereket, még egy hajpántot is. Az ágya hatalmas volt, és hófehér, ahogy az egész szoba is. Minden! A beépített tükrös gardrób, a fésülködő, a szőnyeg, a függöny, s még a sötétítő is, csupa- csupa hófehér. Letisztult és finom, mint maga Laura – legalább is külsejében, gondolta hozzá Valter.

Az ágyhoz sétált, letérdelt és óvatosan ráfektetette a nőt. Épp, mikor le akarta fejteni, a nyakáról a kezeit, Laura kinyitotta szemeit. A kintről beszűrődő holdsugár megvilágította a szobát, sejtelmes, ezüstös-kékes fényt festve rá. Laura özikeszemekkel nézett a felette térdelő Valterre. Egyszeriben vonzónak és férfiasnak találta. Magához rántotta és rátapasztotta ajkait a férfira. Valter borostái kellemesen bizsergették a bőrét, és a szája gyengéden simult az övére. Laura esztét vesztette Valter érintésétől, szorosan magához vont és mélyen beletúrt mélyfekete fürtjeibe. A férfi lehelete perzselte, égette, s mikor végre megnyíltak ajkai az egész testében elhatalmasodott a visszafoghatatlan vágy.

A reggel semmiben sem hasonlított azokhoz a korábbi sietősökhöz, a bekapva *reggelizősökhöz*, az egymástól kutyafuttában elköszönőkhöz. Igen, Larua reggelei Gyuszival vagy nélküle mindig ugyanolyanok voltak. Kiugrás az ágyból, gyors fogmosás, még gyorsabb reggeli, s talán már gyorsnak sem nevezhető puszi és irány, ki merre lát.

Ezen a reggelen egy új és ismeretlen társ feküdt Laura szobájába, az ágyába. Az érzés sem tűnt ismerősnek. Odabújósan aludni, hallgatni, ahogy a másik békésen szuszog, figyelni szíve egyenletes lüktetését, úgy, hogy mindeközben számos kérdés és miért cikázik a fejünkbe.

Laura félve nyitotta ki a szemeit. Abban biztos volt, hogy Gyuszi karjai nem ölelhetik, hisz ő nemcsak egy másik országban, de épp börtönben csücsül. Semmire sem emlékezett a múlt éjszakából, és szemeit összeszűkítve tekintett fel végül, arra a férfira, akinek a karjai melegében, nem is volt annyira borzasztó. *Valter???* – kérdezgette magától. Addigra a férfi is feleszmélt és azonnal kiszúrta a lány zavarát.

- Jó reggelt hercegnőm – mosolygott Valter, aki meglepően jól festett a reggeli fényben, s hiányos öltözetében. - Jaj nekem, mit tettem – törődött bele sorsába a lány.
- Magának is – felelte csendesen
- Magának is???? Azok után, hogy itt aludtam, tán nem kéne ennyire hivataloskodni.
- Történt tán olyasmi, amiért most szimplán tegeződnünk kellene?
- Olyasmi??? – tette a hülyét Valter
- Nem emlékszem semmire- csattant fel Laura – semmire...
- Együtt érkeztünk, s most együtt ébredtünk. Ennyi történt.
- És- sunyított Laura – mi ketten, szóval, csak aludunk vagy csináltunk esetleg mást is?
- Egy ilyen mamlasz, mint én..., ugyan – csóválta a fejét a férfi, s közben öltözni kezdett – mit kezdhetsz te énvelem...

- Valter ez nem vicces! Ez itt Gyuszi háza, az ő ágya, s én az ő menyasszonya vagyok. Beszélj már!!!!
- Na hát nem könnyebb így?
- Hogy???
- Tegeződve! Még veszekedni is egyszerűbb.
- Menj te a bűdös francba

Laura kiszaladt a fürdőbe és jó hideg vízzel átmosogatta arcát. A gyomra irányából égtelen morgás hallatszott, s hozzá hányinger társult. A másnaposság bizony rossz társ..., de még milyen. A másíkról, aki odabenn öltözik nem is beszélve.

- Figyelj te lány – beszélt magához a tükör közvetítésén át – csak nem remegett meg a térded egy Hunvald Valtertól? Szedd össze magad és indulj, elvégre otthon vagy, ő meg.. Ah a mindenit neki, mi van veled Laura????

Valter vonzó férfi – kotyogta belső hangja – igen, most, hogy pólóban láthattam, s a mellkasán pihentem, jól látszott, hogy ő egy koldus ruhába bújt királyfi. Valterből valóban az lehetne, némi fazonigazítással s csak egy picit korszerűbb ruhákkal. Nem, nem és nem – korholta magát majd, rátartian sétált vissza a szobába, ahol Valter már felöltözve várta.

- Nos, annak fényében, ami közöttünk vagy megtörtént vagy sem, ugye érvényét veszítette a kitiltás?
- Te meg miről karattyolsz?
- Tőled nem fogok elnézést kérni, de a nagyapádtól szeretnék. Megbántam minden szavamat. Én, nagyon kivoltam tegnap, s szegény Hunor bácsin vezettem le a mérget.
- Annak fényében, ami az éjszaka történt – kacsintott Valter – legyen, de nem felejtettem ám el, ennyivel – fűzte hozzá sejtelmesen – nem győztél meg.
- Én, nem is győzködtelek.
- Erre azért ne vegyél mérget – nevetett Valter
- Mekkora bunkó vagy – visította Laura
- Az te voltál, tegnap az öreggel – komorult el Valter arca - Ha meg egyszer, akárcsak a hangodat is felemeled, repülsz a házamból, és nem érdekel mit mond a nagyapám.
- Ugyan már – hergelte Laura – neked csak a szád jár. Mire vársz még? Indulj!
- Miért mennék busszal, mikor veled is mehetek?
- Na azt már nem. Még azt hinnénk.. – elharapta a szót, sajnos túl későn.
- Mit? Tán csak nem azt, hogy együtt töltöttük az éjszakát?

Laura fűjtatott, épp csak tüzet nem okádott, de a kegyetlenül kínzó teste visszafogta. A kavargó gyomra, a fülsüketítő fejfájása, és a szédülés, együtt már túl sok volt. Egyáltalán nem készült csatára, és mivel tudta, hogy vesztesre áll, ráhagyta Valterre.

## 17. Fejezet

Amikor egy órával később Judit, Alex és Hunor bácsi, látták együtt érkezni „Csipkerózsikát” és „Quazimodot”, mindannyian nagyot néztek. Az öreg Hunor, azért a lelke mélyén örült. Ismerte jól az unokáját, s látta előző nap kitörő dühét, ami nemcsak az ő

sértésének szólt. Valter tekintetében, más számára talán észrevehetetlen csillogás gyúlt, mindannyiszor ha Laura a közelben tartózkodott. Bíró Hunor öreg volt és beteges, de a szeme, jobban látott, mint a sas.

Laura nem engedett szót senkinek. Illedelmesen elnézést kért a mesélőtől, aki szokásához híven melegen üdvözölte, és örömét fejezte ki, amiért a nő eljött, s főleg mert unokája, volt olyan kedves és megbocsátotta a kisasszonyka tettét. Hunor bácsi tovább mesélt hát.....

\*

Azok, akik ismerték Gróf Kökényessy Andrást, becsülettel meggyászolták, megsiratták, anno halálhírét véve.

Azok, akik ismerték és szerették, jól tudták, a Gróf alázatos, igazságos, egy tisztalelkű nemesember, aki bizony nem terem minden bokorban. Olyan, akiben benne lakozik a szeretet, a mások iránti megbecsülés, a tisztelet, a ranghoz illő méltóság.

Nem kevesebb figyelmet érdemelt ama tulajdonsága sem, amely az Úrkökény falvaiban lakó parasztok, szolgák felé irányult. Más urakkal ellentétben, András nagyon is emberszámba vette munkásait, a parasztokat, akik, ugyan alacsonyabb sorban éltek, sorra becsületes emberek voltak. Ha a szükség úgy hozta, nem szégyellett segíteni rajtuk, amit ezek az egyszerű népek, sokszorosan megháláltak. Nemcsak munkájukkal, hanem hűségükkel, és olyan apró, elsöre talán jelentéktelennek tűnő tetteikkel, amit más nemes, bizonyára észre sem vett volna.

A Gróf nem, azaz ember volt, aki belekötött másokba, sőt ha valaki nekiment, - ami igen csak kevés esetben fordult elő – ő inkább kitért. Nem ütött vissza, nem lendült támadásba, pedig erőfölénye mindig is benne lakozott.

Kerülte a konfliktust, még a hangját is csak nagyon ritkán emelte fel. Igaz, határozott volt, de semmiképp sem fennhéjázó.

Igen, Gróf Kökényessy András emlékképe így élt a köztudatban. Egészen pontosan addig a percig, még egy napon, váratlanul fel nem támadt a halálból, és vissza nem tért egykori otthonába...

- Kifelé – kiáltotta, mély erős hangján, ami a kápolna kőfalainak visszhangzásában dupla súllyal hatott – mindenki...
- András?

A gyászoló Róza, remegő hanggal és testtel állt fia koporsója mellett, s döbbenet nézte egykori – halottnak hitt urát – aki az ajtóban magasodott. Az idő nyomai már jól látszottak arcán, de kétség sem fért hozzá ő az....

Az egyébként is szétesett asszony, már végképp nem értette mi is történik körülötte. „*Visszatért András, Visszatért András, Visszatért András...*” – ismételte magában. S közben a talaj egyre ingoványosabbá vált alatt. Úgy érezte megmozdult a föld, és ő egy hatalmas bűgőcsiga belsejében, ül, ami csak pörög és pörög, még végül kidobja és összetöri. Nem uralta már gondolatait, a valamikori éles esze, megcsorbult...

- Azt mondtam kifelé - ordította el újfent magát András, majd Rózára és Vilmosra mutatva hozzátette: – Te, és te, itt maradtok. A fattyú - biccentett Benedekre – kotródjon ő is.

A mindig karakán és dölyfös Szigetvári herceg, szótlánul kísérté ki gyermekét, s Benedek rémülten ugrott szeretett dadája karjai közé, ahol végre biztonságot talált.

- Ki az a bácsi Fatima? – érdeklődött a gyermek – és miért ordít a papával és a mamával?  
 - Nem tudom gyermekem – hazudta Fatima, aki nagyon is ismerte a hangot és a testet... Mégis, az odabenn tomboló férfi ismeretlen volt számára. Árnýéka sem volt a tisztaság Andrásnak. A gyermek, akit annak idején dajkált, akit a karjaiban altatott el, akinek sok –sok éjszakán át, énekelt, tisztességes, rendes ember volt, de az odabent egy vérszomjas állathoz hasonlított.

Eközben a kápolna belsejében, Róza – szerencsétlen teremtés – csak zokogott és hol jelenlegi, hogy első urára pislogott. Szeretett volna menten a föld alá süllyedni, eltemetni magát is szeretett gyermekével, akinek ij otromba mód meggyalázzák temetését. Maradék méltóságát, gondolatát összeszedve, erőtlén szavai Andrást kérelték

- András! Az égbe kérlek, fiúnk a ravatalon fekszik.  
 - Igen asszony, ott fekszik. – orrolt rá otrombán - Sosem hittem, hogy holtan kell, újra látom, elsőszülött gyermekem.  
 - Akkor hát temessük el tisztességgel, s azután megbeszélünk mindent.  
 - Fiam temetésén nem lehet jelen, gyilkosa..., az, ki mindmáig úgy hihette, engem is elpusztított.!!!!  
 - Miket beszélsz ó András – jajgatott Róza  
 - Kérdezd urad, akit oly hön szeretsz, aki annyira megbabonázott, hogy észre sem vetted miféle ember. Akinek képes voltál egy fattyút szülni.  
 - Elég – kakaskodott Vilmos – gyermekem nevét, szádra sose vedd!!!!  
 - E férfi itt, - mutatott Vilmosra - Szigetvári Vilmos Herceg, ő a felelős a velem történetekért.  
 - András – sziszegte Róza – nem tudod mit beszélsz...  
 - Bár tévednék – nézett vissza szúrósan – bár csak álom volna, hogy asszonyom, hozzám gyilkosomhoz. E férfi, nagyhatalma, befolyása révén elérte, hogy hadba küldjenek. Olyan területre irányított, ahol egymást érték az aknák.  
 - András – csuklott el Róza hangja, s könny mosta szemei már alig érzékelték némi fényt – ezek nagyon erős vádak  
 - Nem vádak Róza, ez a színtiszta való. Vilmos az életemre tört... mert miután mégis túléltem a robbanást, saját kezűleg döfte belém a tört. Hátba támadott, ahogyan csak a patkány teszi. De az utolsó előtti pillanatban hátratekintettem és láttam önelégült ábrázatát.  
 - Hány életed van neked, te kutya? –Vilmos nagyobbab robbant, mint a bomba, eddig bírta, még végül kibuggyant az igazság – de most megdöglesz- rántotta elő kardját.

András sem volt rest. Felkészült a „kellemes” fogadtatásra. Várta, szomjazta a percet, amikor revánsot vehet Vilmoson. Amikor bosszút állhat mindazért, amit ellene, s gyermeke

ellen elkövetett. András számára nyilvánvalóvá vált, hogy csakis a herceg ölethette meg fiát. A herceg, akiről bár családjának sosem beszélt, folyamatosan Úrkökényre pályázott. Számtalan alkalommal felkereste őt, előbb kedvesen, majd később követelőzően, végül már attól sem riadt vissza, hogy a halálba küldje.

A Szigetváriak befolyása már akkor is magasabbra nyúlt bárki másénál. S, sajnos, amíg a katonaságban, vagy benn az udvarban, az uralkodó közeli krémében, meg- meg bújtak árulók, akik pár aranytallérért még a saját anyjukat is áruba bocsátották volna, bizony bármi megtörténhetett.

- András – kiáltozta Róza – miről beszélsz? Miért vádolod Vilmos efféle gatzettekkel? – nem Róza még mindig nem hitte, hogy András igazat mond. Mégis mi értelme lenne ennek???

- A robbanás, amiről úgy tudtátok a halálomat okozta, - igaz csak pár méteren múlt – de elkerült. Megsérültem. Ezer sebből vérzett a testem, de visszavonszoltam magam a bázisra. Gondoltam ott majd segítenek, ellátni a sérüléseket. Épp be akartam lépni a sátorba – a fájdalom kiült az arcára, és a düh is. Megkeményedtek vonásai, sziszegve beszélt tovább - amikor Vilmos megjelent. Egy pillanatra láthattam arcát, aztán belém mélyesztette törét... Azt kiáltotta, végre nem állsz már az utamba. Magával vonszolt és bedobott a folyóba. Azt hitte meghaltam, de tévedett...

- Lehet, hogy túlélted, de most nem lesz ilyen szerencséd. – üvöltözte Vilmos, kivetkőzve magából – ez a birtok többé már nem a tiéd. Az enyém és Benedeké.

- A te fiad soha nem léphet Úrkökény földjére – válaszolt András – amint végzek veled, kipenderítem innét.

- Elég – kiáltozta Róza – elég már – Az asszony tombolt, úgy, mint aki az eszét veszítette – Miféle emberek vagytok ti? András, a fiad halott, és Ön – nézett Vilmosra könnyáztatta szemeivel – valóban képes volt... képes volt minderre...??? Mondja meg hát miért?

- Buta asszony nép – vihogott Vilmos – Azt hitted a szépséged fogott meg, vagy azaz éles eszed – gúnyolódott. Nekem Úrkökény kellett..., és megszeréztem!

Elszabadult a pokol. A két férfi egymásnak esett, s közben Róza fennhangon zokogott. Odakinn mindenki azt találgatta, vajon mi történik a zárt ajtók mögött. Hallatszott a párbaj zaja. Egymásnak csapódó kardok, nyögések, duhajkodások moraja.

András egész testével nyomult előre, minden idegszálával, erejével, és akaratával támadta Vilmost, aki nagyon jól állta, s hárította a támadást. Tíz perce ütköztek a kardjaik, amikor, úgy látszott, végül Vilmos feladja a harcot. Ekkor András egy váratlan csapással megsebesítette a bal karját.

Mint amikor a szunnyadó bikát felpiszkálják, valahogy ilyen hatást gyakorolt a tör éles hidege, Vilmosra, mely húsába vágódott, jó mély barázdát ejtve benne. Hófehér inge, pillanatok alatt vörösben izzott. Patakokban folyt ki belőle a vér.

Vilmos támolgott, de nem adta fel, új erővel iramodott András felé, s bár bal keze már semmi segítséget nem nyújtott, elegendőnek bizonyult a maradék jobb is. Bosszúszomjasan hajtott előre, s ütötte, üzte a grófot. És mikor az ő töre is húsba vágódott, kárörvendően felvihogott.

- Megdöglesz te kutya!!!!

Most András lábából zúdult a vér, aki érezte mély vágás tátonghat benne, mert egy kicsit még meg is szédült. S bizony, ha nem néz fel, Vilmos valóban végez is vele. De András félregurult a földön, így Vilmos kardja a kápolna földjébe vágódott. Immáron fegyver nélkül maradt a herceg.

Nem kérdés, hogy fordított esetben Vilmos azonnal végez Andrással, de Kökényessy, bár izzott benne a gyűlölet, egyenlő esélyeket akart teremteni. A földön heverő tarsolyából előzúzta tartalék pallosát, és Vilmos kezébe dobta.

- A saját fegyvereddel öllek majd meg. – kiáltotta Vilmos

A majd félórát kitevő csatában mindkét férfi elfáradt, mégis fáradhatatlan vívtak tovább. Arcuk éle mit sem változott. Épp olyan elszántan, mindenre képesen néztek egymással farkasszemet. Hajuk csapzott, ruházatuk is átázott, izzadt, vérrel keveredett testszag, terjengett, melyet felerősített a ravatalon fekvő halál szaga is.

Eközben Róza még mindig sírt. Testét rázta a félelem, s a fájdalom. A könnyek már nem segítettek. Az érzés, hogy a férfi becsapta, már nem volt kérdés, túlnőtte magát a valóságon, épp akár a fájdalom. Hiszen Vilmos beismerte. Nem volt már mibe kapaszkodni. Az egész Vilmostal megélt élete egy nagy hazugság volt. A férfi sosem szerette, mindig is csak a birtokra pályázott. De nem, Pétert sosem bántotta volna, hiszen sajátjaként szerette....

András a földre került. Harcolt a végsőig, de úgy tűnt, immáron elérte az útja végét. Itt Úrkökényben, itt, ahol annak idején megláthatta a napvilágot, ahol rengeteg szép percet megélhetett. Itt leli majd halálát, drága fia Péter mellett. Kardja a falnak vágódva megsemmisítette saját magát. Vilmos pedig, ezt kihasználva ellökte. A gróf nekiesett a koporsót tartó vas állványnak, melynek éle, mélyen végigkarcolta derekát. Testéből minden erő elillant. Még a bosszú sem bírta rá, hogy folytassa, hogy felálljon, hogy arrébb guruljon, hogy kitérjen Vilmos gyilkos töre elől.

- Megmondtam kutya – lihegte a herceg – a saját fegyvereddel végzek veled. Ha- ha – ha – vihogott, gusztustalan, ádáz nevetéssel – Épp olyan vagy, mint a fiad volt. Kértem szépen, erélyesen, ígértem neves iskolát, külföldi utakat, de neki nem kellett. Épp olyan volt, mint te!!!! Nem kellett volna meghalni, ha hallgat rám. De nem tette. Így sajnos végeznem kellett vele. Ironikus nem? Hátba lőttem, épp, mint téged. Csak ő golyót kapott, te meg kést. Most nem fogok hibázni!!! Semmi nem menthet már meg.

Vilmos a magasba emelte a halál fegyverét és nagyot lendülettel a földön fekvő testbe irányította.

- Nem!!!!!! – egy gyötrelmes, ordítás, melyet talán még a szomszédos birtokokon is hallhattak. Ez vetett véget a csatának, egy reményvesztett, keserű kiáltás– Nemmmmmmmmm!!!!

Róza – bár zokogása erősebbnek tűnt, mint a férfiak duhajkodása, s elméjére sötét árnyék vetődött – mégis hallott, sőt értett mindent. Látta András, hihetetlen, korábban soha nem ismert elszánt, vérengző oldalát. S Vilmos, mogorvasága ellenére, sosem feltételezett gyilkos ösztöneit. Látta vérre menő küzdelmük. Látta, hogy a végén egyikőjük elveszik. De Róza mégis bizakodott, egy csodában, ami mindent semmissé tesz, egy isteni jelben, ami megmutatja a kiutat...

A teremtő nem is hagyta cserben Rózát. Ugyan élete során sosem kímélte, hisz sorozatos megpróbáltatásokkal vette körbe: elvette fiát, gyermekét, s most, most mindenét, mindenét lerombolta. Mégis az isteni jel megérkezett.

Vilmos vallomása, felnyitotta Róza szemét. Végre élesen látott, a napnál is világosabban!!!!!! Nem volt már értelme az életének. Minek is élne tovább!!! A fia meghalt, akit egy olyan férfi ölt meg, akinek a saját életét adta. Vilmos elárulta, nem más, mint egy gyilkos, akinek minden tettét a birtok megszerzése motiválta. És András... András az egyetlen, aki megszenvedte, de végül mégis megúsza, megúsza Vilmos ámokfutását.

Nem, most nem lehet vége!!!! Andrásnak élnie kell, hogy rendes embert faragjon Pannából, hogy Úrkönynt újra felvirágoztassa. *Vilmos mindent megtehet, - skandalta magában Róza - elvette a birtokot, úgy hogy észre sem vettem, megölte a fiam a saját szemem láttára, de Andrást nem engedem. Benedek, drága kincsem, bocsásd meg nekem!!!*

Róza a tör elé vetette magát, és testével megvédte egykori, hites ura életét. A döbbenettől mindkét férfi lefagyott. Vilmos még szólni sem tudott, s András, András csak ordított....

- András – nyöszörögte Róza. Még nagyon el akart mondani valami – kérlek, ne büntesd a fiam. Benedek rendes gyerek. Ne ő fizessen az apja bűneiért. Ne hagyj.... Ne,,, hogy, hogy vele maradjon – akadozott szavai, végül elapadtak. Megszűnt a pihegés, a kérlelő tekintet is elveszett... **Róza meghalt.**

Andrást annyira szíven ütötte Róza halála, hogy képtelen volt másra figyelni. Ezt kihasználva Vilmos kirontott a kápolnából. Azt kiáltozta, hogy Andrásnak elment az esze, hogy megölte a feleségét, és hogy most Benedek életére akart törni. Magához ragadta a gyermeket, és annak dadáját is. Attól a naptól kezdve, soha többé, senki nem látta, sem Szigetvári Vilmost, sem fiát, Benedeket. ,,

## 18. Fejezet

- De nagyapa – kotnyeleskedett közbe Valter
- Fiam, ha valaki hát te, pontosan tudad, hogy ez a mese ma véget ér - bólintott felé Bíró Hunor - hogy nincs happy end, hogy ez nem egy kitalált szappanopera, amit kényünk kedvünk szerint alakítunk.
- Igen, csak úgy emlékeztem nekem színesebben írtad le – köhintett



- Ennyi? – méltatlankodott Laura, aki tudta nem viheti túlzásba, mert Valter szinte végig őt nézte, s jó előre beígérte, ha nem viselkedik, mennie kell. Bár – gondolta, ha vége a sztorinak, miért is fogná vissza magam? – Hunor bácsi nem füllent most egy icpicikét?
- Mért tenném Laurácska? – mosolygott erőtlen – a történet itt véget ért. András visszatért. Győzött az igazság.
- És Vilmos – kérdezett közbe Judit – Vilmostal mi lett? És ott van még Malvin, akinek van egy sötét folt a múltjában, Panna és Oszkár kapcsolata is érdekelne. És Benedek, a kis ártatlan, aki semmiről sem tehet. Nem nevelhette fel az az állat!!! Hiszen András megígérte
- Nem! – hártott Hunor – András képtelen volt ígéretet tenni. És én nem is állítottam az ellenkezőjét. Ami Malvint illeti, sosem vallott színt.
- Számomra nem is ezek a lényeges dolgok – szólalt meg Alex letörten - sokkal inkább foglalkoztat, mi történt valójában Andrással. Hol volt közel húsz éven keresztül? Miért nem jött haza? És a vér? Ő adta Pannának a vérét?
- Igen – bólogatott Bíró Hunor – egyik gyermekét megmentette. Ami a többi kérdésedet illeti, arra sajnos nem tudom a választ. Fáradt vagyok gyermekeim. Szeretnék visszavonulni.

A háromfős kis csapat, lógó orral távozott a Titanilla utcából. Mindhármukban hatalmas úr tátongott. Alex azzal az elhatározással nyitott reggel, hogy hazafelé menet „szétszedi” Laurát, a végtelenségig kínozza majd a Valterrel való közös érkezésért, de semmi.... Nem volt már kedve még Laurával sem kötözködni.

Judit is kifejezetten csendben volt, elment a kedve a csicsergéstől. Fejben kereste a válaszokat, de elkeseredése felülmúlta minden gondolatát.

Laura Valter arcára gondolt. Arra, hogyan nézett, milyen kifejezés ült ki rá, mikor a nagypapjával beszélt.

Nem is olyan rossz ez a fickó. Igen, sőt kifejezetten vonzó. Hogy nem vettem észre korábban? – találgatta, s mint lenni szokott, a kis csiripelős belső hang már válaszolt is – Azért, mert felületes vagy! Nem nézel soha a dolgok mögé, pedig látod, mi történik, ha veszed a fáradságot? Lárifári, hessegette el a hangokat és arra koncentrált, amiért valójában elkezdte bűvölni a férfit, még odabenn.

Igen, Valter arca nem hazudott, az nem, viszont élesen láttatta, hogy Hunor.. ő hazudik. Valamiért megmakacsolta magát és úgy döntött, bevégzi a történetet. De miért? – találgatta Lau – s hogyan bizonyíthatnám be????

Igen, Bíró Hunor egy olyan ember volt, aki mindig jól tudta, mit, miért tesz. Ez esetben is úgy cselekedett, ahogy azt a megérzése diktálta.

Bíró Hunor fáradtnak érezte magát, és hitte, hogy az éjszaka egy nagy hatalmassággal fog randevúzni. Nem hagyhatott hát nyitva kérdéseket! Mindenkinek így lesz a legjobb. A sors döntött: úgy rendelkezett, hogy a mese érjen véget. S hogy valójában folytatódott-e, mindössze két ember a megmondhatója. Két ember, s mindkettő hallgat....

A „hármak” csapata, lehorgasztott fejjel hagyta el a Titanilla utcát. Még ahhoz sem volt kedvük, hogy egymást cukkolják.

Hú, pedig Alex, egész nap arra a pillanatra készült, amikor Laurának szegezheti a nagy kérdés: *Vajon együtt is ébredtetek, vagy csak fél úton találkoztatok Valterrel? Nem, nem, ez utóbbi ki van zárva, hiszen tegnap Valter még nagyon haragos volt. Valamivel nagyon meggyőzhetted..”*

Hát, néha kicsúszik a kezünkből az irányítás. Van, hogy a ló kirántja testét a hámból és elindul, vágat szabadon a nagyvilág felé. Van, hogy visszatér, de rendszerint a szabadságot választja.

Ezen a délutánon Alex, Judit, de még Laura is elképedve vették tudomásul, hogy Bíró Hunor, többé nem várja már őket az otthonába, s az olyannyira szívükhöz nőtt történettől, búcsút kell vegyenek. Búcsút, egy olyan történettől, aminek még nincs vége – mert abban mindhárman egyetértettek, hogy Úrkökény legendája, itt nem fejeződött be, hiszen rengeteg kérdés maradt nyitva.

Amit viszont nem is sejtettek, hogy Bíró Hunor miért döntött úgy, épp ma tesz pontot a történet végére...

Igen, nem sejtették, hogy talán kezdetét veszi a visszafordíthatatlan, hogy talán itt kell, hogy végetérjen a mese! A mese, ami nagyon is való. Egy olyan súlyos való, amihez még egy hegy is kevés volt, hogy örökre elrejtse...

**J u d i t** mérhetetlenül csalódott volt. Több okból is. Egyrészt nagyon megszerette az öreget, és hitt neki. „*Bíró Hunor igaz történetet mesél*” – emlékezett vissza a pillanatra, mikor a többieket győzködte.

Bizony, Judit, megszerette a kis öreget. Annyira, hogy minden alkalommal, valami aprósággal kedveskedett neki. Mint például a mézes cukorka, amit az anyyira szeretett. Judit viszont ki nem állhatta, még a gyomra is felfordult az illatától, de Hunor bácsi kedvéért, még ezt is vállalta.

Talán a soha nem ismert nagyapját látta az öreg csókában. Igen, Judit annyira s szívébe zárta Bíró Hunort, hogy egy alkalommal még a régi, gyermekkori fényképét is magával vitte és megmutatta neki. Judit bízott benne, megszerette és most, úgy érezte, elárulták.

Mint jó régész, természetesen fájlalta, hogy nem ismerheti meg a kastély valós múltját, de mégis, a lelkében dúló másik érzés felülkerekedett a szakmai vonalon.

Judit Hunor bácsiban csalódott. Amit eddig gondolt, a kedvesség, az őszinteség, a szavahihetőség, az a nemes egyszerűség, ami körülvette a szeretetre méltó bácsit, úgy illant el, mint a kámfor.

Judit dühös volt magára is, amiért ennyire megszerette, és vérig sértve érezte magát, mert a kedves idős úr, hazudott... Ugyan már – csóválta a fejét Judit – persze, hogy hazudott. Hiszen hatalmas szerelemről, fájdalomról és kibékíthetetlen ellentétekről beszélt még az elején. Ehhez képest mi az a pár csavar, a csalódás és a fájdalom. Nem, itt valami még van. Valami nagyon súlyos dolog. De vajon miért???? Miért hagyta mégis abba?

**A l e x**, maga sem tudta megmondani mit érez. Egykedvűen araszolgatott autójával a belvárosi forgatagban, még végül, az egy kis presszó elé fuvarozta. Már majdnem kiszállt, de

mintha egy láthatatlan kéz visszatessékelt volna. Kitolatott a parkolóból és a lakása felé vette az irányt.

Igen, először arra gondolt, hogy eljött az ideje annak, hogy ismét felöntsön a garatra, de aztán valami mégis visszatartotta. Egy furcsa, megmagyarázhatatlan eltökéltség lett úrrá rajta. Hazaérve, ledobta a kanapéra, a tejszoki barnaságára emlékeztető zakóját, könyökig feltúrte hajsza csíkozású ingjét, kilépett bőrcipőjéből és egyenest a számítógéphez sétált. Elhitette magával, hogy most, az előtte álló éjjelen talál valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. Átnézi, még a jelentéktelennek tűnő kis piszkokat is, amik, lehet, hogy épp a monitor legkisebb csücskében bujkálnak.

*Igen a fiatalok őrlődtek, úgy Alex, mint Judit, mert tudták, hogy Bíró Hunor, lehet, hogy életében először tette, de annyi bizonyos, hogy most megtette: hazudott...*

Ugyanezen az estén, a Titanilla utcában, **B í r ó H u n o r** elővette szekrénye mélyéről, azt a selyempizsamát, amit még az ötvenes évei közepén vásárolt, a Pesti vásárban. A sötétlila, fényes, anyagból varrt „alvós” még mindig abban az átlátszó, celofánban pihent, amit a készítői raktak rá, és a címke melyen a 450.-Ft tetszelgett ennek köszönhetően egy picurkát sem kopott meg.

Igen, ha más nem is, de az ár engedett következtetni arra, hogy milyen régi anyagról is volt szó. Hunor bácsi, soha, mégcsak ki sem bontotta a finom kelmét, de ezen az estén, valami azt sugallta tegye meg. Előtte szépen megtisztalkodott, s megkérte Valtert, hogy nyírja meg a bajuszát is.

- De nagyapa – nézett rá kérdően unokája – mégcsak csütörtök van. A borotválkozás szombati program.
- Tegyük most egy kivételt – mosolygott kedvesen....

Valter nem faggatta tovább a nagyapját, legalább is, ami a borotválkozást illette, viszont elhatározta, hogy az egész délután kerülgetett kérdésnek, végre pontot tesz a végére.

- Nagyapa, mondd, miért hagytad abba a történetet? Laura talán megint megbántott valamivel?
- Miért? Miért? – ágált az öreg - mert itt a vége. Ennek semmi köze a szépséges Laurához
- Legalább nekem ne hazudj...
- Az igazság az fiam, hogy amiket ezután neked meséltem, az csak a fantáziám szüleménye volt. Akkor hazudnék, ha nekik is elmondanám.
- Nem! Nem hiszek neked – csóválta a fejét Valter – de nem firtatta tovább az okokat. Ismerte a nagyapját annyira, hogy tudja, amit az a fejébe vesz abból úgy sem enged. Ígyhát, ha nem akar beszélni, hát úgysem teszi....

Bíró Hunor megvárta még unokája, visszavonul a szobájába, és akkor eljött a nagy pillanat, és magára öltötte ünnepi pizsamáját. Igen, Bíró Hunor érezte, hogy ez az este más lesz, mint a többi, hogy ezen az estén végleg elbúcsúzik ettől a világtól.....

Talán *V a l t e r* volt az egyedüli, aki úgy tért nyugovóra ezen az éjjelen is, mint az összes többin. Nem rágódott azon, hogy végül is a nagyapja miért hagyta félbe a mesét, nem is bánkódott emiatt. Ami leginkább foglalkoztatta, az maga Polyáki Laura volt. A nő, akivel az elmúlt éjjelt töltötte. Nagy kedve lett volna leruccanni a Zöld Macskába, hátha megint ott találja a lányt, de persze tudta, hogy ez lehetetlen.

Laura finom illata, még mindig kábulatban tartotta az orrát, és ezzel együtt az egész mindenét. Boldogan emlékezett a pillanatra, amikor a nő, a karjai között szuszogott, és a reggelre, amikor az annyira zavarban volt, ahogyan ő még nőt nem hozott zavarba.

Az nem lehet, hogy többé ne láthassa. Nem, holnap az első dolgom lesz – gondolta – hogy keresek valami ürügyet, és felkeresem őt a tévében...

Mindeközben *L a u r á t* leginkább a miértek foglalkoztatták. Még az esti hírek beolvasása közben is azon morfondírozott, miért tette ezt Bíró Hunor???

Mialatt a tévék képernyőjén keresztül, nézők százai, sőt ezrei láthatták rezdüléstelen arccal, az M3-ason történt tragikus balesetről beszélni, addig Laura mélyen, legbelül már úgy szövögette tökéletes tervét, mint a pók a maga kis hálóját.

Bizony- bizony Laura szőke volt, de nem hülye, és semmiképp sem az a szősz, akiről a viccek szólnak. Mégcsak el sem keserítette Hunor bácsi, „lerázása”, „vetítése”, hazugsága... Igen, talán első hallomásra rosszul érintette, de második gondolásra, már nem volt mitől tartania. Nem is, hiszen ott volt neki Valter....

Valtertől mindent megtudhat, amire csak kíváncsi. A férfi bolondul érte, s talán nem is esik ez neki olyan rosszul. Igen, bármennyire, hadakozott, az előző éjszakából bizony, villantak be képek. Főleg a csókról, ami olyan kellemesen csiklandozta... csiklandozta mindenét....

Amikor a stúdió elsötétült, Laura levette melle felől a kis mikrofont, összezárta mappáját, elkészönt munkatársától és már rohant is haza. Haza átöltözni, hogy aztán mint egy bombázó kopogtasson be Valterékhez, és kezdetét vegye a nagy játszma....

### *Egyvalamivel azonban Laura sem számolt....*

A kulcsot rutinosan, ám mégis lassan fordította el, mert a flancos zár, a hirtelenebb mozdulatokra, azonnal blokkol. Gyula mániája volt a blokkoló, amiért Laura minden ajtónyitásnál a falat kaparta, jelképesen. Hányszor, de hányszor megesett vele, hogy sietett, mert fáradt volt, és nyugős és a sietségtől a „drága” persze azonnal blokkolt, azután meg öt percig hozzá sem lehetett érni.

Van, hogy a betörőnek, nem is a zár jelenti a legnagyobb akadályt. Nem okoz számára fejtörést bejutni, viszont az, ami odabenn fogadja, mégis feltartóztatja .

- Szia szerelmem ....

Igen...a nappaliban egy váratlan „vendég” fogadta Laurát. Egy ismerős, mégis ismeretlennek tűnő férfi. Aki csak árnyéka volt annak az embernek, aki hónapokkal ezelőtt kísétált Laura életéből. Rendes Gyula betyárosan leamortizálódott a Hong-Kong – i „vakációja” alatt. Nem az a jólsituált, milliomos agglegény volt, aki bárkit megkaphatott

volna. Nem... Laura nem ismerte ezt az embert, aki nyúzott volt, lumpos, és bár nem volt piszkos mégis süvített róla az ápolatlanság. Megnyúlt, lesoványodott arcát, sűrű, bozontos szőr borította, a nadrágját csak a bőrszík tartotta a helyén s a szemei „segítségért kiáltottak”.

Laura megdermedve állt előtte és nem, hogy moccani, de még szólni sem volt képes. Ugyanakkor a sírás határán állt, és mindez az érzés úgy zúdult a nyakába, mint egy jókora vödör hideg víz.

Laura azon mészázott, hogy hová tűnt az ő Rendes macikája? Hol van a nagystílű milliomos, akibe annak idején beleszeretett. A férfi aki, mindent megtett érte, mégis olyan sokszor megsértette. Megsértette az érdektelenségével, hogy még csak meg sem kérdezte, hogyan telnek a napjai, mit intézett a Csodahegy völgyében... A férfi, aki az ő vőlegénye... Nos azt nem látta Laura, helyette egy ágrólszakadt szerencsétlen álldogált Rendes Gyula nappalijában....

- Gyuszi? – kérdezte félve. Hogy mitől félt? Hát talán attól, hogy azt feleli: *igen én vagyok kedvesem....*

- Laura drágám – nyúlt a keze után – csakhogy végre hazaértél...

- Hogy nézel ki Gyusz? – szegezte neki a súlyos kérdést – és mikor jöttél, miért nem szóltál? És.. – szorította össze a száját bosszúsan – mondd, hogy tehetted ezt velem? Laura dühe elég gyorsan előtört és egy jókora pofonnal köszöntötte Rendes Gyulát a saját házában.

- Sejtettem, hogy nem lesz felhőtlen az örömed, de ezt azért mégsem vártam volna – vetette a szemére a férfi

- Csakugyan? – nézett vissza Laura szikrázó szemekkel – És szerinted én azt vártam tőled, hogy lopjál? Hogy átverj? Hogy azzal kelljen szembesülnöm a vőlegényem egy gengszter? Ne érh hozzám – rázta le magáról Gyula kezeit – Én, én azonnal összepakolok és már itt sem vagyok.

- Nem Laura – roskadt a nő lába elé és átkulcsolta, hogy az mozdulni sem tudott – nem hagyhatasz itt. Most nem. Könyörgök édesem, ne hagyj most magamra.

- Ugyan, minek ez a cirkusz? Majd találsz más hülyét, akinek nem számít, honnan van a vagyonod.

- Egy hajszálon múltott, hogy hazajöhöttem. Nézd – emelkedett fel és a csuklóját mutatta – látod ezt itt? Háziőrizetben vagyok. Nyomozás folyik ellenem már itthon is. Pár hónap és talán többé nem is látsz! Lehet, hogy életem hátralévő részét a börtönben élem le.

- Na azt meg is érdemelned. – fintorgott Laura – Eressz már el!

- Laura, ez már nem vicc. Véresen komoly – szótagolta Gyuszi – képes lennél most magamra hagyni?

- A mindenségit neki –szitkozódott Laura – miért kellett ezt tenned? Túl sokat akartál, és most elveszítesz mindent. De nem, én nem megyek veled a süllyesztőbe. Nem rántasz magaddal.

- Ha most elhagysz, én megyek és megölöm magam...

- Mi? – kiáltotta a nő – te most zsarolsz engem? Te? Aki hónapokon át, meg sem kérdezted mi van velem? Aki egész együttlétünk alatt hazudott? Még te fenyegetőzöl...

- Én nem fenyegetőzöm – Gyula olybára megalázta magát, hogy attól lejjebb már tényleg nem volt. Még mindig Laura lábai előtt térdelt, és már ott tartott, hogy a cipőjét csókolgatta. – Elárultak, hát nem érted. Csőbe húztak.

- Csak azt lehet eltéríteni, aki hagyja magát. És te hagytad! Tudtad mit teszel, mégsem álltál le.
- Az utolsó üzletem lett volna. Az egész jövőnket megalapozom veled.
- Milyen jövőt? Miről beszélsz te?
- Szeretlek Laura. Lehet, hogy elvakultan mentem előre, a pénzért, a luxusért, és közben nem figyeltem rád, de mindig szerettelek. Soha nem néztem másra. A legfontosabb voltál, vagy és leszel amíg csak élek.

Igen, egyszer fenn, egyszer lenn. Hú de nagy igazság ez. Rendes Gyula amennyire, fenn volt még hónapokkal ezelőtt, most olyan mélyre süllyedt. Egy pillanat kell hozzá csak és már el is vészett minden.

Laura, ahogy Gyuszt nézte, s közben vizsgálgatta a saját érzéseit, egyre biztosabb volt abban, hogy a pénz bizony nem boldogít. Azóta, hogy elhagyta, gyermekkori otthonát, talán most először érezte, hogy visszavágyik, visszavágyik oda, a családi „farmra” ahol annyira utált lenni. Visszavágyik a civil, de normális, boldog életbe. De leginkább az előző éjszakára vágyott, aminek a pontos részleteit pedig nem is ismerte. Valter karjai, bár csak egyszer ölelték, bizony hiányoztak neki. De ahogy Gyuszira nézett, és látta annak kétségbeesését, nyomorát, már nem maradtak kérdőjelek.

Ő, Polyáki Laura bizony Rendes Gyula mellett kötelezte el magát. S talán nem éltek felhőtlen napokat, de az együtt töltött idő, azért nem volt rossz. Gyuszi valóban mindent megtett érte, mindannak dacára, hogy Laura munkája, és hivatása egyáltalán nem érdekelte. De mindig, mindenben kiállt mellette. Egyetlen szavába került, és még a csillagokat is levette az égről, ha ő épp azt akarta.

Igen, van úgy, hogy az, amit szeretnénk, amire vágyunk, merőben más, mint amit végül is megteszünk.....

## 19. Fejezet

Reggel fél hét volt. Laura hosszú, nehéz órákat tudhatott maga mögött. Gyuszi váratlan hazatérése, sok – sok megbeszélnivalót hozott magával. S ők ketten, rászánták az éjszakát, s minden oldalról átbeszélték, a teendőket, a lehetőségeket, a továbbiakat.

Laura rádöbbsent, hogy minden dühe és sértettsége ellenére, képtelen lenne magára hagyni a férfit. Ugyanakkor figyelmeztette Gyuszt, hogy nincs több ilyen, s bár megbocsát, felejteni sosem fog. Nemcsak párja, támasza is lesz, de elég csak egy rossz lépés és mindennek vége. Összecsomagol és kisétál az életéből.

*Még békésen szundítottak egymás karjában, amikor Laura telefonja csipogni kezdett.*

Judit már talapon volt. A szokásosnál is korábban kezdte a napot. A fürdőszobába tüsténkedett. Úgy gondolta, majd reggel bepótolja az este elmaradt hajmosást. Inkább korábban kel, mintsem még egy fél órát fel legyen. Reggel, pedig Judit „hajnali madár”, mégis nehezen kelt, s már erősen bánta, hogy kihagyta az esti hajmosást.

Alig, hogy becsavarta hófehér törölközőjébe víztől fénylő loboncát, amikor a mobiljából érkező három sípszó jelezte: *üzenet érkezett.*

Alex, nos ő, le sem feküdt. Az egész éjjelét a számítógép előtt töltötte, és a reggel is ott érte. Igen, Alex nem feküdt le, de a hajnal beköszöntével mégis csak elnyomta az álmot. Az asztalra buktatta fejét, és mély álomba szenderült. Kakaskukorékolásra ébredt. Na nem azért mert, a társasházi szomszéd baromfit tartott, hanem mert az sms-t jelező hang, erre lett beállítva.

**„ A nagyapám az éjjel agyvérzést kapott. A Központi kórházba szállították. Állapota kritikus” - Valter**

Három különböző élet, három különböző életritmus, három különböző érzelmi beállítottság, három különböző ember...

Laura maga a sérthetetlen, aki mindig elszánt, és kibillenthetetlen. A kényes úrinő, akinek nincs is szíve.

Judit, ő egyszerű, cserfes teremtés, akinek nemcsak állása, de hivatása a régészet. Elszánt és mindentudó. Igazi *okostojás*.

Alex az érzelgős, az antialkoholista, a szintén ízig-vérig régész, aki eszeveszetten vágyik egy társra, a nagy szerelemre, közben meg még mindig Mariskát siratja, mélyen a szívében. Menekül a munkába, hagyja, hogy a tennivalók magukkal sodorják, és ne maradjon másra idő.

Laura úgy tervezte az egész napját Gyuszival tölti. Olyat tesz, amit még soha: Főzni fog. Elsőként elugrik egy nagy hiperbe, beszerzi a hozzávalókat és azután ki sem bújik a konyhából, még mindennel kész nem lesz. Sok - sok finomságot készít majd, hogy Gyuszi mihamarább erőre kapjon..

Judit egy titkos randevúra készült... Egy nem akármilyen találkára. A párkapcsolata már régen zátonyra futott. Nem volt konkrét oka, mégis elmaradtak egymástól. Az utóbbi hónapokban viszont alakulgatott valami. Sokat beszélgetett egy illetővel. S olyan felfedezést tett magában, amitől még meg is ijedt.

Alex nem akart mást, mint túlélni. Felébredni, és rádöbbenni, hogy az előző nap, s éjjel, csak rossz álmot volt. Felkelni, felöltözni és bekopogtatni Bíró Hunor ajtaján. Illedelmesen köszönteni őt, majd kikerekített szemekkel követni a mesét...

Valter is szép terveket dédelgetett a lelke legmélyében. Komoly döntést hozott, a hálósobája magányában. Elhatározta, hogy amint feljön a nap, nekiiramodik és meglátogatja Laurát. Feltárja előtte érzéseit, és őszintén beszél a közös éjszakájukról. Nincs mit veszítenie....

Igen, a tervek megvalósításra várnak, és ez esetben még tovább várattak magukra. Nem számítottak már a lehetőségek, az új naphoz fűzött remények. Mind a négyen odaadták volna a vágyaikat azért, hogy Bíró Hunor felépüljön.

Fél óra elteltével mindhárman a Központi Kórház aulájában topogtak és arra vártak, hogy valahol feltűnjön Valter és biztató hírekkel lássa el őket.

- Nem tudom elhinni – remegett Judit, aki a sírógörcs határán állt – én úgy szerettem ezt az embert, most mondjátok meg – szipogta – miért történik ez?
- Az istenért Judit – szólt rá Laura – ne gyerekeskedj. Hunor bácsi már nem egy ifjú vitéz. Ne nézzetek így rám – meresztette szemeit – jóval túl van már a százon.
- Csak te lehetsz ilyen érzéketlen – morgolódott Alex – minek jöttél ide?
- Minek, minek – rántotta fel a vállát Laura, közben a szemközti ajtó üvegében észrevette Valtert – hát azért, hogy lássam a saját szememmel, amint elpatkol. Lehet, hogy csak egy színjáték ez az egész. Meg akar minket téveszteni.

Laura szíve vérzett. Igaz titkolta, és soha be nem ismerte volna, de imádta az öreget. És mintha ez még nem lenne elég baj, Valter is egyre közelebb furakodott, s ő engedte. Engedett az érzésnek, ami képes lett volna Valter karjaiba lökni. Igen, engedett, egy pontig, s talán, ha Gyszi később érkezik, át is lépi a pontot. De immáron Gyszi itt volt, s neki le kellett zárnia a Valterhez fűződő érzelmeit. A férfinak is jobb, ha meggyűlöli, és ő maga is jobban jár, ha még most kiszáll...

- Takarodj innen Laura – sziszegte Valter, és csak azért nem üvöltött, mert szorult belé némi jólneveltség - ne akard, hogy kidobassalak.

Istenem szegény Valter – gondolta Laura – elgyötört, nyúzott ábrázata kifejezte jól, mit is érezhet most. Egy összetört ember állt előtt. Mintha a múlt éjjel láttam volna már hasonlót. Ja-ja, Gyszi épp így nézett ki előző este, és ő Polyáki Laura választott akkor, amikor Gyszi mellé állt. Nincs visszakozz!!! Mindent még te sem kaphatsz meg Laura! – erősítette meg döntését – engedd el Valtert, jobban jár nélküled.

- Most miért kell megsértődni? – ércelődött – az öreged nagy játékos, és ahogy tegnap félbehagyta a sztorit. Én személy szerint, gyanúsnak találtam.
- Laura, menj innen, mert nem állok jól magamért! Mekkora csalódtam benned! Azt hittem a maszlag mögött, érző szív lakozik, de tévedtem. Te nem vagy más, mint az ördög földi küldötte. Akinek angyali arcot adott, hogy mindenkit megtévesszen. Takarodj – emelte fel a hangját – és a saját érdekedben, azt kívánom, többé ne kerülj a szemem elé, mert Isten bizony, megfeledekzem a jó modorról és megtéplek.
- Hu... - cincogott fölényesen, s megigazgatta pár centis haját – Hallottam már hasonlókat tőled, kitalálhatnál valami újat is. De legyen, már itt sem vagyok, és ne félj, a temetésre sem megyek el, de majd küldök táviratot. Szervusztok!!!
- Temetés – fujtatott Valter – a nagyapám még él.. és ez... ez itt meg a temetését emlegeti.

Igen, Laura kisasszony kísértált a kórházból, s egyben Valter életéből is. Felemelt fejjel tette. Büszkén, rátartian, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne így beszélni, bárkiről is.



Laura egészen az autójáig, magabiztosan alakította az érzéketlen perszónát, sőt, tartott ez egészen a következő útkereszteződésig. Ott aztán félrehúzódott, leparkolta autóját az első szabadhelyre és végre kiengedhette az igazi érzéseket. Fuldokolt, annyira zokogott, szinte már levegőt sem kapott, amikor megpillantotta magát a tükörben.

Soha, egyetlen pillanatig sem látta még ilyen állapotban önmagát. Gyorsan letörölgette őszinte könnyeit. Táskjából előkapta a kis tükrös púderes dobozt, és miután kellőképp megszáradt az arca a könnyzáró után, igyekezett eltüntetni a rárajzolódott romokat.

- Nem Larua, nem roppanhatsz össze! – beszélt saját magához - Tényleg ennyit érne Hunvald Valter? Mégis ki ő? Nem más csak egy szerencsétlen! Ugye Laura?

Végül meggyőzte magát, vagy csak elhitte, hogy így történt. Nem sokkal később már a Tescoban válogatta a narancsot, a narancsos csirkéhez. Aki ránézett, bizony meg nem mondta volna, hogy belülről romokban hever, hogy pár perce még úgy zokogott, mint egy kétségbeesett kislány.

A kórházban, ezalatt, Bíró Hunor kezelőorvosa végre tájékoztatta Valtert a nagyapja állapotáról. A diagnózis egyértelmű agyvérzés, de szerencsére egy enyhébb fajta. Ami ugye, akár még biztató jel is lehetne, egy 60 éves vonatkozásában, csakhogy Hunor bácsi már a 105.-et is betöltötte. Dr. Kovács mégis kicsit bizakodónak tűnt. „*Hunor bácsi szervezete, a kora ellenére, - megkockáztatom – van annyira erős, hogy akár még egynéhány fiatalabb társán is túltesz. Hogy felépülhet-e? Látok rá reális esélyt, viszont az ő korában, már a realitások is megdőlhethetnek.*”

Nos, Bíró Hunor vendége majdnem megérkezett, de szerencsére bár az ajtóban topogott, még sem lépett be. Hogy az öreg megéli –e a másnapot? A más hetet, hónapot? Hogy felépül-e valaha? Kitudhatja..., hogy a vendég végül mikor lép be Bíró Hunor birodalmába? Csakis kizárólag maga a vendég.

Igen, az a nap nem úgy alakult, ahogyan Judit, Alex, Valter, vagy akár Laura eltervezte. Mindannyiuk lelkébe nyomot hagyott Bíró Hunor hirtelen, ám korát nézve mégsem váratlan betegsége. Délután mindannyian elvonultak a kórházból, s ki – ki ment a maga útján tovább.

- Valter – veregette meg a vállát Alex – ha bármiben segíthetek, kérlek hívj. Holnap ismét benézek.

- Csatlakozom – szorította meg a kezét Judit – imádkozom a nagyapáért. Én nagyon megszerettem őt, de nyilván ezt tudod.

- Köszönöm. Hálás vagyok nektek, mindenért. Menjetek csak a dolgokra, én még maradok egy kicsit. Úgy is csak az üres ház vár odahaza.

Igen, Valter nem tervezgetett már. Sem rövid, sem hosszú távra. Még előző este Lauráról álmodozott, mostanra semmi célja nem maradt. Nem is akart hazamenni, valóban nem. Itt akart maradni az öreggel, mert rajta kívül nem volt senkije.

Bizony, ha a reggel nem a tervek szerint indul, nincs választás. S bár a délután még alakulhatna úgy... de akkor már nem is akarjuk. A reggel történései, kihatnak az egész napunkra. Persze tekerhetjük az eredeti terv felé, csak a mesterkéltséget, sosem olyan jó, mint a spontán.

Laura, a Rendes Villában finom vacsorát főzött, hazatért kedvesének. Egész délután a konyhában sürgött forgott, s a végeredmény láttán, igencsak büszke volt magára. Gyuszi arca is ragyogott, hiszen Laura még sosem volt ennyire gondoskodó. Sosem öltött kötényt, hogy vacsorát főzzön... nem, még reggelit sem. Most mégis megtette, ami csak azt jelenthette, hogy túl voltak a problémákon, legalább is a párkapcsolatukat illetően. Laura mellette maradt, és ezzel bebizonyította: nemcsak színjáték volt a kapcsolatuk, mint azt sokan állították, hanem őszinte, igaz érzelmeken alapuló szerelem....

Igen, Gyuszi ilyenek látta Laurát. Olyannak, aki főz a kedvesének, aki megbocsátó, aki veszi a fáradságot, hogy törvényeket bogarásszon, aki nyugodtan ül vele szembe és végighallgatja a börtönbeli rossz tapasztalatait.

Pedig ha Gyuszi, akár csak egy kicsit is, de ismerte volna az igazi Laurát, ha akár csak egyszer is képes lett volna a „színfalak „mögé nézni, megláthatta volna a fájalmát, az egész délután folyamán visszanyelt könnyeit, a szemei mélyén ülő mélabús, világvége hangulatot.

Judit egész délután otthon gubbasztott, és mivel nem bírt magával mit kezdeni, úgy döntött, mégiscsak meg kéne ejteni a titkos randevút, és már tárcsázta is az illetőt.

- Mariska? Én vagyok az, Judit
- Judit? Kedvesem, miért ilyen szomorú a hangod?
- Mariska, én látni akarlak. Nem hazudhatok tovább magamnak. Hadakoztam az érzéseim ellen, de nem megy tovább. A kapcsolataim sorra zátonyra futottak. Mostanra megértettem miért. Amikor veled beszélek, minden olyan egyértelmű, és a múltkori érintésed. Én csak téged akarlak Mariska...

Nem is olyan régen Mariska még Alex barátnője volt, s Judit egy másik férfival, Károllyal kavart. Amikor kirobbant a „leszbi” botármány, Judit volt az első, aki viccesen kijelentette, hogy már érti, miért vizsgálgatta olykor – olykor Mariska... Na lám, most meg, épp ők ketten lettek egy pár.

Az élet, olykor bizony felülírja a legvadabb álmokat is.

## 20. Fejezet

Szürkület volt, olyan érdekes átmenet, a citromsárga és a szürke között. A nap, még valahonnan mélyről lövellte a fényt, de a „hamuszín”, mégis kezdte átvenni a hatalmat az égbolton. Épp ettől lett olyan különleges, és egyébként is volt valami megmagyarázhatatlan a levegőben, valami megnyugtató, és egyben mégis borzongató...

Alex kedvetlenül parkolt le autójával az erdő szélén. Maga sem értette, mi vezette Úrkökény kastélyához, épp most. Most, amikor hadban állt az egész világgal. Amikor szertefoszlottak az álmai. Amikor bele kell törödnie, hogy a többhónapos munkája végetért, mégpedig befejezetlenül. Az a kedves mesélő, pedig eszméletlen, gépekre aggatva fekszik az intenzív osztályon. Pedig tegnap még annyira haragudott rá, most meg magára volt mérges, azért, amiket előző nap gondolt, vagy tett.

A precíz Alex, ha valamit ki nem állhatott az a befejezetlenség, amikor belefog valamibe, és képtelen a végére járni. A már majdnem teljesen felújított kastély, talán ad egy újabb támpontot – tépelődött, Úrkökény felé lépkedve, de maga se hitte, hogy a falak majd válaszolhatnak a kérdéseire.

Amikor a lombok közül előbukkant a kastély, mégis megtorpant. Nem volt egyedül... A főbejárat előtt egy alak álldogált. Alex jól szemügyre vette, a neki háttal álló nőt. Olyan kísérteties képet festett, hófehér földig érő ruhájában, hosszú, derékig érő, szőke göndör hajával. Épp, mint egy szárnyak nélküli angyal.

Vajon ki lehet ez? És mit csinálhat itt? A lány talán megérezhette hátán Alex éles tekintetét, mert hátrafordulva egyenest a szemébe nézett.

Igen, tényleg egy angyal, állapította meg Alex... Barackos, halovány bőréhez, kitűnően passzolt királykék szeme. Éles, erős kékségben játszó íriszében, zaklatottsággal vegyített öröm csillogott. Épp csak a glória hiányzik a fejéről, vagy egy vadvirágokból fonott koszorú, és tényleg olyan lenne, mint egy angyal...

Íme a tökéletes példány, a gyönyörű, az eszményi, a törékeny, A NŐ.... Alex sok szép nővel találkozott életében. Pusztán azért, mert nem tartozott, a szószátyár, nőcsábász típusba, azért véleménye, zsánere neki is volt. Mégis, azzal a megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan szédüléssel, szemkápráztató érzéssel, ami jelen pillanatában hatalmába kerítette, még sosem állt szemben.

Miután Alex úgy állt az erdő szélén, mint akinek lábát odaragasztózták a lány elindult felé. Fürkészszerű méregette Alexet, de arca derűsen, vidáman festett. Nagyon barátságos volt, mosolyogva lépett a kővé dermedt régészhez.

- Szia – köszöntötte, kezét kézfogásra emelve – Vittoria Galley vagyok
- Szia – dadogta Alex, s a selymes kezek érintése, hideg áramütésszerű állapotot idézett elő a testében, mely fel s le cikázott, cingár alakján. - Én Kővári Alex vagyok – szólalt meg nagynehezen. Mit keres egy nő, ilyenkor egyedül az erdő mélyén?
- Mondjuk egy elvarázsolt kastélyt? – kacagott fel Vittoria élesen – Egyenesen Olaszországból érkeztem, hogy megnézzem a „csodát” és nem várhattam tovább egy percet sem ezzel.

Igen, az akcentusa már a „szia” kiejtésénél szemet szűrt Alexnek. A neve hallatán pedig beazonosította, hogy csakis olasz lehet. Bár a vonásai nem tipikus olaszt képviseltek, de tagadhatatlanul ott lapult benne.

- Kh- köszörült torkán a férfi – igen, sokan a csodájára járnak. Esetleg érdeklődsz a régészet után? Netán régász volnál?

- Óh nem – legyintett viccelődve – csak műkedvelő. Te viszont az vagy. Régész. Láttalak a dokumentumfilmben. Ami engem illet, színésznő volnék.

Amennyire Alex visszafogott, már-már túlon túl csendes addig a nőből bugyogtak a szavak, a mondatok, a kérdések. Tipikus olasz, tipikus színésznő, tipikus „férfi csábász”

- Szép foglalkozás – ó hogy a fene vinne el téged Alex, korholta magát gondolatban. Még hogy szép foglalkozás. Mit gondolhat most rólam ez a nő. Nyilván, hogy egy bugyuta régész vagyok, olyan, mint a filmekben. Aki csak a nagyítójának meg a leleteinek él. – Úgy értettem, - korrigálta zavartan– színes, színes foglalkozás.

- Úgy hallottam van, valaki, aki ismeri a kastély múltját. – Alexet annyira rabul ejtette a női báj, hogy fel sem tűnt neki, Vittoria máris faggatni kezdte.

- Ezt meg honnan veszed?

- Biztos forrásból... - válaszolta szemtelenül könnyeden

- És mit hallottál még? - Alex is oldódott. A lány közvetlensége jól hatott az idegére, a gátlásaira.

- Azt, hogy talán leforgatják az itt élt urak, unalmasnak semmiképp sem mondható életét.

- Ez nevetséges, szó sem esett ilyesmiről – ellenkezett Alex és egyre jobban érezte magát Vittoria társaságában.

- Pedig a BLT vezetője, ezt az információt szolgáltatotta a menedzseremnek.

- A BLT? – mosolyodott el most a férfi - A televízió nem dönthet ebben a kérdésben. Még csak fel sem merült ennek a lehetősége, hidd el nekem! Annál is inkább mivel a kastély múltja, továbbra is rejtély számunkra.

- Van egy mesélő nem??? – érdeklődött tovább a lány, s Alex, mintha valami régi ismerősök volnának, hirtelenjében kitalált neki.

- Igen – bólogatott a férfi – de a mese tegnap a végéhez ért.

- Az jó, nem? – érdeklődött izgatottan Vittoria

- Nézd kedves Vittoria, - fogta diplomatikusra Alex – még ha, valamilyen csoda folytán, megfilmesedne is a történet, én nem tudnék neked való szerepet elképzelni.

- Hát, - felelte sejtelmesen - ami engem illet, szívesen eljátszanám Analisa Scalzit

- Kit????? - kerekített ki szemeit Alex

A leányzó zavarba jött. A szemeivel mindenfelé pislogott csak épp Alex érdeklődő tekintetét kerülte élesen. Még a szája szélébe is beleharapott, de aztán a kérdésre egy újabb kérdéssel reagált. Ami valljuk be, csak még gyanúsabbá tette.

- Élt itt valamikor egy Analisa nevű grófnő, vagy tévednék? A kastély úrnőjére gondolok, a gróf ifjú feleségére. Állítólag nem létezett nála szebb asszony az egész birodalomban.

- Milyen grófról beszélsz?

- Hát a Kökényessyről, gondolom – rántotta fel a vállát

- Kökényessy grófnak nem volt ifjú felesége. Az asszonya vele egykorú volt, és Rózának hívták.
- Ah értem – legyintett a lány – akkor biztos keverem a neveket, és lehet a családot is. Most jobb, ha megyek. Már tényleg nem biztonságos ilyenkor idekinn.
- Várj – nyúlt utána Alex – biztos csak erről van szó?
- Mire gondolsz?
- Ha információid vannak a kastély múltjáról, miért nem mondd el?
- Én?? Ugyan mit tudhatna az olasz lány, egy, elvarázsolt magyar kastély múltjáról....???

Alex ismét a „lefagyás” állapotába került. De nem, nem engedheti el a szép angyalt. Nem engedheti, mert úgy tűnt, az sokkal többet tud, mint ő maga. Sietősen utána eredt, de mintha csak a föld nyelte volna el.

*Talán hallucináltam? Nem is volt itt senki, csak beképzelttem? Már annyira az életemmé vált a kastély, hogy olyasmiket látok, ami nincs?*

- Ez meg mi? – a földön megcsillant valami – Egy karkötő!!! Nem vagyok bolond – mondta ki hangosan – és bugyuta sem. Ez az ékszer a bizonyíték rá, hogy itt volt. Vittoria – olvasta a karláncba vésett nevet - Ki vagy te Vittoria? S miért jöttél ide? És ki ő, ki Analisa Scalzi?????

## V é g s z ó

Amikor a kastély előbukkant a hegy mélyéről, mindenki a csodájára járt. Senki nem értette, hogyan történhet ilyesmi. Alex még majdnem a munkáját is feladta, mert nem talált, a múltjához vezető, egyetlen kapcsot sem. Laura az életét kockáztatva, tört be a területre, amiről akkor, mindenki azt hitte, aknamező.

A valódi szenzáció, a csoda, azonban nem a kastélyban rejlett, mégcsak nem is abban a legendában, ami azóta is kering róla. Mely szerint még az ókori görög istenek ittjártukkor, mintegy, hétvégi rezidenciának alakították ki.

Badarság!

Úrkökény azért mutatta meg magát, hogy összehozzon négy embert: Laurát, Valtert, Alexet és Juditot... S a történet, az urak mindennapos kis csatái az életért, a boldogságért, kivetítődjön a jelenre. A hibák, az árulás, s az ármány és kibékíthetetlen ellentétek, észhez térítsék a tévúton járókat. Összekovácsolják azokat, akik szöges ellentétben állnak egymással.

A baj csak az volt, hogy a közvetítő, feladta a harcot. Távozott, átengedte testét az elmúlásnak. Rálépett a mezsgyére, ahonnan talán már nincs visszaút.

De, mint a mesékben, néha a valóságban is megesik, hogy a sötét alagút végén, megcsillan a fény.

Igen, Alex meglátta a fényt, igaz az, elsurrant a szeme elől, de ő még elkapta a villanását. A fényt, melynek neve: Vittoria Galley.....

*Vége...???*